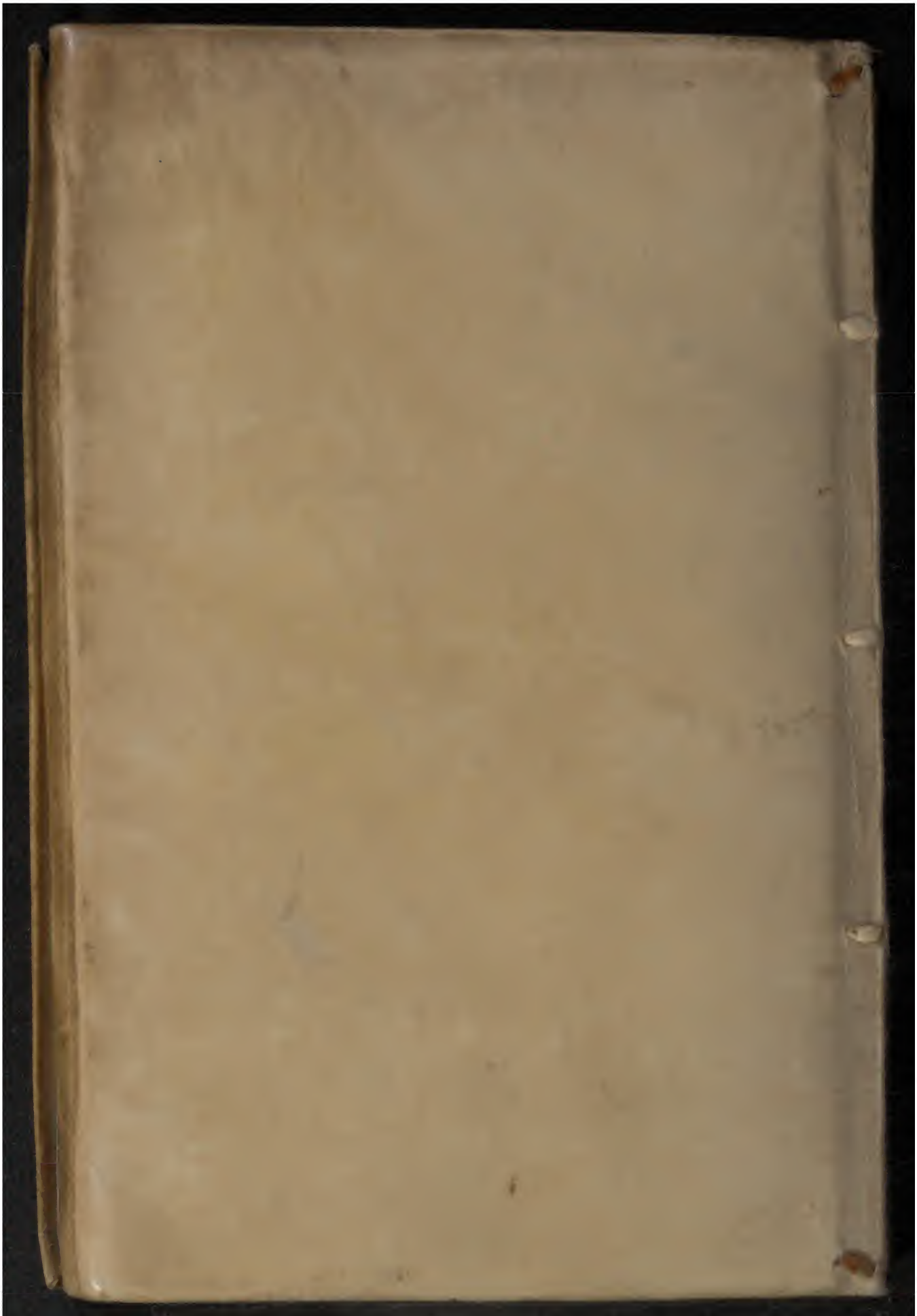

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
386 K 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
386 K 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
386 K 10

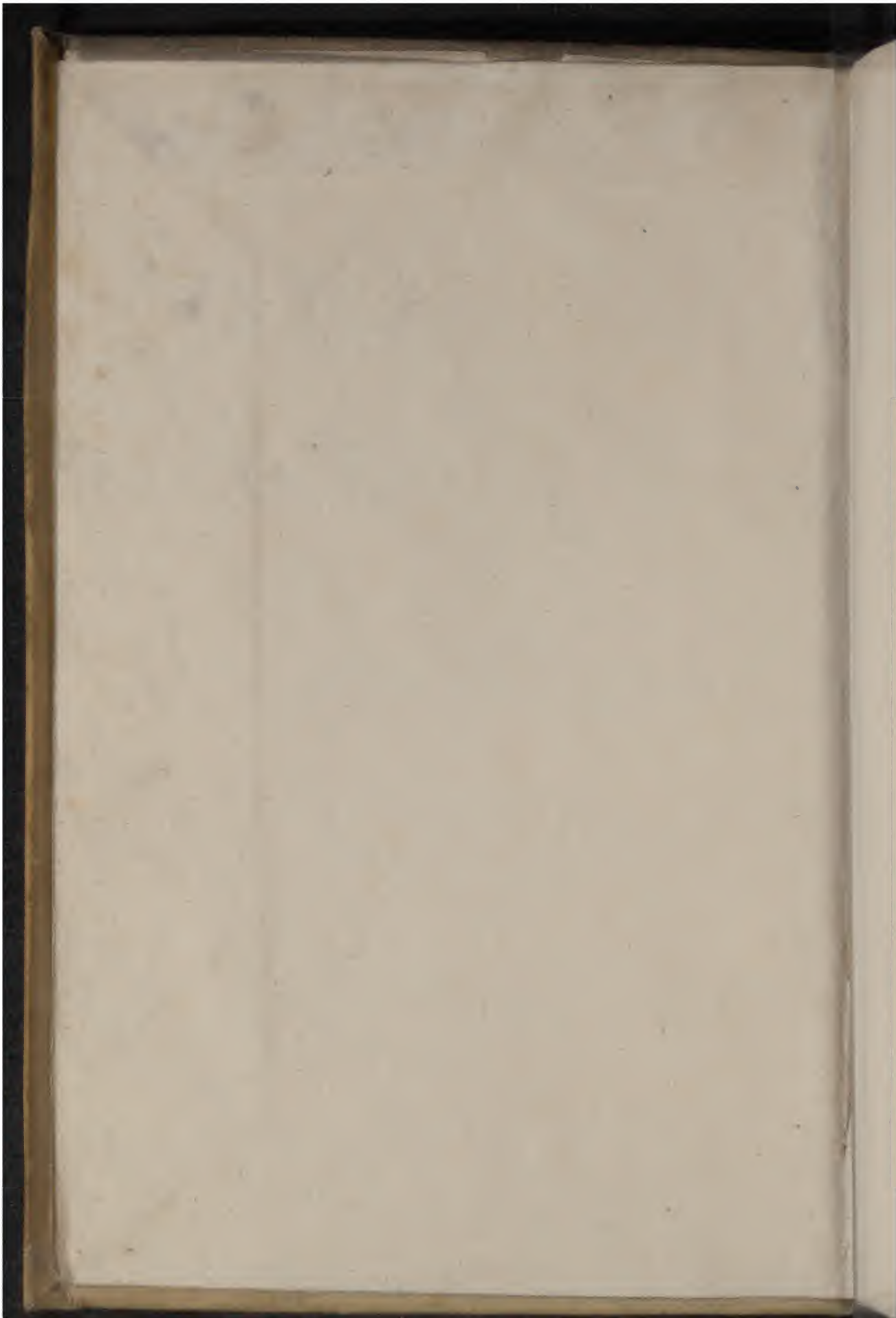
Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
386 K 10

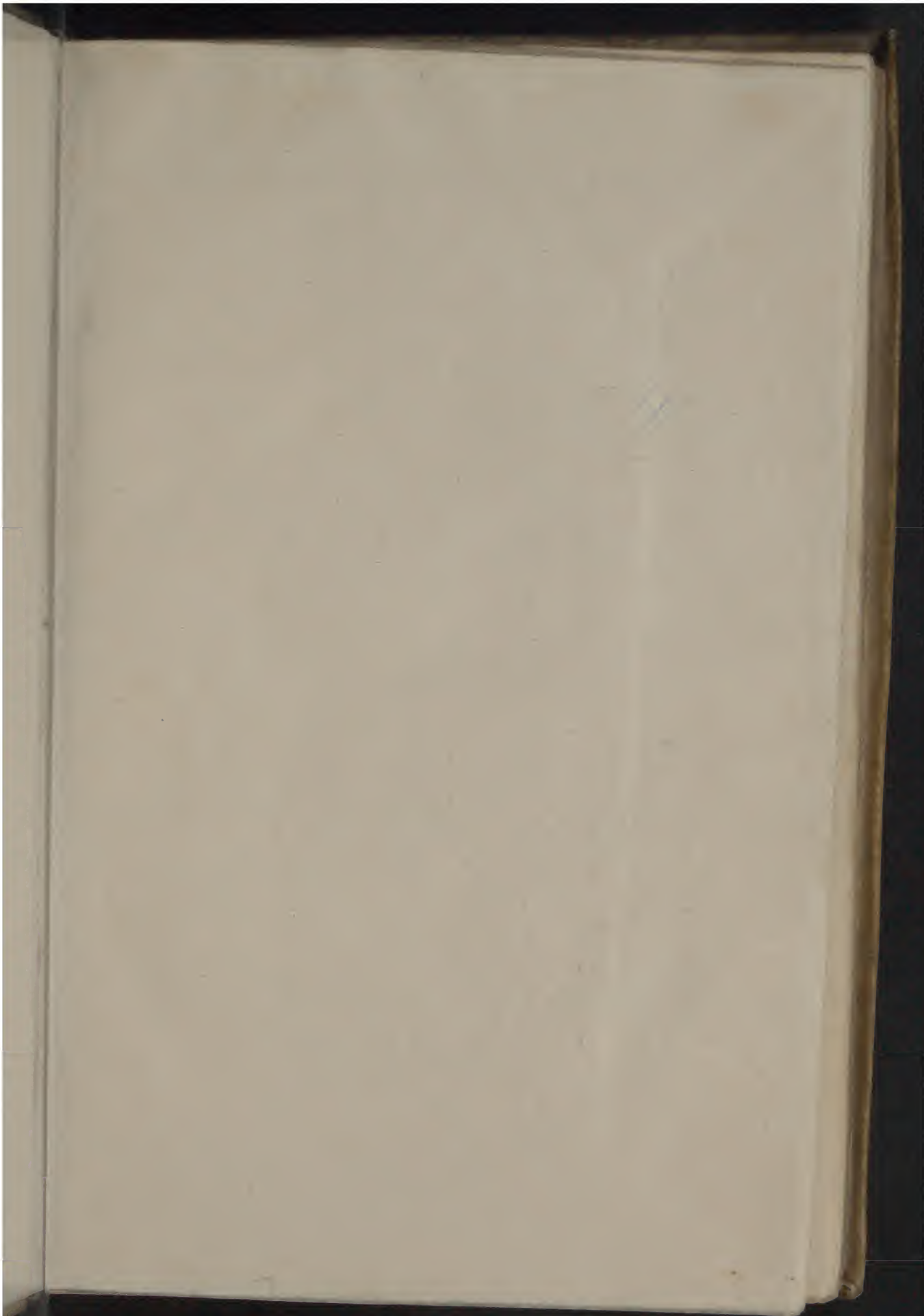
4w

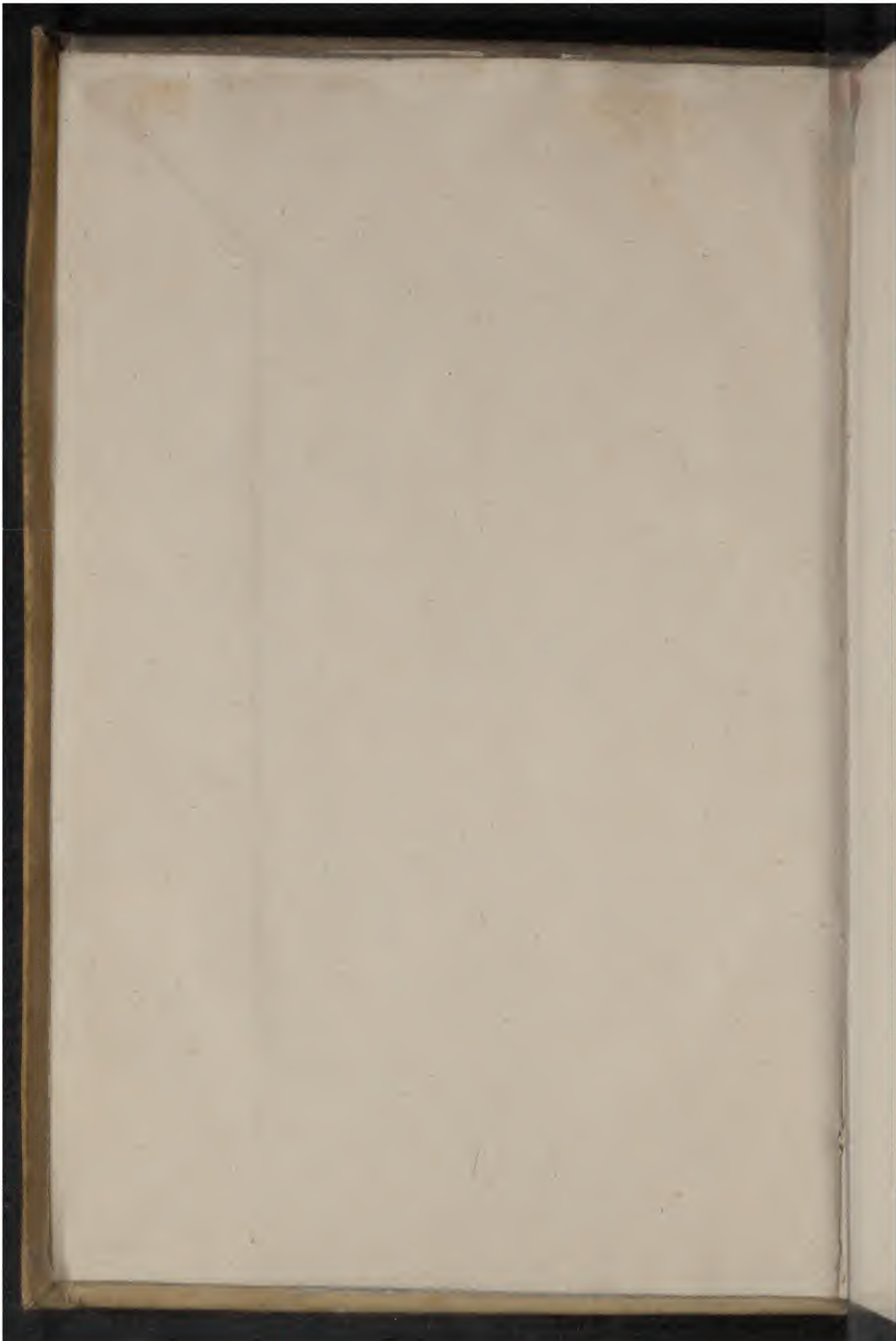
386

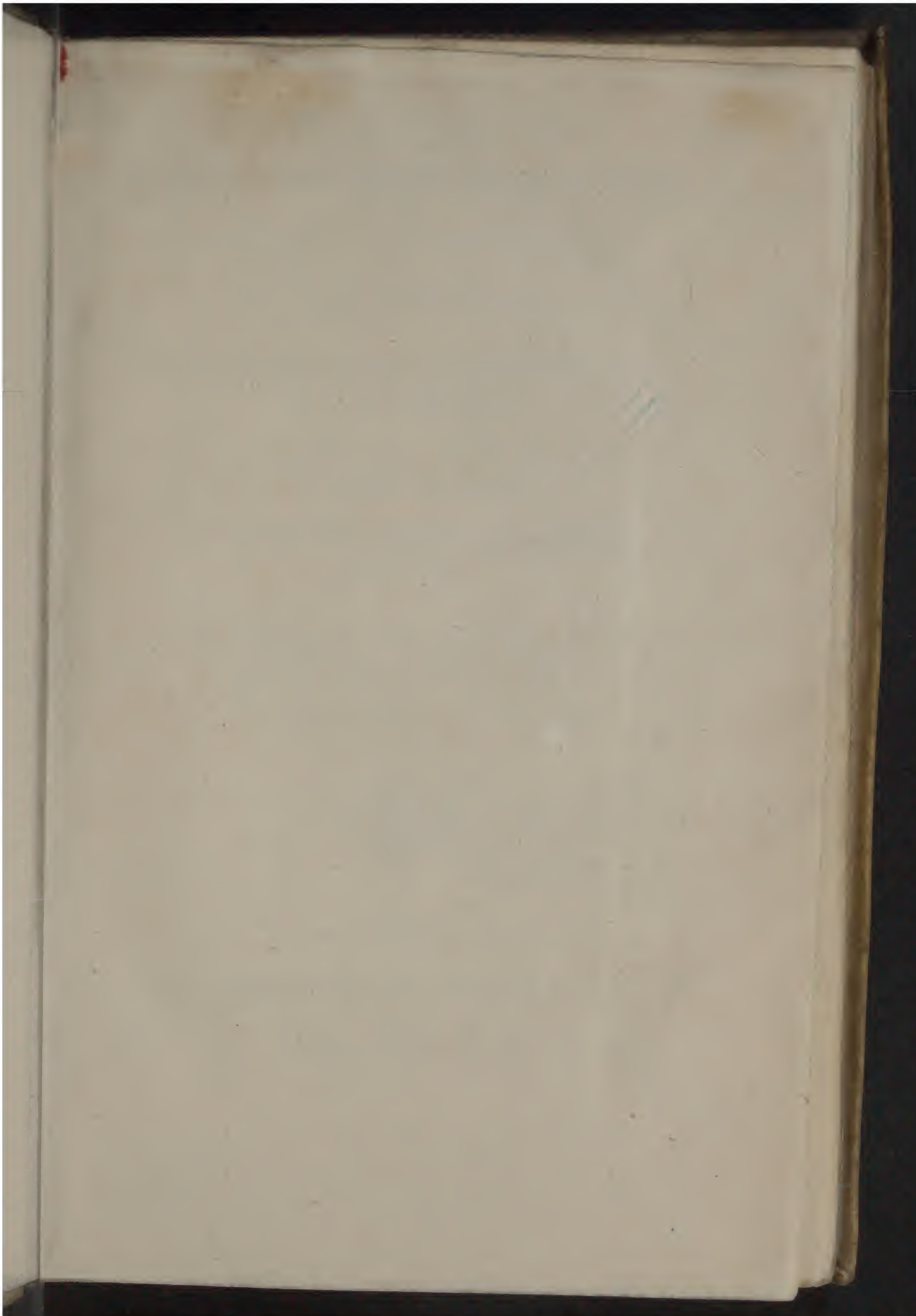
K 10

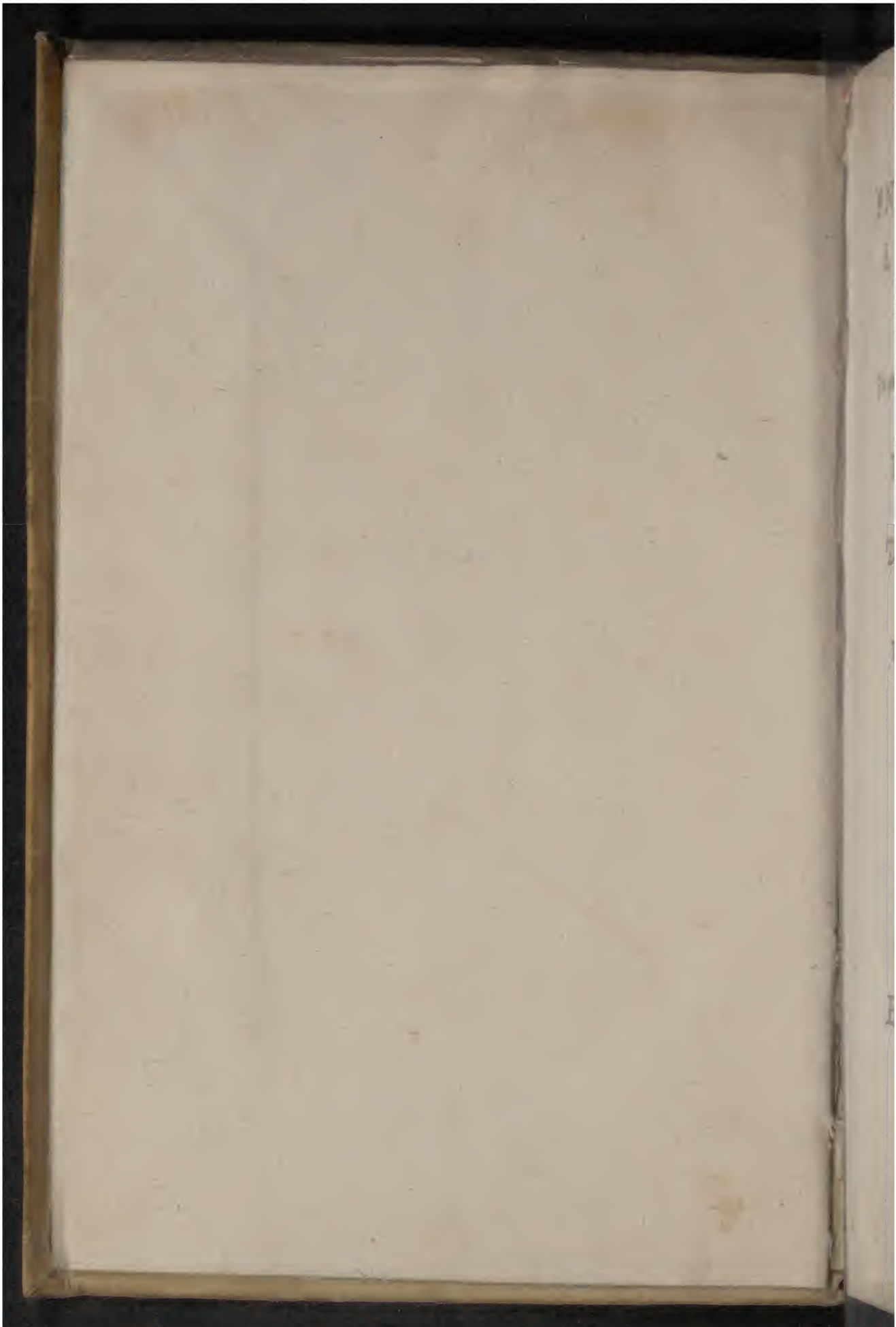
~~III c. 65a~~

PETRI CUNÆI
ANIMADVERSIONVM
LIBER IN NONNI
DIONYSIACA.

386
K10

*In quo quid sit de hujus auctoris virtutibus & vitiis
habendum, ostenditur.*

DANIELIS HEINSII
DISSERTATIO

*De Nonni Dionysiæ, & ejusdem
Paraphrasi.*

IOSEPHI SCALIGERI
CONIECTANEA.

Ad editionem Plantini & Wecheli.

*Koninklijke
Bibliotheek
te 's Haage.*

LUGDVNI BATAVORVM,
Ex officina Ludovici Elzeyiri.

clō. lō. c x.

THE
UNIVERSITY
LIBRARY
OF
DUBLIN

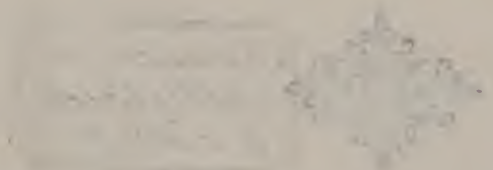
Printed by J. G. Gifford, Dublin.

DUBLIN
1840

By J. G. Gifford, Dublin.

JOHN GIFFORD
PRINTED

at the Dublin Press, Dublin.

LUDWIG BARTHOLOMÆUS
EX OFFICINA LUDOVICI ELZEVI
CL. B. C.

AD
NOBILISSIMOS ET
AMPLISSIMOS VIROS,

D. IOANNEM AB OLDEN-
BARNEVELT, Equestris dignita-
tis, Dominum de Tempel, Berckel, Groene-
velt, Roderijs, &c. magnum Hollandiæ Westfrisiæ-
que Advocatum, & Consiliarium principem, ma-
gnique sigilli & archivorum Custodem:

✧
D. CORNELIVM VAN-
DER MYLEN, *Equestris dignitatis,*
Principi à consiliis, Academiae Leidensis Cura-
torem: & nunc Illustrium Ordinum ad Christianis-
simum Gallia Regem Legatum.

NOBILISSIMI DOMINI,

POST QUAM in Græcia olim
quidam magno & excellen-
ti ingenio viri amplissimis
literarum monumētis memoriam
nominis sui consecrassent, factum
* 2 est

PRÆFATIO.

est deinde, ut posterī ferè omnes
ambitione quadam & imitādi stu-
dio eandem quoque laudem adfe-
ctaverint. ita enim industriam sin-
guli suam amabant, nihil ut antea
dictum esset, quod non & rectè à se
quoque, & copiose dici posse existi-
marent. Quare, omissis cæteris re-
bus, ad hanc scribendi operam om-
ne studium suum curamque con-
verterūt: neque quisquam fuit, qui
non aliquod otii sui munus re-
liquerit, quod publico tereretur
usu. Certè in sapientiæ quidem do-
ctrina, post primos illos & præstan-
tissimos magistros, multi ejusdem
æmuli rationis quum multa scri-
berent, eadem omnino tradere co-
acti sunt. quorum infinitos libros
nullæ nunc bibliothecæ caperent,
nisi

P R Æ F A T I O .

nisi fati quædam vis magnam eorum partem absumpsisset. Inter Poëtas verò, qui longè sunt è doctis antiquissimi, ex quo Homerus semel cogitationes suas & somnia scriptis mandavit, propemodùm decimus quisque carmina finxit, & jam immane vitiũ erat nihil hujusmodi extruisse. Sed tandem magis gliscere cœpit hæc libido, & quasi impudentiæ ludus quidam factus fuit. Nã & pueros pariter, & patres in tricliniis prurigo aliqua hujusmodi incessebat: ac ne inter cœnandum quidem illis defuit, quod dictarent. Hæc quum hunc ad modum perpetuò cogitarem, etsi sciebam, quæ aut inventa à veteribus, aut ab iisdem illustrata erant, omnia à nostris quoque hac ætate &

★ 3 . inve-

P R Æ F A T I O .

inveniri posse sapienter, & illustrari accuratè: tamen toties ea, quæ ante jam acta erant, agere, & in iisdem semper rebus vires ac ingeniũ conterere, hominum quorundam esse putabam intemperanter abundantium & otio & litteris. Non videbatur tamen tam iniquè nobiscum cõparatum, ut, quia serò nati sumus, idcirco nobis torpore quodam & desidia quiescendum esset. nam & magno animo à plerisque nunc studia illius veræ elegantisque doctrinæ coluntur, & nuper progressio admirabilis, incredibilisque cursus ad omnem excellentiam factus est. Sed quum iis, qui in scribendo operam sumunt, ex duobus alterum animo proponendum sit, sive ut condant aliquid, quod

P R Æ F A T I O.

quod ad inventionis laudem refer-
tur, sive ut in aliorum scriptis ex-
cutiant singula, quod ad judicandi
pertinet subtilitatem: quoniam il-
lud quidem à priscis omnibus sic
occupatum est, ut nulla ejus pars
inculta ac deserta manserit; quod
secundum erat, restat ut animo li-
berrimo, nullis certis destinatisque
sententiis addicti, quid sit in cujus-
que scriptis maxime probandum,
quidque reprehensione dignum, re-
quiramus. Est quidem summa ma-
jestas veterum, magnum nomen,
insignis eminentia, quam & vene-
ramur omnes, & suspicimus; sed
fuerunt nihilo minus etiam inter
hos nō pauci, qui ne parum multa
scivisse viderentur, ea conquæsive-
runt, quæ neque disponere ipsi, ne-

* 4 que

P R Æ F A T I O.

que illustrare poterāt. Quippe magna mentis cæcitate, quum quædā præclara etiam cuperent, eaque nescirent nec ubi, nec qualia essent, in summa inanitate versabantur, neque ullum veræ gloriæ decus meriti fuerunt. Quare horum errores exagitare, ineptias arguere, ambitionem detegere, primum est quod eruditis seculi nostri hominibus relinquatur. Enimvero neminem noximum habere decet, quum nemo illorū quisquam ad scribendum animum appulerit, quin ita pararet sese, nullius ut iudicis acumen metueret. Præclara quædam & prope divina res est hæc iudiciorum contentio: sed quam hodie tamen malè, damnat conversus pollex imperiti vulgi. tum & in hac ipsâ erudito-

PRIÆFATIO.

ditorum familiã sunt quidam nimium religiosi, qui ea mirantur omnia, quæ tēporibus suis jam multò antè defuncta vident. ubiq; enim redeunt ad fastos, ac virtutem annis æstimant: & si forte aliquod cariosum volumen in manus illorum venerit, defixis oculis statim corpore & animo torpent. Horum iudicium si mihi pertimescendum sit, consilium mutabo. sine est, ut ultrò etiam istam invidiã deposcere erectis animis liceat, non committam ut sperare potius horum favorem, quàm exemplum maximorū quorundam sequi virorum videar, qui hoc tempore interclusum hunc libertatis usum nobis aperiunt, & universis quasi signū aliquod erigunt quotidie ad benè de omni li-

* 5

tera-

PRÆFATIO.

teratura sperandum. Atque aliàs
quidem alia dandi locus erit, & for-
tasse majora : nunc mihi pretium
operæ videbatur in Nonnum hūc,
hominem Ægyptium quidem, sed
tamen Dionysiæ Græcè à se scri-
ptis nobilitatum, aliquantisper cē-
suram exercere. Quum enim jam
dudum principes ingenii & doctri-
næ Angelus Politianus, Marcus An-
tonius Muretus, ac ferè cæteri om-
nes nō aliter de hoc, quàm de sum-
mo & præstantissimo scriptore sen-
tirent, contra ostendēdum fuit ne-
que tanta rerum cognitione eum
abundasse, & ut alia omnia super-
fuerint, tamen usum dicendi pari-
ter & imitandi peritiam ei defuisse.
Quod sanè non ideo à me factum
est, ut eorum opinioni adversarer,
quos

P R Æ F A T I O.

quos superiore seculo fama & omnium consensus in sublimi posuit: sed quia sciebam in toto hoc genere non tam auctoritatis, quã rationum momenta quærenda esse. Errant enim vehementer, qui id modò habent ratum, quod ab eo, quẽ probant, iudicatum vident: & verissimum est, non itidem hîc, sicut in comitiis, suffragia numerari. Cæterum vobis, NOBILISSIMI DOMINI, hæc, qualiacunque sint, dicanda censui, ut à tanto splendore vestro lucem, à tanta magnitudine pondus aliquod acciperent. Est enim profectò summa dignitas vestra, quæ in omnium ore, & oculis, & animo sedet. Quare quicumque hæc viderit, maxima esse putabit, quæ illustri isto titulo circumferuntur.

P R Æ F A T I O .

tur. Ac te quidem ut compellē, amplissime virorum, magnum Batavię columen: es tu ille, de cujus nomine nemo cogitare poterit, quin simul excelsa omnia, ampla, augusta ei occurrant. Virtutes tuę ubique in pace, & in bello spectatę neque numerari universę possunt, quia sine carent: & singulę sunt omni prædicatione majores, quia plus quàm humanę vidētur. Quare qui de his pauca dixerit, ingenii sui culpam deteget; qui multa, aliquid tamē relinquet semper, quod addendum sit. Illud breve est, sed maximū: Rempublicam hanc pulcherrimam, florentissimam, potētissimamque tuis consiliis, tua prudentia & cura diu stabilitam fuisse: quę etiam nunc quoque præsidio
tuo

P R Æ F A T I O .

tuuo firmari, tuisq; humeris attolli se quotidie & augescere fatetur. Tu verò, MYLI nobilissime, tanti hujus soceri magne gener, in hujus te societatem gloriæ offers. Quum enim multos viros summos naturæ & ingenii præstantia superares, paucorum tamē præmium tulisti. Nā & invictissimus Princeps quanti te faceret, ostendit, postquam te in Consiliariorum suorum numerū adlegit: & illustres Ordines, quū Academiæ celeberrimę protectorē te & patrem fecissent, quasi non satis multa tribuisse se tibi crederēt, meritò postea legationem tibi primò ad Remp. Venetam, nunc verò etiam ad Christianissimum Galliæ regem detulerunt. Quę cū ita sint, NOBILISSIMI VIRI, etsi magna

P R Æ F A T I O :

gna vobis imposita est gravissimā-
rū rerum moles, quam summa cū
laude vestra, & omnium penè gen-
tium admiratione sustinetis, tamē
quando jam hoc semel amplissi-
mum vobis pulcherrimumq; du-
xistis, multorum suscipere patro-
cinium, ausus sum has lucubrati-
ones in sinu vestro reponere, ut &
foveretis eas, & me studio vestro ac
benivolentia dignaremini.

N. V.

addictissimus

Petrus Cunæus.

DANIELIS HEINSII
In PETRI CUNÆI Animadversiones
epigramma.

*Prælia, quæ gessit mediis Iove natus in Indis,
Dum Satyri cingunt Bassaridesque latus,
Ardua Niligenæ celebrarunt carmina Nonni,
Sed vini domino non aliena Deo.
Fertur, & ut vêtis discordibus acta phæselus,
Per medias plenus numine tendit aquas;
Aut qui cornigeri percussus flore Lyæi
Per scopulos & per culmina raptus abit:
Qui Satyros rapuit, rapuit calor ille poëtam,
Et tumidum vatem concita Mænas habet.
Vidit & incerto trepidantem plurima passu
Cunæi doluit mens generosa mei:
Direxitque manu, sanusque ostendit eunti
Quam ratio suadet vatibus ire viam.
Hunc Phœbus rapuit, Bacchi rapit impetus illū:
Sobrius hic, vix non ebrius ille fuit.*

DANIELIS HEBRAEIS
IN PETRI CVM ANIMACIONE
epigramma.

Propheta quae regit nos in luce
Tunc dicitur cingens Passio
Ardua Nilone conuertit carmine
Sed et in domo non est in
Petrae, et in effluo abis et in pharaone
Per secunda pennis amine tunc agens
Eius qui tunc in passioe
Per seculum et per seculum
Qui in seculum et in seculum
Et in seculum et in seculum
Vnde et in seculum et in seculum
Quae et in seculum et in seculum
Dicitur in seculum et in seculum
Quae et in seculum et in seculum
Hinc et in seculum et in seculum
Sobria et in seculum et in seculum

PETRI CVNÆI
*Animadversiones in Nonni
Dionysiaca.*

In Librum primum.

*Numeri, qui in margine his notis () clausi sunt,
respondent editioni Plantiniana.*

Obeliscus indicat errores Nonni.

8. 11. ἀξάτέ μοι γάρθηκα.] In ipso principio non (1)
leviter peccat. incidit enim in vitium ridiculum,
quod veteres dixere παρένδυρον. Hoc fit, quoties
oratione æstuat quis, & furit præter rem, alieno
tempore ac loco, concitant enim multi se, & effe-
runtur, sed soli, ceteris, quos commoveri oportuit,
oscitantibus aut ridentibus. Initia operum
omnia ut lenia sint & verecunda ac temperata ne-
cesse est qui enim non præparatis auribus inflam-
mare rem incipit, insanire apud sanos, & quasi inter
sobrios esse vinolentus videtur. hinc nihil cernas,
nisi bacchationem & corybantiasmum. quid enim
illa sunt?

ἀξατέ μοι γάρθηκα & , τινάξατέ κύμβαλα μῦσαι.
Item, Δότε θύρσον. & , εἴσατέ μοι παρωῖνα.
videtur mihi mimum instruere, & tragædias quas-
dam excitare, quibus nihil jam deest præter sce-
nam & hiltrionem. mox iterum multo insolentius, pag. 10.

εἰνά μοι δότε ρόπτρα.

& ,

A

νεβρίδα

(2)

νεβρίδα μοι σφίγγαιτε. &
ἄλλω δὴ θροον αὐλὸν ὀπάσατε.

Omnia sunt luxuriantis ingenii. Deinde illud mi-
rè scholasticum est,

— βυθίη δὲ παρ' εἰδοθέη καὶ ἐμήρω
φωκῶν βαρὺ δέσμα ενκατρίδω μενελάω.

Nihil enim facit ad institutum. Similem errorem
eritavit initio lib. 25. ubi bellum Indicum de inte-
gro narrare occipit. importunè enim illic tāquam
(421) mente lymphata incalcescit, & vanas species fingit,
ac somnia quaedam sua narrat, portentosa illa ni-
mis, & quæ nemo audire, neque cognoscere labo-
ret. operæ pretium est simul hæc excutere, quia ge-
mina sunt, & eadem. pag. 642. Homerum, inquit,
imitatus de ultimo belli Indici anno agam etiam
Thebarum memor ero & Penthei. ipsa enim δῖβω
ἢ ἐπλάτυλ.

ἄμφ' ἐμὲ βακχευθεῖσα περιτρέχει, ὅια δὲ τύμφω
μαζὸν ἐὸν γίμνωσι καίηφέ. ἰψίθι πῆπλω
μνησαμένη πειθῖ.

Etiam ausus fuit addere,

— ἐπὸ τῶν δέ με μέλπει
πενθαλέην ἐο χεῖρας γέρον ἄρεξε κιδαιρῶν
αἰδομέν. μὴ λέκτρον ἀθέσμιον, ἢ βοήσω
πατρειφόνον πῶσιν ἤα παρηνάζοντα τεκέση.

Dii boni, quanti est sapere! Ludit suaviter ipse se-
cum, & ea dicit, quæ spectare potius est, quàm le-
gere. quare non est cur jam amplius aliquis dubi-
tet, an rectè intellexerit illorum sententiam, qui
(421) maximam in dicendo virtutem esse docent τὸ πρὸ
ἔρμάτων τιθέναι. Postea verò etiam immoderatus
τετραλεύεται. pag. 642.

ἀόνις αἴω κιθάρης κλύπον. εἰπατε μῦσαι

τίς

PETRI CYNÆI ANIMADVERS. 3

τίς πάλιν ἀμφίω λίδον ἀπνοον εἰς δρόμον ἔλκει;
Deinde respondet sibi,

ἴδρα πόθεν κλύπῃ οὗτος· αἰδομένης τάχα θήβης
πινδαρέης φόρμιγλῃ ἐπέκλυσε δάριῃ ἤχῳ.

Observarunt dicendi rationem quandam Græci
Rhetores, quam modò φαντασίαν appellant, mo-
dò εἰδωλοποιίαν. Sæpe enim qui dicit, calore quo-
dam aufertur, & φαντάζεται, ac quasi fingit se vi-
dere, quæ non videt. Ita Euripides, cujus artificium
in his adfectibus representandis ubique elucet, nõ
minimam laudem meritus est, quum Orestis Erin-
nyas sibi tanquam ante oculos ponit,

αὐται γὰρ, αὐται πλησίον θρώσκουσί με.

terretur ipse, & exravescit, ac aliis metum incutit,
& iterum

οἱ μοι, κτανεῖ με. ποῖ φύγω;

Planè apparet commotio quædam ejus, ac vehe-
mens consternatio. & est hic verissimus character
τῆ ἐναγωνίᾳ πάθος. at Nonno non æquè feliciter
processit id, quod tentat. Non enim, sicut Euripi-
des, alterius exprimit perturbationem, quasi suam;
sed de se, & otiosa sua imaginatione loquitur, cum
nihil interim uspiam appareat terribile aut ma-
gnum. Quare sic cenlemus, etsi numerosi sint ver-
sus, & luculenti, tamen neque illi personæ conve-
nire, neque huic loco. Non debuit enim ipse sibi ea
affingere, quæ actoris propria erāt. deinde in prin-
cipio novi operis adeo insolens est, ut quod alibi
fortasse effervētioris animi videri possit, id hic om-
nino stultæ sit & puerilis inscitæ. Sentiant enim,
quicumque legunt, & indignantur fucum sibi fie-
ri, ac se nimis apertè deludi his præstigiis & gesti-
culationibus. nihil enim dum attulit, quo excita-

4 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

re eos possit, & tamen vident versantem se, & ineptè multa molientem. oportuit sensim, & arte quadam illabi in animos eorum, ut cum ipsis rebus exurgerent, & abriperentur etiam nescientes.

(422) Iam quod statim subjicit, pag. 642. ubi ipse se revocat tandem ad propositum suum,

ἀλλὰ πάλιν κλείνωμεν ἐριθραίων γέιν' ἰνδῶν,
omnino jocularè est. risu enim, non seridè, occidere eum diceris, cujus cædem ineptè narras. hoc modo in Satyris Flacci turgidus Alpinus Memnona jugulat. & apud Plutarchum Ctesias Cyrum interficit. etiam hic idem quoque fit. Non est dissimile joci genus, cum eidem Flacco Fusius Alpes nive conspuit. quemadmodum & stolidi declamatores apud Lucianum τὸν Ἄθω πλέυσι, & ubique odiosῆ περὶ εὐσε τὸν ἑλλήσπορον. neque est verò dissimulandus error, qui ibidem sequitur. cum enim dixerat,

ἀλλὰ πάλιν κλείνωμεν,

necesse fuit, ut statim pergeret ad recensendum.

~ Sed sorte & casu aliud ei in mentem incidit. imprudenter enim delabitur ad comparisonem Persei, & Bacchi, & Herculis. cui rei totum dedit librum vigesimum & quintum. adeo videtur non cogitasse, sed sortitus esse, quid potito diceret.

(1) 8. 14. *σήσατέ μοι πρώτῃα πολύτροπον, ὄφρα φανείη ποικίλον ἔιδ' ἔχων, ὅπ ποικίλον ἴμνον ἀρασω.]*

~ Est peregrina insolentia, & sensus frivolus ac nugatorius, inventio Græculi jejuni & esurientis, quæ quo magis inspicitur, tanto fit putidior. Sophistis olim nihil æquè fuit familiare, quam hujusce modi observatiunculas venari quum enim essent ingenio humili, animo inopi ac pusillo, judicio curto; fieri non potuit, ut rem vera pulcritudine, &

nervis

nervis suis ac lacertis decorarent. Igitur quisquili-
 as quasdam, & stercorea sectantur pro veris orna-
 mentis. Siste mihi Proteum variabilem, quia de
 variis rebus dicendum mihi est. sanè subtilitas in-
 epta, & ἔννοια μικροχαρήs. pergit deinde argutus es-
 se pag. 10.

εἰ δέμας ἰσάζοιτο τύπῳ σὺς, ὅτι δὲ δυνάμει
 αἰείσω ποθέοντα συοκλόγον ἔυγαμον αἴψην.

(2)

Si, inquit, apri formam induerit Proteus, Bacchum
 memorabo Auræ amore captum. Aura autem vul-
 gò ab omnibus dicta fuit συοκλόγον. pulcrum argu-
 mentum, & insignis rationum ἀλληλογία. Similis
 est causa, quam de Rhea adfert; & illa, quam de gi-
 gantibus. Nihil enim horum còvenit, nisi tertium
 aliquid, quod nominibus adjectum fuit. misera-
 mur potius anxiam hanc sedulitatem, quam ride-
 mus. meliore consilio poterat cum Proteo compa-
 rasse Liberum patrè, qui & ipse in omnia sese ver-
 tebat rerum miracula, lib. 14. & 36. & 40. nunc in
 arcum desilit, unde pedem proferre sine pudore
 vix potest. tanti fuit in his aliquid καινοσπεδεῖν. Ve-
 teres hoc vitium μερακιῶδες dixere, & ex diame-
 tro opponunt τῷ ὀγκηρῷ ἢ ἐνθουσιαστικῷ. Sicut enim
 illic animi nimia elatio reprehenditur, ita híc in-
 epta & vilis curiositas. Híc Sophistæ ubique osten-
 dunt qui viri sint. Aded enim miserè appetunt τὸ
 περιτλόν, & τὸ πεποιημένον, & τὸ ἥδύ, ut necessarià
 incidant εἰς τὸ ξενικόν ἢ κακόζηλον. Nō longè eundū
 est. unus Nonnus pro omnibus erit. cæteri in isto se
 recognoscent. quare si quid hic est, viri Sophistæ,
 quod ad vos quoque pertineat, attendite, obsecro, Aristoph.
 ἢ ἐπ' ἀκρων τῶν πυγιδίων κάθηθε, interea dum ali-
 quot loca ex hoc scripto citantur, pag. 738. digna (485)

A 3 sunt

6 PETRI CUNÆI ANIMADVERS.

sunt verba, quæ in æs incidantur, ut extent monu-
 menta egregiæ industriæ.

ἢ ζοφερὴν σίχα πᾶσαν ἐνεπείρισε μελισσεύς
 δαρσῶ ἔχων ἀδύνητον ἔπαυσι μίση δ' φυλάσων
 φρικτὰ κορυσομένης μιμήσατο κέντρα μελίσης.

Loquitur de Melisseo, homine immani & terribi-
 li, qui Indorum totum exercitum profligavit. non
 potuit eum rerum, de quibus agit, δεινότης tantil-
 lum erigere, ut innatam pusillanimitatem exueret.
 Grammaticus enim est, & Grammaticè nugatur
 de syllabis; neque magis potest in tam celsò & di-
 vino scribendi genere dissimulare quis sit, quàm
 asinus ille, qui capite in vergeta immisso, reliquum
 corpus benè latere putabat. primò nihil magis est
 febriculosum, quàm collusio ista, μέλισσα & μελι-
 σεύς. quæ ut in argutiis jocorum commendatur, ita
 vitanda est in re seria & gravi. magis prudenter ve-
 terum aliquis ad Melissam meretricè in epigram-
 mate, quod apponam, quia editum nondum est.

Ποιεῖς πάντα Μέλισσα φιλαθέῃ ἔργα μελίσης
 οἶδα, ἢ εἰς κρεσσὴν τῆτο, γίναι, τίθειαι.
 ἢ μέλι μὲν σάζεις ὑπὸ χεῖλεσιν ἠδὲ φιλεῖσαι,
 ἢν δ' αἰτῆς, κέντρῳ τύμμα φέρεις ἄδικον.

eleganter, lepidè, venustè, ut nihil supra. hoc laude
 dignum est: illud verò à magistris exhibandum.
 Deinde ipsa ἔννοια tota est puerilis. Melisseus Indos
 penè universos fudit. in quo dignum se ostendit
 nomine suo. nam αἰ μέλισσαι aculeo suo pungūt.
 Minuit rem imprudens, quam augere vult; & si-
 mul examen in se concitat non apium, sed super-
 ciliosotū declamatorū, qui pueros suos inter pri-
 ma tirocinii rudimenta docent omnem αἰξισιν fieri
 δεβερεῖν ἐπὶ τῆλατλον, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μείζον. Ita Timæus
 ἰστέ

rectè notatus fuit, quod frigidè Alexandrum laudasset. paucioribus enim annis, inquit, totà Asiam imperio suo adjecit, quàm Panegyricū suum scripsit Isocrates. en stoliditatem. Græculi, ubi de Comico risu agunt, tres ejus modos faciunt. quorum postremus hic usurpatur, sed ab insciente. pugnat enim ἡ ἐικὼν cum magnitudine & natura rei, ad quam adhibetur. et si nescio majorne insultitas sit tantam victoriam cum otiosi Rhetoris descriptione componere, an facinus summi ducis cum punctione apiculæ. in illis quoque pædagogica est & jocularis subtilitas pag. 750. de Aristæo,

(493)

ὃ τελέων τρισῆσιν ἐπωνυμίησιν ἐννοῶ
 δεῖσθαι ἀεισῶν δαδαιμένον ἄρεσθαι ἄγρησθαι,
 ὡς νόμισθαι πολέμιζε καλὰ ἄεθρα χερσὶ τίτλων.

Mox, ————— ἐν τῷ κυδοιμοῖς
 τόξον ἔχων κλυτότοξον ἐὼν μιμῆτο τοκῆα.

Iterum ————— ἀνομανῆ δὲ
 δέσμιον ἐξ ὄγρησεν ἀνάριστον ἄτρομθαι ἄγρευς;
 ἀγρεύσας ἀτεθῆρα, καὶ ἀνλιβίων ἐλαῖηρα
 ἠθάδι χειρὶ τίταινε βαρὺν λίθον, δῖον ἐρείσας
 πιαλέας ἐθλιψε χυλῆς ὠδῖνας ἐλάτης.

magno conatu magnas nugæ effudit. Aristæo etiã Agrei nomen & Nomii dedit antiquitas à venatione & re pastorica, quarum autor fuisse creditur. hinc occasio data vernili commento. Aristæus, inquit, etiam in bello hæc cognomina merito servavit. nam & ἠρίσευσε jaculandi peritia, quia Aristæus; & pedo pugnavit, quia νόμισθαι; & vivos hostes ἠγρευσε, quia ἀγρεύς dictus fuit. quin lapides quoque misit in medios hostes, sicut antea olivas primus proferat. vide, quæso, quò non penetret Sophisticæ acumen; ut ego quidem me hebetiorem natum

8 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

esse non magnopere doleam. profectò Hesiodus, Homerus, & qui horum laudes secuti sunt, ne inter somnandum quidem de his stercoreis nugamentis cogitassent. scilicet hæc scire nostra interfuit. sed ita ingenium est horum hominum, ut vadmimonium deferere malint, quàm præterire occasionē ostentandi insulsam argutiolam. quid enim pro dignitate dicant, aut quo modo naturalis ἐννοισῶν pulchritudo exurgere possit, susque deque habent. satis id est, si posteriorum iudiciis illudere licet.

(1) 10. 2. ἐι δέμας ἰσάζοιτο τύπων σός] infeliciter. imò σὺ. hoc enim vult, si formam apri induerit. sed malè dicit, quod benè senserat. Nam τύπων σός nō est aper, sed quicquid illius similitudinem quandam refert. quanquam, ut verum dicam, non placet tota loquendi ratio. & si meo arbitrio agendum sit, malim

ἐι δέμας ἰσάζοιτο ἐγ σὺ κατρίω, εἰα θυώνης
εἰσά, &c.

Hoc rectum est, hoc Græci, ut suum, agnoscant: illud insolens, & purus putus Nonnismus. sed voluit videri Evangelia legisse, & hac causa ubique ad tædium usque occidit τύπων & ἀνλίτυπον. Evangelica sunt, & ab Evangelicis rectè usurpantur. ab eadem origine est μασιζειν, quod magis ille, quàm oculos suos, amat. vel in illo epitaphio, ecce, quam frigidum est? pag 78. 22.

(48) γηγιέσ τὸδε σῆμα τυφωέσ, ὃν πολε πέτροις
αἰθέρα μασιζοῖτα καλὶολ γεν αἰθέριον πῦρ.

Non unius assis facio ἰὸν ἕρην πέτροις μασιζειν. poterat, me autore, consultius scripsisse,

γηγιέσ τὸδε σῆμα τυφωέσ, ἰὸν πὸ ἐρίπραις
ἕρην.

IN NONNI DIONYSIACA.

ἑρανίδας βάλλοντα κατέφλεγεν ἑράνιον πῦρ,
manet enim acumen epigrammatis; & plane est ad
imitationem illius Cyclopis,

— ὅς ὄρεσι νᾶας ἔβαλλε.

ut quidem præclarè eum Theocriti locum emen-
dat divinus vir.

10. 22. σιδονίης πολὲ ταῦρ' ἐπ' ἦόν'] postquam (3)
in principio operis multum æstuavit, contra legem
artis, & usum, tandem nunc tam placidus fit, quàm
ovis. detumuit enim aliquando ista animi tempe-
stas, etsi mox surget iterum, & majores fluctus da-
bit. persequitur autem hîc institutum suum, sed
nimis altè reperita narratione. nusquam melius
probare potuit, quàm esset ἀνοικονόμητος, quàm in
hac re. quum enim de Libero tantum & ejus ge-
stis se acturum dixerit, stultè facit, qui septem in-
tegras libros absolvit, antequam non dicam de
gestis ejus, sed de nativitate, loqui incipiat. inte-
rea δοῖδ' ἀνξάει: & allinitur aliquid ex nugarum
myrothecio. cæterum in octavo demum ad se re-
dit. reliqua, quæ præmittuntur, faciunt ad appara-
tum Circensis pompæ. tanto molimine opus fuit,
tanto hiatu. certe hoc tam ineptum est, quam re-
ditum Diomedis ab interitu Meleagri ordiri. De-
inde nō relinquit eum in tertis ἀεισεύοντα, sed eun-
dem post tot victorias in cælum usque profequi-
tur. ita ignoravit Poetæ aliud esse munus, aliud hi-
storici. Homerus bellum descripturus, cujus & ini-
tium sciebat, & finem, noluit aut ab hoc incipere,
aut in illo desinere. & tamen utrunque narrat, sed
ita ut ἐπεισοδίοις utatur potius, quam ut seriem ob-
servet. hac re mirificus fuit, & quod Aristoteles,
acerrimi in his judicii vir, censuit, ἤδη καὶ ταύτη θεο-

Α 5 πείη

10 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

πέσι[⊙] ἂν φανέειν παρὰ τὸς ἄλλους. moratur enim animos grata novitas, & mutata subinde facies, quos alióqui rerum aut téporis ordo defatigare possit.

(3) 12. 6. potius est ut legas

ἀείδων ὑμέναιον, ἀειρομένην δὲ γυναῖκα.

(4) 12. 22. ὡς ὄγε] lege,

ὡς ὄγε τὴν μὲν ἄειρε. vel, τὴν ἀνάειρε.

Nympham enim dorso suo veherat taurus.

16. 10. μητέρη βόσρυχα ταῦτα κομίσασα] non dubium est quin habuerit in animo illud Apollonii

lib. 4. ——— χερσὶ δὲ μακρὸν

ῥηξάμενη πλόκαμον θαλάμῳ μνημῆϊα μητρὶ κάλλιπε πασθενίης.

utraque enim matrem suam relinquit, etsi dissimili fato.

(8) 18. 29. πελάσας ἢ πολυσπερὲς ἔθνη[⊙] ἀγοςῶν] non fit sine periculo facinus magnum & memorabile.

nam enim supra reliquos aliquid tentasse videri vult, imprudenter se traducit. Homerus, etsi in sublimi versetur genere, in quo perpetuus splendor & δεινότης est, tamen sæπὲ τὸ χαρίεν amat, & τὸ γλαφυρόν. modò enim venustatem captat ex ipsis rebus, aliquando ἐκ τῶν χημάτων καὶ ἐκ συνθέσεως, σαρπῆσιμὲ ἀπὸ τῆς λέξεως. nemo hoc ante illum tentaverat, nemo feliciter illo. quare in hoc quoque, sicut in cæteris, imitati illum sunt quotquot postea extitere optimi & summi scriptores. inter hos Stesichorum veteres ponūt & Archilochum. quos deinde sequitur Herodotus, qui, ut ejus Veneres referret, eandem quoque amplexus est διάλεκτον.

ubique enim deditâ operâ ἰάζει: quia τὴν ἰάδα, ut maximè poeticam, ita naturâ suavem esse sciebat. Plato verd̄ etsi ἀτλκίζειν mavult, Homerum tamen

dissi-

dissimulare non potest. libenter enim illius verbis
ἠσειήσατο, etiam illic, ubi Remp. suam format, ex
 qua tamen eum ejicit. in quinto enim Politico-
 rum manifeste *παρωδεῖ*, & in aliis sæpe. Etiā Ægy-
 ptius noster, cum laudabilem putaret hanc cōten-
 tionem, maximorum autorum exemplo *ὀμηρικώ-
 ταλος* esse voluit. Sed cum angusti animi videretur
 nuda imitatio, placuit ita alienis uti, ut novo quo-
 piam commēto sua faceret. Vt alia omittam, quod
 in manibus est, videamus. Divinū est illud in Ili-
 de, *μυλιασῶν ἔθνεα, & χηνῶν, & μῆων*. non aliter enim
 de his, quam de Republica aut populo aliquo co-
 gitamus. sumptū est quippe *ἀυλοῦθεν καὶ ἐκ τῶ ὁμοίου*.
 est, inquam, venustissimum, est suavissimum, & fe-
 licissimi genii. cæteris quoque & placitum fuit, &
 studiosè usurpatum. at noster, qui in veterum scho-
 lis nondum didicerat, *πῶς δεῖ μιμεῖσθαι τὸν ὀμηρον*,
 ambitione sophistica nimium quantum ab illo re-
 cessit. facit enim non avium, neque animantium
 brutorum *ἔθνεα*, sed membrorum quoque & bra-
 chiorum, & omnium eorum, quæ multa sunt. Sæ-
 pe enim, & diversis modis repetit cum solenni fa-
 stu. Sanè fefellit eum *ἔυσοχία* sua. qui enim τὸ χα-
ριεῖν simul, & τὸ φοβερὸν nova arte jungere voluit,
 neutrum effecit. neque enim *δεινός* est, cum tam
 pueriliter cecidit: & venustatem amisit, postquam
 factus est *γελωτοποιός*. antiqui duo genera faciunt
χαρίτων. illud est grave & augustum; hoc vero vi-
 le & ridiculum. illud cæterorum poëtarum est,
 hoc vero Comicorum duntaxat, qui dum solutos
 risus plebeculæ, & dicacitatis famam captant, de
 industria sæpè ineptiunt. Noster igitur, cum pro-
 posuit sibi *τὰς σεμνὰς καὶ μεγάλας*, miserè ὑπὸ πε-
 ρισβ-

12 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

γίγλας incidit in viles illas, & illiberales. pro gravi enim contemptibilis, pro venusto ridiculus evasit. quod si nos quoque simili modo *νοννίζειν* volumus, quid fiet? dicam Solē quondam tectum fuisse ὑπὸ τῶν ἔθνης τῶν περσικῶν βελῶν. metuo ne pueri quoque, qui aliquo sensu literarum sunt, cum cachinno me conspuant. Nam qui sanus quidē est, ὑπὸ πλίθους malit. Aristophani τῶν γελοιοποιῶ hoc permistum fuit, in quo fermē uno nunc habemus mordax illud, & acero Attico conditū scribēdi genus. Solet enim, quoties Æschylū, Euripidem, aut alios publicē vult *κωμωδεῖν*, dictum aliquod eorum arripere, & risus causa illud aliter, quā ipsi, usurpare. quare poterat isto sale Homerū defricuisse, quē in Nebulis quoq; pupugit. Apud Lucianum quidē Iupiter balbutit, ὡς ἄνδρες θεοί, ut Demosthenis exagitentur vulgata exordia. Sed ego ineptus ipse sim, si pluribus hæc persequar. manifestū enim apparet, quā infeliciter ei expetiit prava imitatio. in cæteris non multo melior erit Homeri *ζηλωτής*. quæ nos, ubi singula occurrent, videbimus.

(9) 20. 22. viri summi emendarunt ὀχμάζων. Sed nihil mutandum fuit.

(10) 22. 18. Pro more suo facit, & planè ex instituto talis familiæ. lascivit enim, & *τρυφᾶ*, in re seria ac terribili, extremo & in metu, & in periculo.

καὶ πόλῳ ἐσμαράγησεν, ἀμειβομένη ἢ ἢ αὐτῇ
 ἕρπον ἐπάζωνον ἰσχυρίθμων ἀπὸ λαμῶν
 πηλιάδων ἀλάλαζε βοῆς ἐπάσομῳ ἠχώ·
 καὶ καναχὴν ἰσόμειρον ἐπεινδύπησαν ἀλῆται.

Non debuit hic, tanquam institor argutiarū, ostentare τὴν ἐννοιῶν τεσθρεῖαν, ubi cælum & terra, supera ac infera omnia turbantur. opponit inter se ἐπταζωγος

ζῶτον ἕσπρον, & Pleiadum τὴν ἐπτάσμων ἦχῶ, quæ magno fragore insonuere ἀπ' ἰσσηθμῶν λαυμῶν. deinde totidem planetæ ἰσόμετρον καναχὴν dederunt. Quis ferat bullatas has nugas, tantâ curâ, & tam longè petitas? quàm stultum est, ubi cardines cæli, ac totam illam machinam vides convelli, anxie supputare an parem numerum efficiant Pleiades cum cæli zonis, & hæ rursus cum errantibus stellis? gerræ germanæ, atque edepol liri liri. quid aliud de his sentiant, ipsi viderint; me quidem tædet inepertiarum. & verè illud dixerim,

ὅταν τι τέτων τῶν σοφισμάτων ἴδω,

πλεῖν ἢ νιαυτῶ πρεσβύτερον ἀπέρχομαι.

Plant.

Aristoph.
in Ranis.

non habet locum fucus & lenocinium, ubi τὰ πάδη χειμάρρῃ δίκην rapiuntur, neque aut dicenti, aut legenti permittunt in minutiis hære. omnia hic esse αὐτοφύα, & inadfectata oportet. nam ubi τῆ πειρωστεχρία attendimus, industriæ quidem nostræ faveimus, sed otiosè, & sine vehementi adfectu aut motu. Par est γενελεσχία libro secundo, pag. 72. 7. (43)

καὶ πλοκάμους τυφῶν ἐλιξ ἀμάδυνε κομήτης.

cæteras quidem corporis partes fulmine combustas dicit; solas autem capitis comas ab ignito cometa depastas. totos tres dies, opinor, sollicitè cogitavit, ut tale acumen reperiret, crines τῆ γηγενούς, & crines comete. φέν τῆς σκαίότητὸς τῶν φρενῶν. potuisset quidem magis pressè, hoc modo,

τὰς δὲ κόμας τυφῶν ἐλιξ, &c.

Sed serpe, ubi maximè conaris, minus procedit. Neque verò magis illam παρήχησιν probo, quæ est eodem libro, pag. 54. 6. ubi meticulousus ille rebus desperatis aufugit, (31)

λύρην ἔρριψεν ἀπόλλων,

καὶ

καὶ πλερόεις πεπότῃσι λιπῶν πλερέντας οἷς ἐς
 εἶδ' ἔχων κύνιοιο.

Minuit enim τὴν δεινότητα τὸ ἀκριβές. quæ causa
 est, cur & hic, & in omni vehementiore animi mo-
 tu nihil acrius vitare præcipiant dicendi artifices,
 quàm τὸ παρόμοιον, & ἰσοκωλον, & ὁμοιοέλευτον. Sed
 nos ludum non aperimus. & satis est vitii primam
 indolem leviter monstrasse.

(12)

26. 1. νῆσον ἀλικρηπιδ' ἀποσπάδα πέζαν ἀέρης]
 Aut Nonnus hic erfavit, aut qui hoc ei adfinxit,
 doctissimus Falkenburgus. nulla enim insula τῆς
 παράλυ γῆς πέζα est, quia tota mari cingitur. ne
 quidem de peninsula id verū est. quia etsi isthmus
 quidam continenti eam jungit, πέζα tamen ejus
 censeferi non potest. non enim latè ambit ejus extre-
 mam oram, sed angusta cervice procurrit ex ali-
 qua tantum illius parte. consultius erat paucula
 mutasse,

νῆσον ἀλικρηπιδ' ἀποσπάδα πέζαν ἀείρων
 ῥίψε παλινδίνητον ὄλην σφαιρηδὸν ἐλίξας,

an sic scripserit, dubito. debuisse quidem, id verò
 scio.

(13)

26. 15. ἀσερπη δ' ἔκλυσε] hæc in mendo cubant.
 ut & illud, quod præcedit, ἀσαγέοις νιφετοῖσι. Nihil
 enim minus ei in animo fuit. res ita habet. etsi
 Terræ alumnus fulmen manu teneret, tamen in-
 utile ei fuit ad pugnandum. nam nec imbrem ef-
 fundere potuit, & pro flamma ac fulgure, fumum
 potius dabat & tenebras, cum longè aliis viribus
 & lacertis opus erat ad vibrandum. nos ex conje-
 ctura aliter hæc constituimus,

—— μόλις δέ οἱ ἦέρ' ἀυχμῶ
 ἀσαγέοι νιφετοῖο κατείβετο διψὰς ἐέρση·

ἀσερ-

ἀρεθὴ δ' ἠχλυσε, καὶ ἕικελον, &c.

34. 21. σφειγύωσαν ἔχων προβλήτα παρειήν.] non (18)
 mediocriter hic ineptus est. turget enim & ampul-
 latur in re levicula & nihili, quod vitium ita amat, *~*
 ut hoc uno se amplectatur. Cadmus *συρίζων* buccas
 habet *περβλήτας*. quis hoc credat? *προβεβλημένον*
 est, quicquid longè procurrat, & extat. scopuli im-
 pendentis mari, & parte quadam sui prominentes,
 videntur quasi *προβάλλεσθαι*. hoc ad sufflatas genas
 referre, non est pudētis, neque sani hominis. quan-
 tulus enim est iste tumor? ut fistula canas, arte ma-
 gis opus est, quàm contentione multa & laborio-
 sa. Flatus enim neque vehemens est, & subsidunt
 potius buccæ, quam turgescunt. colligitur enim
 spiritus ad extremitatem fistulæ, quâ labiis teritur.
 Certe meminisse poterat aliud esse *συρίζειν*, quam
σαλπίζειν. hoc distento ore fit, illud minimè. quare
 est in tota loci ratione τὸ ψυχρόν. malè enim dictio
 excedit τὴν οἰκείαν ἐπαγγελίαν. quod postea in cœ-
 teris, quale sit, demonstrabimus.

34. 22. Lege, *φυσήσεις σομάτεωσιν*. ad pastorem (18)
 enim, quem alloquitur, hoc pertinet.

38. 7. Elegantius erit (21)
 ——— μέλ^θ πλήκτροισι λιγαίων

διέλω δένδρεα πάντα καὶ ὄρεα.

Ad

*Ad librum secundum
Dionysiacorum.*

- (23) 42. 4. Πικλίδος ἠδὲ βέλεμνον ἐδέξατο πομπὴν ὀλί-
θρου] Sic alibi millies. affectatum est, inauditum est,
 & idè placuit. non enim solet sapientum ille or-
 do plebeja pulpa palatum tergere. Canterus κόμ-
 πον reperit; sed nō consideravit ejus ambitionem
 in his nugis. perpetuus enim in his est; ut si omnia
 sustuleris, exiguum omnino futurum sit, quod re-
 stabit. quoquò oculos conjicies, similis elegancia
 occurret. illic ἀμιλλητήρα ταρσὸν videbis: hic μάρ-
 τυρα καωνόν, & σφρηγίδα σωπῆς. alibi ναμήτορα παλ-
 μόν. erit etiam ubi ἰσοφίης μίμημα fastidienti inge-
 ret, & κυβιστηήρα σίδηρον. tum verò & ὀλκὸν ὑπῆνης
 in deliciis habet: & κῶνον ὀμίχλης ostendat inter di-
 vitias suas. quin magno apparatu aliquem saltan-
 tem faciet ποδῶν ἐνοσίχθονι & βητάρμονι παλμῶ: aut
 alius quidam πολύκυκλος ὀρχηστῆρ λάλασι ταρσῶν
 se circumaget. Nihil horum ab incolumi mente
 est; nihil quod ferri possit. sunt enim delirantis om-
 nia, & externati, καὶ ἄλλοφρογῆτος. quæ qui corrige-
 re singula velit, nã is & tempus, rem pretiosam,
 perdet, & operam. nam ut etiam porro amet, vix
 erit; aut si erit, mirabor. me quidem certè rivalem
 non habebit.
- (24) 44. 5. Postquam semel cœptum est, benè atque
 impudenter porro mentiri licuit. qui integras in-
 sulas manu sublatas sursum misit, nihil novum fa-
 ciet, si flumina quoque uno haustu exsiccet. scri-
 pserit igitur,

καὶ

καὶ ποταμὸς ἐκένωσε πῶν ἐπιδῶπιον ὕδωρ.

longè major est hæc ἐννοια. Tum causa nõ fuit, cur aquam, de qua bibere vellet, consultò turbaret. deinde firmat conjecturam nostram ipse, cum mox subjicit, fluviatiles deas nudatas fuisse, & fugam cepisse.

44. 10. πέτραν] Non hoc voluit. legerim ex mente ejus & perpetuo usu, (25)

——— παρὰ διψάδα, πέζαν ἐναύλων

σφίγεται πηλώεντι πεπηγότα γένατα δεσμῶ.

πέζα ἐναύλων est extremum alveorum, quod jam exhausto flumine nihil nisi limum reservaverat, in quo ipsæ hærebant.

44. 22. ῥεέθρα] mendosè. restituo; (25)

——— ἀνοιγομένη ὃ βερέθρα

χεύμασι πηγαίοισιν ἀνέβλυε νέρτερῳ αὐλών,

ἀσκεπέῳ δαπέδοιο χέων ὑποκόλπιον ὕδωρ.

terram, inquit, tanta vi percussit, ut aperta magna voragine, aquarum latentium scaturigines undique eruperint.

Ibid. 21. καὶ διερῆν φλέβα λύσε] nemo fuit unquam tam dispar sibi. Aut enim æstuat, & sublimes versus ructatur; aut miserè humi serpit, & jaceret. Qui medium aliquid expectabit, frustra erit. ubique enim in contraria vitia, eaq; extrema currit. Aded fuit Vertumnis, quotquot sunt, iniquis natus. Vel hic quàm sibi non constat! Rem terribilem & horrendam narrat, terræ abyssos aperiri, & integra flumina ejici. Hic, etiã pro more suo γυμναζόμενος γῆς κενεῶνας, & βερέθρα, & αὐλώνας, omnia alta & grandia crepat; interim tamè ipse, quæ adeo effert, malè sursum extenuat,

καὶ διερῆν φλέβα λύσε.

B

inter

58 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

inter tot illa non Tragica, sed παραβλάφδα, unum
 hoc infra ipsum quoque loccum est. nō enim ma-
 gis me percellit, quàm si de medico sermo sit, qui
 scalpello venam, arte sua usus aperit. certe inulita-
 to modo improperitus fuit. Græci jam pridem vitium
 dicendi notaverūt, quod ξηρότητα appellant, quum
 proprie spectet ad characterem exilem. fit enim, ut
 quemadmodum virtutibus vitia sua adjacent, ita
 singula genera τῆς ἑρμηνείας comitetur διημαρτημέ-
 γον τι. Hoc sicut in sublimi est frivolum, in ubano
 τὸ κακόζηλον, ita in tenui est τὸ ξηρόν. qui hac parte
 peccant, etsi reprehensione digni sunt, tolerari ta-
 men possunt. quum enim vicinus flexus sit, nihil
 æquè in proclivi est, quàm ut sic errent. At noster
 nihil vulgare facit. ita enim præter morem omniū
 errat, ut errori nomen nondum dederint οἱ ταῦτα
 λεπτολογεῖν καὶ περισκοπεῖν δεινότεροι. non enim ex
 sublimi in frigidum recidit, neque ex venusto in
 κακόζηλον, nec ex tenui in siccum; sed, quæ longissi-
 mē distant, ex turgido in aridum & jejunum. He-
 rodotus in Polymnia, postquam τὸν χειμῶνα præ-
 clare descripsisset κατὰ τὰ λήμματα, quædam tamen
 adjicit, quæ sunt τῆς ἴλης ἀδαξότερα. exile enim est
 illud, ζεσάσας τῆς θαλάσσης. multum enim detra-
 xit de magnitudine. turtus in urania, ὁ ἀνεμῶ, in-
 quit, ἐκοπίασε, καὶ τὸς περὶ τὸ ναυάγιον βρασσομέ-
 νους ἐξεδέχετο τέλει ἄχαρι. nemo tam ineptus Hero-
 doti fautor est, ut non dānet τὸ ἐκοπίασε. vile enim
 est & ἰδιωτικόν. deinde ἄχαρι, quod sequitur, ludicrū
 est in istis angustiis. hæc olim exagitarunt sapien-
 tissimi veterum Criticorum. quæ nec ego defen-
 sum eo. illud dico, levem esse eam culpam præ
 hæc. non enim noster in imo genere versatur, ne-
 que

que in mediocri, sicut ille; sed ubique summum illud adfectat, cum magno suo, ut postea apparebit, periculo. quare sicut ridiculum esset ex sublimi humilem fieri (extrema enim sunt) ita magis stultum potest videri ex nimia sublimitate, qui tumor est, ὑπονοσεῖν αἰς τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἰσχυότητις, quod est τὸ ξηρόν. Hæc est Nonni ἀριστεία. quæ in aliis quoque locis admirabilis spectatur. libro vigesimo, & XXI. Lyncurgus supplicanti Dionysio & oranti ut Thraciæ fines peragrate liceret, quod universis permitti jus & æquum fuit, non permisit, sed hostiliter expulsum in mare egit, ac omnes ejus copias fudit. postquam multū sudavit, ut facti hujus atrocitatem exasperaret, subjicit Lyncurgum, ut ne quis postea ejus exemplo in supplices sæviret, justa deorum vindicta, oculis captum fuisse. audire est operæpretium quid dicat, pag. 564. 22.

{ 370 }

Ζεὺς ὃ πατὴρ ἵνα μὴ τις ἀζήμιον βροτῶν ἀνὴρ
αἰλῶ ἔχων μίμημα δορυθρασέῳ λυκόεργε
μῶμον ἀνασῆσειν ἀμαμήτω διονύσω,
αἰνομαντὴ λυκόεργον ἐθήκατο τυφλόν.

pulchra clausula Tragicæ narrationis. scilicet μῶμον & fut inexpliale bellum & plus quam capitales inimicitie. ego vero ne quidem de pannucia aliqua Bivucide, aut rixante meretricula hoc dictū velim. Quare videri potest jã leviter errasse is, cujus extat illud de Phalaride, ἄτλα ὃ φάλαρις ἠνέχλει τοῖς Ἀπεργαπτινοῖς, etli enim insulsus est, ἄτλα, & ridiculum ἠνέχλει, in hac tyranni crudelitate, minus tamen peccat, quam noster. sed dicam quod res est. videbat occasionem natam admirabili acuminì, μῶμον ἀμαμήτω διονύσω. nihil elegatius, nihil majus videbatur. quare prætereundum non fuit. Iam il-

20 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

lud verò quale est, μῶμον ἀναστῆσαι? putidū est, barbarum est, ineruditū est. pueri, qui tria verba Græcè sciunt, monebunt eum μῶμον ἀνάψαι rectum esse. sed Hellenismus Nonni idem est, cum ejus dicendi arte.

(26) 46. 5. forte, κὶ μορίην μνηθεῖσα φερέπῃσιν ἀτθίδου νύμφην. sic in Iliade libro sexto,
τυδέα δ' ἔμηνυμαι.

nihil vulgatius est quam ut arboribus, & arborum συντρόφοις nymphis idem nomen sit. quare Moria & dea sit, & illa ipsa, quam in Attica olim tuebatur, olea. ita μελίαι quoque & alia.

(26) 46. 15. ἐκ πίτυος δὲ φηγῶσαι βατῶ ποδὶ παρθένου] iterum castiganda est ejus imperitia. ubique enim hæc se nobis etiam nolentibus offert. quid sit βατὸς πῶς, ne ipse quidem Nonnus ὁ λεπιοτάτων λήρων ἱερεὺς, si in vivis sit, explicare possit. βατὸν est, quicquid pedibus inter ambulandum πατῖται. quod si pedeseuntium non πατῶσι, sed παλῶνται, jam rerum natura mutata est, neque mirabimur posthac, si aut terram ambulare, aut montes currere contingat. Nilul jam restabat amplius, nisi ut post Dionysiaca etiam scriberet περὶ Δαυμασίων ἀκουσμάτων. Nam Aristoteles quidem, etsi hic laudabilem operam posuit, nimis tamen amavit τὸ μὴ ληρεῖν. solius Sophistæ est, hac re θάυμακτρα auferre. Non abludit ab hac vesania id, quod alibi dicit, εὐποδι ταρσῶ. Quasi verò pes sit ταρσῶ pars, ac nō potius ταρσὸς pedis. Hegesistratus, cui cura inclusa erant ξύλω σιδηροδέτω, dimensus spatium, quo reliquum pedis educi posset, resecurit τὸν ταρσὸν, & salvus abiit. ita pedem retinuit, qui ταρσὸν amiserat, non enim hic omnino desuit esse, illo abscisso, etsi

Herodo-
tus in
Υγανία.

etsi minutus est. perficitur quippe ab eo, non constituitur. At qui cum Sophista ineptire velit, majorem faciet partem toto. Equidē nō minoris amenitiae esse puto, ταρσὸν fingere ἔυποδον, quān cæsariem εὐκέφαλον, cum res & ratio dicter κεφαλὴν εὐτετριχωμένην, sicut & pedem εὐλαρσον.

54. 25. εὐνασε καὶ πνείυσαν ὅλην φύσιν] hoc quid sit, (32)
non facile intelligas. mihi quidem integrum esse non videtur. Ait rerum naturam tantis malis fatigatam quievissē tandē, ac sopitam esse. Igitur magis ex mente ejas fuerit,

σκιοειδὲς ἐδὸν πτερόν ὕπνῳ ἐλίξας
εὐνασε κεκμηυῖαν ὅλην φύσιν.

alibi simile mendum fuit.

56. 6. τῆ δ' κορυσομένοιῳ φυῆς πολυειδέϊ μορφῇ] est (32)
mera φλυαρία, qua nihil magis odimus. φηὶ, ne quis erret, hīc non est ἡ φύσις, neque etiam τὸ ἐξ εἶδός τε καὶ ψυχῆς ἀγαθόν, quod ἦθος appellatur, unde apud Aristotelem est, ἐκ τῶν ἐπιφαινομένων ἡθῶν φυσιογνωμονεῖν; sed in corpore, & ejus membris, exterior forma, quæ εἶδος quoque est, & μορφή. tria hæc unum sunt, & idem. quare obtundit, dum simul jungit omnia.

56. 19. αἰθέρῳ ὀχλίζοντα παλινδίνηλον ἀνάγκην] (33)
errat in re vulgata, quam nemo mediocriter eruditus nescit. Neque enim Atlas ὀχλίζει τὸν ὕραν, sed humeris suis sustinet. quod sic fieri ex veterum Physicorum sententia refert Aristoteles Metaphysicorum libro quarto, quæadmodum αἰκίονες ἔχουσιν τὰ ἐπικείμενα βάρη. At quæ colūnis imposta sunt, fulciuntur illa quidem, sed nulla fit μετακίνησις. quare miserè balbutit. dicendum enim fuerat, ut ego sentio,

αἰδέσθ' ὄχμαζοῦσα παλινδίνηλον ἀνάγκην.

sic quidem tolerabilius. etsi tamen adhuc nescio quid Nonnicam redolet.

(33) 56. 23. ἱμασομέναις] hoc omnem stuporem superat, si ab illo est. quis enim loris cædi idem putet esse, quod *σιπλεῖσθαι*? aut quis lapides, qui fundis in aerem mittantur, dicat *ἀνω ἱμάσσεσθαι*? sanè id desperatæ inscitia sit. fallam ego ipse me, & credam potius scriptum primitus fuisse,

ἱμασομέναι ἢ κολάναις

ταρβαλέαι φυγέτωσαν ἀνάγκιδες ἕρπον ἄραι.

vacet igitur hoc crimine, per me licet. etsi iterum illud non probō, in hac re de scutica perperam cogitari. jejunum enim est, & geminum cum illo *μασιζαν*, quod supra reprehēdimus. poterat, si genium habuisset, non paulo melius dixisse,

ἁρασομέναι ἢ κολάναις

ταρβαλέαι φυγέτωσαν, &c.

(33) 56. 25. ——— περιπλήζδην ἢ λαβῶσαι
ἡέρι μίξατε γαῖαν] hominem ferocientē seip̄ tandem ad se redire sinit animi fervor. dixerat supra,
χεῖρες ἐμοὶ διὸς οἶκον ἀεζέξατε.

nunc post longam & vesanam orationem, perterritus demum dicere, quod multò antè ceperat,

——— περιπλήζδην ἢ λαβῶσαι.

reliqua διὰ μέσον ponit, aliena nimis, & ἑξωθεν ποθεν ἐπισκνυκλήμεια, nullo rationum nexu. hoc ferendum non fuit. Amat quidem Thucidiides τὸ κατὰ τὰς ὑπερβάσεις παράβολον, καὶ ἀκροσφαλές: & Demosthenes quoque in his aliquid supra vulgus addet: sed uterque meliore cōsilio. interjiciant enim ea, quæ spectant ad id, in quo desinent. quod tunc fit prolixius, cum rationes aliæ alijs firmandæ sunt.

quare

quare necessario id magis, quam composito, facere videntur. trahunt enim eos res ipsa, & cogunt quasi ἐξ ἰπογυῖα λέγειν. Atque oratori quidem in hac parte, & historico plus licuit. ceteri hic moderatiores sunt, & breviores. In illo Odysseæ nihil quid- Lib. x. quam est, quod tollere velis,

ὦ φίλοι, ἔγχετ' ἰδμεν ὅππῃ ζήσῃ, ἔδ' ὅσπῃ ἦώς,
ἔδ' ὅππῃ ἠέλιος φασσίμβροτος εἴτ' ὑπὸ γαῖαν,
ἔδ' ὅσπῃ ἀνείηται, ἀλλὰ κραζόμεθα πάντες.

omnia plena sunt. at noster multa hic temere, & sine causa ὑπερβιβάζει. mox nō relabitur eodē arte quadā, sed continuat potius, planè præter expectationē. cum enim inciperet transilire, ita absoluerat sententiā, ut nihil jam deesse videretur. atqui ὑπερβαλὼν suspensos tenet animos, ac postea eisdem explet: hic malè explet, quos non suspenderat.

§ 8. 22. ὕψιστ' ἀντικέλευθον ἔχων τύπον ἰφιμε- (34)
δείης] admirabilis Nonnismus. Sequar, inquit, Iphimedeæ filios, ac simile illis facinus audebo. non dicit, quod in animo habet: quæ omnium maxima est infelicitas. ἀντικέλευθα sunt, quæ contrarium iter insistant, & in diversa tendunt, ac pugnant inter se. quare hac parte nulla est similitudo. qui sobriè loquuntur, ἀνπεφρόμενα dixerint, & ἀνπεβαῖνον-
τα. sic apud Aristotelem singulæ interiores sphaera ἀντιφέρονται τῷ ἕρανῳ κατὰ τὸν αὐτῶν κύκλον. & apud eundem in Ethicis, sicut τὰ παραλελυμένα τὰ σώματα contingit vitioso motu ferri, ita est in anima aliquid παρὰ τὸν λόγον πεφυκός, ἐναντιόμενον τῷ τῷ, καὶ ἀνπεβαῖνον, sive, ut alibi ait, μαχόμενον τῷ λόγῳ, καὶ ἀνπελείνον. hæc si febriculofus aliquis ἀντικέλευθα faciat, ferri potest. etsi enim usus respuit, ἀναλογίαι tamen aliqua & ratio erit. nunc sic appellat quæ si-
B 4 milia

Lib. 2.
de Cælo,
cap. 10.

Etb. 2.
cap. 13.

24 PETRI CUNÆI ANIMADVERS.
 milia sunt, propter solam similitudinis rationem.
 Hoc igitur insigniter mendosum est. Sed profectò
 malè ei procedit, quoties euangelia cōpilat. Sem-
 per enim cū novo aliquo infortunio maclat ma-
 lè usurpatus τύπῳ. Magna prudētiae fuisset in isto
 scribendi genere hæc sacra non violasse.

(35) 58. 31. ληίσσμαι ἀντιφονῆῳ μείλιχον] malè jam
 de armis dixit, quibus spoliandus ille miser erat.
 reliquum est, ut in carcerem quoque compinga-
 tur. quare ληίσσμαι nihil ad rem facit. & ἀντιφο-
 νῆος inauditum est. legerim,

ῥωγαλέων σακέων γυμνόμενον ἄρεα δήσας
 κοίρανον ὑσμίνης κληίσσμαι ἀντὶ φονῆῳ
 μείλιχον.

(35) 60. 19. ἦση] neque hoc rectè. Iunonem enim
 jam supra sibi sponsam delegerat, cui nunc famu-
 larem turbam dat ex cæteris deabus. forte,

——— παφίη, χάρις, ἄρτεμις, ἦθη.

(36) 60. 32. ὅτι διηκοσίησι, καὶ ἑδιδύμαις πολεμίσσω
 χερσὶν ἐγὼ κρονίδη πανομοίῳ] valde impruden-
 ter. Negat enim illud ipsum, quod verbosè cona-
 batur adfirmare, efficitque tandem ut pugnet τὸ
 συμπέρασμα cum argumento. Quare poterat hic à
 dialecticis exhibitari. est enim puerilis ἀσυνλογισία.
 dicendum fuit, κρονίδη ἀνομοίῳ.

(37) 62. 18. ἴσατο δῆρις, ἔην δ' ἐνὶ γένεσι νίκης] est lo-
 cus malè mutilatus: quem Falkenburgus infelici-
 ter restituit, τῷ διὸς ἴσατο, &c. quis tam putidè in-
 eptus est, ut Pompejum cum Cæsare certantem fa-
 ciat de ipso Cæsare? constituendum est tertium ali-
 quid ἀμφήρισον, de quo duo contendant. Ego lacu-
 nam sic suppleverim,

——— ἢ κλόνος ἀμφὶ πώλλης ὀλίγονος, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῶ
 ἕσαντῃ

ἕραν ἴσατο δῆρις· ἔην δ' ἐνὶ γούνασι νίκης
σκηπτρα διός, &c.

omnia plena sunt, numeri, sensus, rotunditas.

64. 10. τάτες βεβριθότι παλμῶ] hæc aliter con- (38)
cepta fuerunt. forte,

— ἀλλὰ δὲ γάιης

ἔρνεα καλλιπέτηλα παλῆρ βεβριθότι παλμῶ
ζεὺς ἀέκων ἀμάθυεν ἐνὶ σπινθῆρι κεραυνοῦ.

64. 13. ἀκοντίζοντο ὃ πεῦκαι] aliquid mendi laret. (38)
de piccis vix dum desit dicere. nunc si repetit idē,
obviandit. arbitror scriptum fuisse,

πολλὴ μὲν πτελέη σὺν ὀμήλικι ρίπλετο πεύκη,
καὶ πλάται· περὶ μέγρο· ἀκοντίζοντο δὲ λεῦκαι
ἅντα διός.

de hoc nemo jam dubitet. certissimum enim est.

64. 15. τετράπλευρ· ἴτυς] Quod felix faustum- (38)
que sit, rem non vulgarem tandem aliquando di-
dicimus, peripheriam sphaeræ simul perfecte ro-
tundam esse, & quadrilateram. Hoc tam insigne
Mathematicum theorema primus ex Ægypto in
Græciam attulit Nonnus. quare pro tanto benefi-
cio æneus stare debuit. Antea Euclides, & alii qui-
dam ab ejus disciplina, crediderant omnem super-
ficiem τετράπλευρον terminari quatuor lineis, τρί-
πλευρον tribus, πολύπλευρον multis, circulum au-
tem unâ. atque in sphaeræ quidem integræ super-
ficie illud non apparere: quod si spectetur ejus ge-
nesis, verissimum esse. Sed illi semidocti fuerunt,
& poterant hoc tanto auctore repudiare quædam
antea recepta, & admittere quæ nō observaverant.

68. 5. διερῆ ὃ φύσις τερσαίνετο λύθρῳ] nihil est hac (40)
lectione infrunitius. non enim exiccantur fluctus
hæc affusione, sed magis etiam exundant. & Sicu-

B 5 lum

lum mare Pœnorum occisorum sanguis tinxit potius & infecit, quàm minuit. deinde aliud longè est, quod videtur sensisse. ait enim τὸν γηγενῆ voluisse integris effulis fluviiis fulmen extinguere, quod in se torquebatur: sed frustra fuisse, quia aquas omnes absorpsit ignis. quare jam in mēdo est φύσις, & λύθρον adulterinum est. res aperta est, & jam ipsa pro nobis clamat legendum esse,

— κ' ἐξεσε διφύων ὕδωρ

αἰθαλόεν· διερῆ ὃ χύσις τερσαίνετο φείθρων.

- (41) 68. 18. κρᾶτα παρακλίτας] expecto jam Deum aliquem ex machina, qui pugna hujus narrationem abrumpat. jam enim satis deserviit tragica quadam arte, & ampullatus est. Si porro pergit ferocire, metus est ne nos tundendo atque odio ceneat. In his duobus libris nihil vomuit nisi sesquipedalia verba. ubique falsa quædam Idææ sublimitas, & tumor apparet, si pauca exceperis, in quorum ἑρμηνείᾳ miserè jacuit, quæ jam antè indicavimus. cætera ejusmodi sunt, ut non de alterius vano conatu, & remeritate loqui, sed ut ipse cælum oppugnare, & Deos de suis sedibus dejicere videatur voluisse. Quòd enim alioqui tot & tanti πύργοι ρημάτων, quos operosè struit, ut nubes conscendat, & caput condat inter sydera? Sed ut Terræ alumnus infeliciter hoc tentavit, ita & noster quoque exiguam hic laudè reportat ab iis, quorum incolu-me est & sanum de toto hoc genere judicium. Certè non ita malè nobiscum actum est, neque tanta seculi barbarie vivimus, ut discrimen facere alba linea, aut omnino videre non possimus,

Quid solidum crepet, & pictæ tectoria linguæ,
mihī quidem consilium est in hujus scriptis singu-
la quæ

la quæque excutere, & quæ prava, incompta, ac
 ambitiosa sunt, reprehendere, tanto liberius, quan-
 to major pro nobis stat antiquissimorum autorum
 manus, quorum majestatem, puritatem, simplici-
 tatem & venerari nos decet, & sequi. His steterunt
 illi, & his imitandi sunt. Cæteros, qui studio quo-
 dam novandi puritatem illius seculi infecerant,
 etsi ipsa vetustate tueri se posse existimentur, levi-
 ter tangere jus & fas est. Atque alia quidem mul-
 ta & culpavimus jam antea, & occurrerent etiam plu-
 ra in his, quæ sequuntur. nunc illud sese offert,
 quod ex præstantissima dicendi virtute tanquam
 vitium quoddam nascitur. Nihil est divinius quam
 grande dicendi genus: quod quia cursu magno so-
 nituque fertur, omni modo permovet animos, &
 jam perfringit, jam irrumpit in sensus. Hujus ve-
 luti morbus quidam est $\delta\sigma\chi\theta$, verè dedecus &
 dehonestamentum rei pulcherrimæ. quare sicut
 illud magna cõtentione & studio adfectarunt om-
 nes; ita ab hoc, tanquam à peste, abhorruerunt qui-
 cunque ex veteribus in admiratione nunc sunt. vi-
 debant nihil facilius esse, quam ut animus, ubi se-
 mel incensus & excitatus est, modum omnem ex-
 cederet & temperamentum. quod cum fieret, pla-
 nè contra, quam speraverant, pro admiratione ri-
 sum se movere. quanto enim illud excellentius vi-
 deretur, tantò hoc magis jocularare esse. Non igi-
 tur satis habuerunt ea ad nos transmittere, quæ
 primo calore fadissent; sed refrigerato inventionis
 amore, diligentius singula repetita tanquam lecto-
 res perpendebant; & si quid ultra perfectum tra-
 hebatur, id recidere malebant, quàm retinere. Ne-
 que enim impetum ad hæc sufficere & ingenium
 cum

cum Democrito putabant, sed artem quoque ad-
 vocabant & curam. Nonnus noster, qui temper
 amat ἡεροβατεῖν, confidentia quadam & temeritate
 ausus fuit chartis illinere quicquid æstu illo & fer-
 vore in mentem venisset. Igitur sæpe extra se quasi
 esse videtur; neque alta & magna loquitur, sed με-
 λέωρα & aliena. Ex paucis locis, quæ adducam, con-
 jectura de cæteris quoque fiet, nam omnia collige-
 re neque patientiæ nostræ est, neque otii. Certe hîc
 quidem sine modo & lege contigit illi εὐθυσιᾶν.
 (41) pag. 68. ubi de fulmine ait,

σερπητῆς δ' ἐτύχησε τυφωεὺς
 θερμὸν ἀμειβομένης ἑλικά θέρμον' αἶψα ὃ πάτερη
 ἀκροφαλιγίωσεν μελαιεῖο μάστιγι κατνῶ.

Sunt tintinnabula quædam. & μοχ,

πεπλομένης παλάμης μεσάτω νωμήτορι καρπῶ.
 plane dithyrambicum est. item,

μετασσεφθεῖσα δὲ πολλῇ
 ἡερίη σροφάλιγλι παλιννόσοιο πορείης
 ἀλομάτη τόξευεν οἰσευλήρα κολώνη.

nimis sunt sufflata. Deinde paucis interjectis,

πολυφλοίσβω ὃ βελέμνω
 αἰθέρω ὄρχηστῆρες ἐβακχεύοντο κεραυνοί.

de re magna agit, quam dum augere vult, in tu-
 morem excrefcit. pro sublimi enim turgidus fit,
 tibi eum natura rei exurgere jubebat. Adeo mo-
 dum, qui hanc quoque laudem absolvit, fervare
 nesciit. Nusquam magis prudentia opus est, quàm
 in hac Ideâ. ubi si quid à temperamento decedis,
 nihil das nisi ineptum strepitum. Illa quoque va-
 vîssima sunt, pag. 42. 15.

(23)

καὶ ποδὸς ἀγκύλον ἰχνῶ ἔχωρ ὀφιώδει τασσῶ
 ἰὸν ἀκοντισῆς ἄπέπτυν ἀνθερεῶν.

Hæc

Hæc qui legit, non terretur, opinor, neque expaves-
 cit, sed risu potius diducit rictum. Apparet enim
 verborum ingens ambitus, & sensus insolenter est
 turbatus, tollitque τὴν δεινότηθα peregrinitas quæ-
 dam, quæ exile fit & contemptibile, quod magnum
 videri & horrendum debuit. Ita dum plus ostenta-
 re vult, quàm res postulat, minus aliquid efficit,
 quam in re est. Hydricos ajunt, cum corpore sint
 distento, maxime tamen esse aridos. Idem hic fit,
 ubi prava magnitudinis affectatio nihil habet so-
 lidi, sed in fumum tandem abit & ventos. Quod
 longe aliter evenit, quoties sensus aliquis veri &
 genuini ἴψος nostangit. Erigit enim se, quicun-
 que audit, & magnis cogitationibus animum im-
 plet, ac favet ingenio suo, & quod alius dicit, id à
 se & inventum & dictum credit. Me quidem sanè
 magis commovet unus Ajax, qui in tenebris pu-
 gnans lucem optat, quam hic stramineus Deorum
 hominumque rex, cui quam proximè fuit ut im-
 perium eriperetur. Quid, obsecro, illis Homericis
 majus est & animosius?

Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥύσαι ὑπ' ἡέρος ἦρας ἀχαιῶν·
 ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
 ἐν ᾗ φάει καὶ ὀλεσον.

nemo est, qui cum illo Heroe vitam quoque ipsam
 profundere nolit. Putemus jam nostrum in simili
 re vires suas tentasse. videor videre sophistam, post-
 quam multum sudavit, magno apparatu tandem
 aliquid hujusmodi erustantem:

Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ βλέψον ὄπως αἰλόχθονι παλμῶ
 ὄξις ἀεραπόττητ' ἀνέδραμε κῶνος ὀμίχλης·
 μὴ ζοφερὴν ἀνόνησον ἀνασῆσειας ἐνυῶ·
 μὴ στραλὴν δαμάσειας ἀφεγχεί δηϊοτήτι.

ἐν δὲ

ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσαν ἐκλεί μέρτυρι πότμω.

comparentur hæc putida cum divinis illis. apparebit aliter sues olere, aliter catulos. & tamen malè peream, nisi aut sic, aut multo stultius ineptiisset. in singulis enim vestigia ejus preiſi, & extant pene eadem pag. 834. & 630. Enim verò non satis habuit in his duobus tantum libris hoc modo insanivisse, sed in cæteris quoque ubique & semper fere talis est. pagina 768. illa sunt plena amentissimi spiritus,

(549)

(413)

(505)

— ἀμφὶ δὲ δειρὴν

μορρέεσθ' αὐτοέλικτ' ἐλίπετο πυρσὸς ἐχέφρων
 αὐχέρι μιτρώσας πυριθαλπείσθ' ὄρμον ἀνάγκης
 εἰλυφῶν· πυρὸν ἢ μετὰ σέφθ' ἀνδρεῶν
 ταρσὸν ἐς ἐσχαλίεντα θαρῶν ἐπιβήτορι παλμῶ
 ἀμφὶ πόδα προμάγιο πυρίπλοκον ἐσερε σειρὴν,
 σείων ἐν δαπέδῳ σαθερὸν σείλας ἄλμαλι πεζῶ.

In his ego, qui meus stupor est, nihil video nisi ineptam putiditatem, & leves atque inanes sonos. Nam & πυρσὸς ἐχέφρων phrenetici est, & πυριθαλπείσθ' ἀνάγκης ὄρμ' vesani, & ἐπιβήτορι παλμὸς rorum sobrii. Neque sanè pluris illud est, εἰς ἐσχέρντα ταρσὸν. videtur enim non de membris humani corporis loqui, sed de terræ vastissimo tractu, qui ab oriente ad Maotidis paludem tendit, aut ad columnas Herculis. Magis convenienter Theocritus,

ἢ ἄθω, ἢ ῥοδόπαν, ἢ κύνκασον ἐσχαλίεντα·

jam vero πεζὸν ἄλμα insolenter. & σαθερὸν minus rectè. quomodo enim firmum sit & stabile, quod ipse ait celerrimo motu subsultare & agitari? de æstate & meridie alia res est. neque solem dixit σαθερὸν Apollonius, sed diem. nō quia ita est, sed quia videtur

videtur. dedit enim hoc vulgi auribus, non vero. quod dum facit, non evertit id quod dicit, etsi dicit quod non sentit. Alibi diluvium facit

ῥόν ἠερόφοιλον ἀκοντισήρα μελάθρων.

pag. 382. 19. ubi primò intueris, nescio quid grāde (249)
videbitur τὸ ἠερόφοιτον, & ῥὸ ἀκοντισήρ. si propius accedis, subsidit tumor ille & evanescit. Quin imprudenter ait μελάθρων. quantulum enim hoc est? etiam levi inundatione illud fit. nunc de diluvio agit, quo ipsi montes tegebantur. Rursus igitur duo diversissima jungit, tumorem & jejunitatem. hæc est ἐν τῇ διανοίᾳ: ille ἐν τῇ λέξει. Poterat, si sapuit, scripsisse,

ῥόν ἠερόφοιλον ἐς ὕρανὸν ἐκβρασθέντα.

tametsi, fateor, præter morem ejus & ingenium hoc sit. nihil enim acrius vitavit, quam talem σύνθεσιν. in quo sane dignus fuit cum sua religione odio. est enim multis locis apprimè necessaria. Sed de his non est nunc dicendi tempus. Illud constat, quæ adduximus, omnia ventosa esse, φλοιώδη, & sonora nugaméta. in quibus nihil minus reperias, quàm τὸ ἴψος, quod tamen ubique adfectat, sed malè, uti jam apparuit, sine arte ulla, solo naturæ impulsu. Hæc ejus in signis æstuantia castiganda fuit. ne impunè quidvis scripsisse, & seculorum reliquorum judicium, quod de his fatutum erat, contempsisse videretur.

70. 5. καὶ σεροπὴν δι' ἄλλε. δι' πετέες δὲ κεραυνί] (42)
cur hæc alii intacta reliquerint, causam non scio. certè enim corrupta sunt. quis sanus in se convertat tela sua, ac non potius in hostem? non potuit aut μητιέτης ille tam amens fuisse, ut hoc faceret, aut noster, ut scriberet. Arbitror totum locum

ita

ita esse constituendum,

βροτὴν μὲν οὐκ εἶχε, νέφ' δέ οἱ ἐπλετο θώρηξ
καὶ σεροπὴν χερσὶ πάλλε· διπετέ' ἢ κεραυνῶ
ἠερόθεν πέμποντο περιγλώχινες οἰσίοι.

(37) *s* quamquam iterum stultum illud est, tonitru ei fuisse pro scuto. Non capio istud acumen. Fuerit tuba, ut pag. 62. fuerit denique quidvis aliud, dum ne modò sit, quod noster vult. At nubes pro thorace fuit. rectè sanè. neque enim eadem est hujus cum illo ratio. Illud tegumen esse poterat: hoc minimè.

(42) 70. 7. ἤδη γὰρ περιφοίτ' ἀπὸ χθονὶς κενεῶν, &c.] nihil est miserius homine hoc ambitioso. ubique iudicio suo se prodit: ubique cum fastu venditat nescio quam ostentatoriam eruditiunculam. non occasionem observat, non tempus, sed sine delectu quidvis ex divite suo penu promit, quod modò opinionem aliquam excitare possit scientiæ cuiusdam. Legerat apud Aristotelem in libris Meteororum aliquid de causa tonitruum. Hoc quomodo nobis communicaret, nullam aliam viam reperiebat, quam si in hunc locum inferebat. Postquam enim multa fabulosè dixit de fulmine, quod Iovi ereptum, & mox restitutum esset, tandem aliquantisper poeta esse desinit, & præter omnium expectationem philosophus derepente evadit. Adeo non potuit fingendi rationem, quam in toto opere maximè sequitur, ad imum usque servare, qualis fuerat ab incepto: sed voluit in medio aliquid intercinere, quod varietate sua nos oblectaret. Igitur ex Lycæo Physica quædam obtorto collo huc trahit, ne simplex sit & unum duntaxat scriptio- nis genus. Hæc est colorum diversitas, quæ in ad-
mirabili

mirabili illo peristromate conspicitur.

μάρατο ὃ κρονίδης, inquit, κεκορυθμένῳ· ἐν δὲ κυ-
δοιμῷ

βροντὴν μὲν σάκῳ εἶχε νέφῳ δὲ οἱ ἔπλετο θώρηξ.
καὶ σεροπὴν χειρὶ πάλλε. διίπέλει ὃ κεραυνῷ
ἠερόθεν πέμποντο περιγλώχινες οἷσι,

hæc rectè. In cæteris, quæ subnectit, suaviter de-
lirat,

ἤδη γὰρ περιφοιτῶ ἀπὸ χθονὸς κενεῶν
ξηρὸς ἀεροπότηλ' ἀνέδραμεν ἀτμὸς ἀέρης,
καὶ νεφέλης ἐνλοσθεν ἐελημένῳ αἰθοπι λαιμῷ
πνίγελῳ θερμάινων νέφῳ ἐγκνον.

vera quidem sunt omnia, sed quia proposito non
conveniunt, inscitiam ejus, ιδιωτείαν, & incredibi-
lem stoliditatem arguunt. Aperit enim causæ suæ
latus, & fabulis ipse suis fidem tollit. Deinde ad-
modum subtiliter docet, cur fulgur deorsum, ac
non sursum feratur.

—— ἐπεὶ σέλας ὑψὸς βαίνειν
ἢ θέμις· ἀεροπὴν γὰρ ἀναθρώσκουσιν ἐρύκει
ὄμβρηρῆ ῥα θαμιγλι κελουμένῳ ἱκμιῳ· ἀἷρ
πυκνώσις νέφῳ ὑγρὸν ὑπέρτερον· ἀζαλέα δὲ
ναιόθεν οἰγομένοιο διέδραμεν ἀλλόμενον πῦρ.

Nescio equidem quid hominis sit, neque quæ in-
temperæ eum agitent. certè enim, nisi pueri su-
mus, aut planè stultescimus, facile videmus istum
pannum huic purpuræ assutum non convenire.
Epici enim ut physica hæc non nesciunt, ita ad-
umbrant ea, & tegunt figmētis. Interpretes, si quid
hic latet, sensum inclusum eruant. Empedocles
quidem, cum naturalem scientiam tractaret, ποιή-
μα non scripsit, sed φυσιολογίαν ἑμμετρον. Idem de
Ethicis quoque judicium sit. Hesiodus in ἔργοις

C

ἔχρα

exponit sensum illius *αἴτιον*, quem attulit. rectè. est enim scriptum *ῥηθελικόν*. At in Aspide nusquam. Non enim hîc idem licuit, quod licebat illic. Scio quidem etiam in *ἑποποιίῃ* præcepta philosophiæ apertius proponi; sed ita, ut inducatur decenter aliquis, qui de his disserat, non ut poëta narret ex sua persona. Huic quippe propoliturum est, cum nihil ipse docere videatur, nihil tamen quidquam omittere, quod ad formandos animos pertineat. Hæc ars quondam fuit, hæc veterum sapientia. Apud Apollonium Orpheus rerum causas appetit, & apud alios alii. Sed noster in hæc nondum penetravit. Quare facile eum decipere potuit iudicium suum, quod in his nullum, aut saltem exiguum erat. Maro, cum Teucrorum naves incensæ essent, Iovem his malis, post auditas *Aeneæ* preces, succurrentem facit,

*Vix hæc ediderat, (inquit) cum effusis imbribus
aira*

*Tempestas sine more ruit, tonitruque tremiscunt,
Ardua terrarum, & campi ruit aethere toto
Turbidus imber aqua, densisque nigerrimus Au-
stris.*

alibi vero apud eundem senex ille queritur se jam pridem Divis invisum esse, & inutilem annos demorari,

— *ex quo me, inquit, Divum pater atque
hominum rex*

Fulminis adflavit ventis, & contigit igni.

in his locis si divinus vates, tam levi occasione arrepta, docere Romanos cœpisset, Terram varia, & multa expirare: quædam humida, quædam sicca, quædam argentia, quædam concipiendis ignibus idonea:

idonea : hinc fulmina esse, & tonitrua, & imbres: quo animo Patres illos, & Equites hæc audituros fuisse arbitramur? Sane, si quid judico, interdicto Prætoris omne jus ei ademissent, & ad sanos propinquos abivisset tutela. Et tamen multo tolerabilius ineptivisset, quàm noster Græculus. Non enim hæc stetit hujus nugacitas, sed postquã tonitruum, de quibus solis loqui cœperat, causas attulit, pergit porro in simili argumento, & aliud ex alio necit. Adjungit enim etiam originem ventorum,

— ἀπὸ χθονίοιο δὲ καπνῶ
λεπταλέν γε γαῶτ' ἐμαϊώθησαν αἴηται.

Nisi hoc scivisset, actum de nobis erat. Deinde de nubibus,

ἄλλην δ' ἐξ ὑδάτων μετανάσιον ἀτμίδα γαίης.
ἠέλι' φλογερῆσι βολαῖσι ἀνωπὸν ἀμέλγων
τινθαλέω νοτέεσαν ἀνείρυσεν αἰδέε' ἔλκω
ἠ δὲ παχυνομένη νεφέων ὠδινε καλύπτειν.

Ex nubibus rursus fiunt pluvia,

σεισαμένη ὃ πάχισον ἀραιολέεω δέμας ἀτμῶ
ἀψ' ἀναλυσαμένη μαλακὸν νέφ' εἰς χύσιν ὀμβρῶ
ὑδρηλὴν προτέρηε μετεκίαθεν ἐμφυλον ὕλην.

ut taceam putidissimam ἐρμηνείαν, omnia sunt aliena, neque possunt uni formæ reddi. Tandem, ubi de fulmine subjecit, concludit. Iam enim totum exhausserat philosophi illius locum, quem ei fors aliqua obtulit. Quare rursus incipit fieri *μυθοποιός*,

Ζεὺς δὲ πατὴρ πολέμιζε, &c.

Expectabam ut etiam Anaxagoræ, & Empedoclis opinionem refutaret, aut si quis alius dissentit. Sed benè est, quod tandem aliquando finem fecit. Totam enim res ad furorem ivisset. Alibi similiter eum lusit amabilis hæc stulticia. Est enim ab eadē causa

C 2 illud,

36 PETRI CUNÆI ANIMADVERS.

illud, quod paulo ante dixit, pag 68. 6.

σθέσαι μὲν μενέαινε γίγας θρασὺς αἰθέριον πῖρ,
νήπιον· ἔδ' ἐνόησε πυρραϊζέες ὅτι κεραυνῶσι,
καὶ σεροπαὶ γεγάασιν ἀπ' ὀμβροτόκων νεφελῶν.

Quasi vero ille cogitare hic debuere, quid famelici sapientes super hac re decrevissent. Planè hoc friget, & simile est superioribus.

(42) 70. 11. De calida exhalatione agit, quæ densiori nubi inclusa mediam aliquam viam quaerit, qua erumpat. Sed leviter corruptus est locus, quem sic restituo,

— ἀμφὶ δὲ καπνῶ

τριβομένων καναχιδῶ πυριτρεφῶν νεφελῶν
ἑλισσομένη πεφύρητο δισέμβατον ἐνδύμυχον φλόξ.

Aliter vir illustris. Sed illud magis conveniens videtur. Hic libranorum error fuit. At ille, qui sequitur, ipsius Nonni est. δισέμβατον φλόξα dicit, quæ nubem coarctat, ac ægrè in ea agitur & movetur, sive, quod idem est, τὴν δυσχερῶς ἐμβαινουσιν. Non temerè imperitiæ notandus est quisquam ex veterum censu: sed tamen si quid Græcè scimus, δισέμβατα sunt avia omnia, & quibus insisti non potest. Hoc modo nubes ipsa, non autem aidens illa exhalatio, erat δισέμβατον. & sic in omnibus, quæ de isto genere sunt, usus postulat, & recta ratio, quam ἀναλογίαν appellant. Lib. vi. Hist. animal. cao. xxviii. αἱ ἄεες αἱ ἄγριαι τῶ ἔαρ ἀποχωρῶσιν εἰς τὰς δυσκαταλάττας τόπους, καὶ ἀποκρήμνως μάλισα, καὶ φαρμακώδεις, καὶ σισκίως. Sed quem potius, quam ipsum Nonnum, adversus se tellem citamus? Ipse enim, quid rectum esset, vidit, quum pòst ait,

— ἀνέμβατον αἰθέρα νείων.

Hucusque hallucinari ibi desuit.

74. 24. legendum est, (45)

καλὸν ἀοασητῆσ γέρον κρόνθ' ἔυρε, τυφωεῦ.
convertit enim se ad illum, ut irrideat.

76. 28. ἀλλὰ δόλω θέλξαντα τὸν νόον ἐλπίδι νίκης (46)

χρυσῶ δῆσον ἔρωτα μετὰ χρυσῆς ἀφροδίτης.
Est futile argumentum, jocus frigidus, & insulsus.

78. 29. — παροχέων ναέτην ῥιον ἤλικι τασσῶ. (48)

meræ nugæ, & inepta grandiloquentia. de qua ante egimus.

80. 11. ῥηγυμένης κενεῶνα κεχηνότα ἤξεν ἀρέρης] (48)

mendose. quod cum videbant incomparabiles viri, ex conjectura διξεν reposuerunt. Sed pugnat hoc cum sententia loci. Nihil enim potitō turbatum est, sed omnia restituta sunt, & pax sua ac quies rebus rediit. Falkenburgus, εἶρξεν. Sensum adsecutus est, et si non veram lectionem. Non erat tanti negotii tantilla res. lego,

ἢ ταμίη κόσμοιο παλιγενέθ' οἴσις ὕλης
ῥηγυμένης κενεῶνα κεχηνότα φράξεν ἀρέρης.

In Evangeliiis similia penè extant; ad quorum imitationem ambitiosè se componit.

80. 30. πορθμεύων βιότοιο γαληνάιοιο πορείην] Du- (49)

ram nimis & molestam provinciam cepimus, postquam semel ausi sumus in errorum Nonni castigationem descendere. Quum enim antea animus sese nosster melioribus curis dedisset, nunc in Sophisticis quisquiliis volutari, & puerorum quoque nugas subinde cogitur recoquere. Sed initio considerandum fuit quid ageremus. Nunc quidè jam quoquo versus feremur. Neque enim ullo modo est, ut resiliere possimus. πορθμὸν βίης & πόρον πορθμεύειν Græcum est. At πορθμεύειν βίης πορείαν planè Nonnicum & barbarum, & ineptum. Vadum

Huvii qui trajicit, non πορεύεται πορθητὸν sed πορθη-
 μέναι. At iter qui facit, is verò Atticis πορεύεται πο-
 ρείαν, & in medio ἑπερὶ πόρον reperit, quem trans-
 mittit, ut ulterius pergat proficisci. Apud Platonem
 in Menexeno Socrates Ἀσπασίᾳ verbis ait, ἔργω μὲν
 ἡμῖν οἰδ' ἔχουσι τὰ προσήκοντα σφίσι ἀυτοῖς, ἂν τυχόντες
 πορεύονται τὴν εἰμαρμένην πορείαν, προπεμοθέντες κοι-
 νῆ μὲν ὑπὸ τῆς πέλειας, ἰδίᾳ δ' ὑπὸ τῶν οἰκείων. Nimirū
 fatalem πορείαν eam dixit, qua quisque post hanc
 vitam ad beatorum sedes contendit. Hoc iter ne-
 que facile esse, neque breve, in Phædone idem au-
 tumat, sed multas in eo reperiri σχίσεις, quas quū
 trajicere nemo possit, dæmonem unicuique suum
 dari, ᾧ προσέτακται τὸς ἐνθένδε ἐκείσε πορευῆσαι, hoc
 est, transmittere. quare falli Æschyli Telephum, si-
 quidem ille ἀπλήν πορείαν ait esse. que opinio si ve-
 ra esset, jam nullis ducibus opus esse. Ecce in me-
 dio itinere σχίσεις & πόρος. Sed de his satis, vel
 etiam nimis. Neque enim decuit ad rem Gram-
 maticæ pulpæ probandam auxilium petere ex phi-
 losophia.

(51) 84. 5. Suprà dixerat

πανδαμάταρ ἀδάμας ⊙ ἔρωσ θρασυς εἰς φόβον ἔπη,
 id est, avolavit, & in fugam se dedit. Etiam hic for-
 te aliquid simile scripserat. Certum enim est ceteros
 terræ alumnos, cum victoriæ spem amissam vi-
 derent, ignavo metu in latebras se abdidisse. Qua-
 re non alienum aut abs re erit,

— ὅπλα γίγαντι ⊙ ὀλωλότ ⊙ ἀφροσι γάη
 εἰς φόβον ἐστυμένων ἐπεδείκνε μηρῖ γιγάντων,
 Si quis tamen alterum illud malit, non repugno.

Ιη

*In librum tertium
Dionysiacorum.*

86. 16. legendum est,

ἔἰς σάμον ἀνπκέλευθον ἐγεροσιμίθοιο σκαμάνδρου
γείτονα σιδονίης.

(53)

Non enim erat ipsa Thracia, sed Thraciæ vicina. Loquitur de Electræ insula, in qua celebrabantur sacra Hecates, quibus qui initiati fuerent, tænia purpurea se cingebant, ut maris & tempestatum pericula evaderent.

86. 18.

— κὺ δὲ κάδα θεσπιδὶ ρείῃ
θρηίκίην πόμπειον ἐς ἦνα μάντιες αὔραι.

(53)

intelligit opinor Cyzicum, ubi Dindymum promontorium, quod & Arctum appellabant, Rheæ cultu celebre. Imitatus autem est Apolloniū, apud quem Iason Matrem deorum, quæ ibi erat, τῆς εὐπλοίας ἐνεκα adire jubetur.

ἄισονίδη χρεῖά σε τόδ' ἱερὸν εἰσανιόνῃα
δινδύμησ' ὀκρυένησ' εὐθρονον ἰλάξασθαι
μητέρα συμπάντων μακάρων. λήξῃσι δ' ἄλλαι
ζαχρηῖς.

Hujus exemplo Cadmus quoque unam ex navibus suis huc misit, ut auspicato navigaret. Interim stultum illud rursus est,

— πόμπειον ἐς ἦνα μάντιες αὔραι.

hoc enim commentus est, quia hi, quos prosper ventus illuc ferebat, oracula ibant consultum. Sanè levicula causa tantæ insolentiæ. Cæterum Cyzici littus cur Thracium dixerit, ambigi possit.

C 4

Apud

Apud Rhodium enim, qui Arctum conscendunt, è regione jacentem vident totam Thraciæ *περάϊαν*. Defendet tamen eum is ipse, quem sequitur, Rhodius. Nam & apud illum portus Cyzici est Thracius, quia Bithynia, cujus dextra pars Thracia quoque est, Cyzicum Phrygiæ jungit.

(53) 86. 19. Non amat Atticorum *αναλοιφάς*. Quare retineri istud non potest. Fortè,

ἡ σαμῖνος ἰρόωντες ἀκοιμήτη φλόγα πένυκτος.

Erant enim in sacris Hecatæ *τῆς νυκλιπόλου* accensæ faces, quas in mari quoque nautæ procul videbant.

(53) 86. 20. *ἀγχίγνοι σείλαντο γεγηθότες ἰστία νῆωνται*] iterum pedagogis, & magistrallis ludibrium debet. Nautas, qui ex alto ad littus appropinquant, *ἀγχίγνους* facit. Quis tam avertis Musis literas has tractavit, ut errorem hic non deprehendat? In Terentii fabula miser ille senex Chremeti *ἀγχίγνους* erat, qui agrum in proximo mercatus erat, in quo fodiendo supplicium usque de se filio suo dabat. Plutarchus *ἀγροζείτονα* dixisset. Quid jam mari cum terra commune est? quid littori cum agris cultis? quid his, quorum arua vicina sunt, & se mutuo confinis tangunt, cum illis qui terram procul aperiant, & navim mox appellent? Illi stabilem sedem habitant. hi fluctibus adhuc jactantur. Nimum quantum dispar hæc ratio est. Sed facile est scire, quid ei in mente fuerit. Existimavit nihil interesse utrum oram insulæ maritimam *ἀκλήν* diceret, an *γῆν*. In quo quidem multum animi falsus est. Non enim *γῆν* est quævis terra, sed certa quædam terræ dimensio, neque cujusvis, sed illius demum, quæ colitur. Quare nec littora sunt *γῆαι*, neque

que

que petrae. Hoc est in verbis fidiſſimi ſervi apud Theocritum,

πάν μὲν δὴ πεδίον τόδ' εὐφρονὸν ἀυγείας,
 πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἀλωαὶ δεινδρήεσσαι
 μέχρι πρὸς ἐσχαπὰς πολυπίδακ' ἀκρωρείης.

Initium erat ἀλωῶν & γυνῶν, ubi ſcopulorum deſinebant extrema. Hęc vulgaria neſcivit poſter, quare excuſari non meretur. Quod ſi cum ſequimur, Africae ſiticuloſas arenas jugera appellabimus & novalia. Perinde enim erit, hoc, an illud eligatur. terra enim eſt. Iam nihil obſtat, quin hoc duce ad ultimam barbariem eamus.

86. 21. νῆα δ' ἡ πορθμῆυσανῆες ἀκυμάντες χεδὸν ὄρμου] (53)
 etiam hęc meliora deſideres. Nulla hic eſt πόρθμευσις. jam enim mare trajecerant, & legerant vela. quare hoc tantum reſtabat, ut remigando portum ſubirent. debebat dixiſſe,

νῆα δ' ἡ προσκέλσανῆες ἀκυμάντες χεδὸν ὄρμου.

Ibid. 25. καὶ διερεῖς φαρμάθοιο] hæc leviter corrupta (ibid.)
 ſunt. ſcripſerim,

— φαρμάθοιο βαθυνομένῃ διακόλπῃ

ἐλκὰ δ' ἀγκυλίδοντες ἐπεσφῆκωντο χαλινοί.

altè enim penetrat anchoræ morſus, & perfodit arenam.

90. 2. ἐπιείβεισι χιτῶνας] eſt portenti ſimile, ſi (55)
 ductum & ſeriem ſpectes. Præſtat igitur aliquid παρακινδυνεύειας, & commento quoriam ſubvenire laboranti. Putemus ſcriptum fuiſſe,

— ὅτι γλαφυροῖς ἐνὶ βόθροις

συμπλεκέων ῥυπόωσαν ἐπασυτέρων εἴχα πέπλων

ποσὶ πολυσκάρθμοισιν ἐπιείβεισι γυναῖκες.

jam nihil perplexum amplius, nec intricatum eſt.

Et ſi fateor εἴχα πέπλων ex parthecio ἀπειροκαλίας

42 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.
esse. Sed id novum non est.

(ibid.) Ibid. 13. νήπιος ἐπλετο κάδμοιο, ἢ ἐπλετο νῆϊς ἐρώτων] adeo pulcra sunt & suavia, quæ sequuntur, ut solo horum pretio multos errores suos possit redimere. Videor animadvertisse, quoties de amoribus aliquid ludit, planè eum dissimilem sibi esse. superat enim hîc ipse sese. Si hac sola re laudem sibi quæsiisset, jam nemo major illo esset. Nunc quum suis se tenere non poterat, aliam quoque personam sumpsit, quam digne non egit. Nimirum Græculo sophistæ unum hoc convenit, teneris versibus juvenari, & frangi deliciis verborum, & lascivire τοῖς νουματίοις. quod in amore & licet, & laudabile est. in cæteris immane vitium censetur, in quibus τὸ παιζειν, κακολεχεῖν ὄσιν. Explicuit igitur hic copias suas, & quid posset, ostendit. Sunt tamen quedam, in quibus nimium sibi indulget. Modum enim, quod difficillimum est, sæpe non servat. Illud quidem certe vix est, ut probari queat,

ἠλίον, ὃ ῥέον εἶδες ἀδάμιδος, ὃ χθόνα βίβλυ
ἔδρακεις, ἢ χιπέλει χαρίτων δόμοιο, &c.

Vaticinetur cornix, sed instinctu ejus, à quo agitur, nihil mirabimur. Dicit enim quæ non capit, quæque nescit. At quomodo corriget dicta sua? Hoc paucorum hominum est, qui rectè sapiunt. Mox iterum sic nugatur, & parum abest quin syllogismum formet,

ἠλίον ἀλλά με κύπρις ἐπέπνεεν. ἐκ παρίης γῶ
θεσπίζω σέο λέκτρα, καὶ εἰπέλον ὄρνις ἀθήνης.

Poterat hæc sine detrimento laudis suæ omisisse. Reliqua admirabilia sunt. Cæterum videtur Rhodium imitari, apud quem libro tertio quædam extant,

tant non omninò eadem quidem, sed ad quæta-
men respexit,

ἀκλειῆς ὁδὲ μάντις, ὅς ἔδ' ὅσῃ παῖδες ἴσασιν
οἰδενόω φράσασθαι.

& paucis interjectis,

ἔρροις ᾧ κακόμαντι, κακοφραδὲς ἔτέ σε κύπρις,
ἔτ' ἀγανοὶ φιλέοντες ἐπιπνέουσιν ἔρωτες.

Planè sunt veneres masculinæ. Nam neque fractæ
sunt, neque diffliunt nimis.

90. 26. ναὶ δὴ καὶ γαμίων ἐμβάλλω φόβον ἐρώτων] (56)
elegantissimi loci venustatem obscurarunt homi-
nes malè feriati, & pistriño digni. Ego pertinaciter
contendo legendum esse,

σπεῦδε, καὶ ἠκέκτρη σὲ δεδέξεται, ἧς ἀπὸ χειρῶν
νῆϊ τεῆ γαμίων ἐμβάλλω φόβον ἐρώτων
ἐμπορίην φιλότην ἐπιτρέψαι ἀφροδίτη.

suavissimæ sunt νοήσεις istæ, φόβον τῶν ἐρώτων, &
φιλότην ἐμπορίην, & navis, qua tandem virginem
avexit. Respondit enim vaticinio eventus. In his,
si quisquam alius, mirificus est.

Ibid. 33. ἄς φαμένη σφρήγισε λάλον στόμα μάρτυρι
σγῆ] Videtur genio suo irato relictus esse, cum ista (56)
scriberet. Sunt enim meræ quisquiliæ & nugæ. Re-
dierat jã antè aliquātisper ad se, & ineptus esse de-
sierat. nunc cum versat rursus prior morbus. Ad eò
nullum bonum proprium nobis & perpetuum est.
Sequuntur deinde quedam alia, in quibus itidem,
ut in istis, strenuum hominem præbuit,

—— τανυσάμενη τότε κάδρω
δάκτυλον ἀντίῤυπιο νοήμονα μάρτυρα σγῆς
σγαλέον κήρυκα, δόμον σημήνατο πειθῶ,
hoc est, tacitè ei aulam reginæ ostendit.

Simile est illud, pag. 110. 33.

(69)

καὶ ἄρεσσι ἄζυγι κέρη
 ὄρθια δινεύουσα νοήμονι δάκτυλα παλμῶ
 ἄρμονίην ἐκάλεσσε τύπῳ τεχνήμονι φωνῆς.
 nihilum potest remedium huic malo reperiri. insa-
 nabile enim est.

(56) 92. 7. forte

καὶ αἰθέρα δύσατο δαίμων
 ἀλλοφανῆς πέρροντι διαίττουσσι πεδίλω.
 (ibid.) Ibid. 10. & 11. in promptu est emendatio,

ὄν ἠλέκτρῃ ποτὲ νύμφῃ
 ἐργοπόντῃ λήμνοιο μυριναίῃ κάμε τέχνη.
 alibi erit, ὃ λήμνι ἔργαλίνης. Auratus & Turnebus
 μυριναίῃ legerunt, à Myrone, ut monuit nos Fal-
 kenburgus in ἀρεκδότοις suis. Sed id necesse non
 fuit. Neque enim de statuis agit, sed de toto ædifi-
 cio. Deinde rectiùs Myronis opus à primo artis il-
 lius auctore insignitur, quam hujus structura ab
 illo. longè enim posterior fuit. Quare integrum
 est μυριναίῃ, à Myrina, quam in extrema Lemno
 posuit Apollonius, lib. primo. ubi de Atho,

ἢ καὶ τόσον ἀπόπροθι λήμνον ἐῖσαν,
 ὅσον ἐς ἐνδιόν κερ εὔσολῃ ὀλκὰς ἀνύσαι,
 ἀκροτάτη κορυφῇ σκιάει καὶ ἐσάχει μυρίνης.
 (57) 94. 4. Quæ sequuntur, turbata sunt omnia, &
 luxata.

εἰ ἐτέον ποτε κείνον ἔτι σπαίροντα κονίη
 ὄμμασιν ἀκλαύτοισιν ἰδὼν δάκρυσεν ἐπόλλων
 καὶ τύπῃ ἀνδεμέεις μορφώσατο δάκρυα φοίβη
 αἰλιγον αὐτοκέλευσον ἐπιγράψας ὑακίνθω.

Transpo-
sivo.

Qui multa in his libris loco suo ejecta olim fuisse
 negat, injuriam facit maximis scriptoribus, in quos
 culpa redundabit imperitorum hominum. Id hîc
 quoque accidisse, penè certus sum. Quare nihil in-
 solenter

solenter fecero, si pauca transponam & emendem,

ἢ τύπῳ ἀνδριμόεις μορφώσατο δάκρυα φοίβη,
ἢ ἑτέρον ποτε κείνον ἔτι σπαίροντα κονίη
ὄμμασιν ἀκλαύτοισιν ἰδὼν δάκρυσεν ἀπόλλων,
ἄιλινον αὐτοκέλευσον ἐπιγράφας ὑακίνθῳ.

lacrymes, inquit, rictæ non aliter spirare videban-
tur, quàm illo ipso tempore, quum effusæ sunt. Si
quid video, non malè hic divinavi.

94. 16. Incipit jam rursus se componere ad con- (58)
tendendum cum veteribus. In quo certamine, ma-
lo quodam fato suo, plerumque vincitur. De cani-
bus in Alcinoi regiâ pauca, & sobriè, ut solet sem-
per, Homerus, ὁδ. η.

χρῦσειοι δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργύρειοι κύνες ἦσαν,
ὅς ἦ φαις ἔτευξεν ἰδύησι πωραπίδεςσι.

hæc vera sunt. At illud, quod subjicit,

δῶμα φιλασσέμεναι μεγαλήτορ ἄγκινόοιο,
non æquè est ad hanc normam. ferri tamen huc
usque potuit. sed ultra tendere non debebat, ne
ineptiarum notaretur. Quod deinde verò addit, id
totum à Gratiis est, & à Musis,

ἀθανάτους ὄντας, καὶ ἀγήρωσ ἠμαῖα πάντα.

est enim ἔννοια apprime pulcra. Adversus hæc κοκ-
κύζειν nolter non debuit. Magnæ enim temeritatis
id erat. Sed nihil intentatum voluit relinquere.

Ejus igitur sunt ista,

πολλὰ δ' ἀντιτύπων μελέων τεχνήμονι σγῆ,
χάσμασι ποιητοῖσι σεσηρότῳ ἀνδρεῶν
ψευδαλέων σκυλάκων σίχες ἐμφρονες ἄγχι θυεῶν
ἔσασαν ἔνθα καὶ ἔνθα.

non stetit intra mediocritatem ejus audacia. no-
va quadam & insolita via grassandum fuit ad lau-
dem. Primo ridiculum est, μελέων σγῆ. Nimis enim
hoc

26 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

hoc latè patet. Neque vox à pedibus est, aut à manibus, sed ab ore. Quare *σώματων* dicendum fuerat. & metri lex non vetuit. Deinde illud merè puerilitatis est, *τεχνήμονι σιγῇ*. Quid enim hic est, quod miremur? aut quí fieri id aliter potuit? Si aliquis latrantem canem fingat, novum id erit. at hic in silentio signorum, quæ sculpta sunt, artem ponit, Nódum satis peccatum erat, addendum fuit, *σίχες ἔμφορες*. Nihil reliquum factum est ad protervitatem & insolétiam. Theocritus *ἐπιμηδές* facit istud animantium genus, sed negat ei esse *φρένας νόμους*. Minus aliquid dicit de his, quàm noster de signis aureis. Scilicet verò metallis quoque suus intellectus est. Si hoc verum sit, sapiat igitur & lapis quoque in posterum, & stipes. In cæteris, quæ sequuntur, non constat tibi.

— *ἢ ἀργυρέω κυνὶ γείτων
 χρύσειο ἰδκίνον πύων συνυλάκτες λαίμων
 σάινων ἠθάδα φῶτα παρασείχοντι ὃ κάδμων
 μιμηλῆς ἀπέπεμπε βοῆς ξεινοσσόον ἠχώ,
 ποιηλῆς τ' ἐλέλιξε φιλοσόργυ τύπον ἕρῆς.*

tam misera nugacitas eludi, ut digna est, non potest. Quicquid enim dixeris, minus erit. Reprehenderunt jam pridem Theocritum viri incomparabiles, quod in *κισσυβίη* descriptione ingenio suo moderatus non sit,

*ἄλλογα μὲν τῆνον ποιδέρεται ἀνδρα γαλοῖσα,
 ἄλλογα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπῆϊ νόον.*

non nego errasse. miror magis. Quod si tamē cum istis contendas, quanto leviora erunt? Non potest oculorum istum motum cælo exprimere sculptoris manus, sed in viventibus tamen est. At noster in eisdem signis ita diversas finxit actiones, ut nec
 in ullo

in ullo animante simul esse possint.

94. 32. est jocularis error iste,

ὅς τότε μὲν ἄνασσε κασιγνήτοιο νομείων
ἡνία κοιρανίης.

Sciebat ποιμένας λαῶν Homero esse reges & mode-
ratores populi. Hoc aded ei placuit, ut statim quasi
φαρίβ τινὸς ἐφαπτόμεν, laudem hanc cum illo vo-
luerit dividere. Sed plusculum tamen ausus est, &
pari jure νομέειν ad alia quævis traduxit, non ma-
gno judicio. Hinc νομέειν ἡνία est ἡνιοχεῖν. Romani
dicerent, habenas pascere. quid potest esse magis
peregrinum? Aristoteles τὸ συγγενές, καὶ ὁμοειδές, καὶ
τὸ κατ' ἀναλογίαν ἐν ταῖς μεταφοραῖς spectari debere
ubique docet. quod ni fit, turpiter peccari. In hoc
Euripides offendit, apud quem Silenus miratur,
quum à litore ad se venientes videt

In Cyclo-
pe. 3

κώπης ἀνακίας σὺν στρατηλάτῃ τινί.

alienum est κώπης ἀνάσσειν, & novum. sed stultius
tamen fuisset, κώπην νομέειν. Miserum Euripidem,
qui illis temporibus natus sit, quum nondum in
luce hominū esset Nonnus ὁ σοφός. potuisset enim
elegantias quasdam ab hoc magistro discere, ex
cujus placitis sol quoque νομέειν ἄρμα, id est, gu-
bernat. Sic enim pag. 990. 16.

ἡέλιος δ' ἀνέτελλε παλίνδρομον ἄρμα νομείων.

(651)

est idem error.

96. 1. πέτρας ἀρήρης] simile mendum suprâ sustu-
limus. lego,

(59)

δάρδανος ἀντικέλευθον ἐνάσσαλο πέζαν ἀρήρης.

de finibus Dardaniæ loquitur, qui erant ex adver-
so Samothraciæ. Incomparabilis vir πῖας restitu-
erat, & πεῖρας. Sed illud magis Nonnicum est. Fal-
kenburgus πέτραν. malè. frustra enim aratro saxa
veritas,

vertas. at tractum illum ab eo cultū fuisse subicit,

ἰδαίνω ἀροτῆσι διαγράψας κόνιν ὀλκῶ.

Quod autem dixit ἀνικέλει δον, futile est. nihil enim alteri obviam fit, nisi quod movetur. Multo melius fuisset,

—— ἀντιπέραν ἐνάσαλο πίζαν ἀρήης.

(59) 96. 15. πρῶτον γὰρ κελάδοντ' ἐπειρήθη νιφελοῖο
ᾧ γυγ' ἠλιβάτοι δι' ὕδατ' αἰθέρα τέμνων] frigidum est νιφετὸς de tanto diluvio. & tamen ubique ac semper sic balbutit. Infelix sophista, quem prurigo incesserat τῶ πάντα ἀλξηπικῶς λέγειν, nunc de re, quam efficere maximam vult, ea dicit, quæ ne quidem vera sunt καθ' ὑποκορισμὸν. Fuerit ἕτερος, fuerit aliud, quod simile modo sit. At νιφετὸς ne sit, quia nix concreta est, neque fluit, sed cadit tantūm. Alibi aureum imbrē, qui in Danaes gremium defluxit, mira quadam simplicitate νιφετὸν esse dicit.

(156) pag. 242. 1.

ἀλλὰ τί μοι βοέοιο γάμος τύπ' ἢ νιφετοῖο;
quod mox explicat,

εὐρώπη λίπε ταῦρον, ἕα δανάη χύσιν ὄμβρον.

(388) stultissima sunt, neque refelli debent. Non magis sobriè illud lib. xx. pag. 92. 28.

—— ἐξ ἀρεῖ' αἷμα πνίφεις.

qui ingentem stragem dat, & campos sanguine perfundit, cum ait πνίφεις. Quam accuratè nugatur! Mox etiam atramentum nix erit, aut si quid insolentius ei in mentem venerit. Iam verò, si religiosi sumus, mare non est ἠλιβαλον, cum fluctibus altè exundat, quia ne tunc quidem est βατὸν, sive pedibus pervium, cum sternitur & æquatur. debebat potius,

—— ὑψηλοῖο δι' ὕδατ' ἠέρε τέμνων.

28. 4. 28.

98. 4. θανάση] ergo jam obierat mortem mater (60)
 ejus. At hoc fallum est. Viva enim fuit, valensque,
 & hospitem excepit. legerim,

καί μιν ἐλῶν ξείνισε· σὺν ἠλέκτρῃ ᾗ τεκύσῃ
 αἰὶλα πιαλέης ἐτεκόσμεε δειπνα τραπέζης.

Falkenburgus θανάση. neque satiffacit.

100. 20. Omnino ita est. quotidie magis & ma- (62)
 gis ingenium Nonni & dexteritatem miramur.
 Nihil enim quidquam temerè illum præterit, quod
 dicto opus sit, ut hîdem nobis faciat doctrinæ suæ.
 Cadmus mysteria quædam de Nilo aperit, quem
 sic appellari in patria sua ait,

— ἕνεκα γαίῃ
 εἰς ἐτὸ ἐξέτετο· πεφορημένον ὑγρὸς ἀκοίτης
 χεύματα πηλώεντι νέην πειβάλλεται ἰλύν.

Sanè verò antiquū morem noster obtinet omnium
 popularium suorum. Semper enim Ægyptios in-
 èptè stultos fecit opinio scientiæ cuiusdam: eaque
 causa fuit, cur Ægyptus olim αἴη dicta sit, ab in-
 tolerabili fastu. Ægyptius igitur quum sit, solens
 facit, & pariter Cadmum quoque herentem fingit
 in apicibus pædagogicæ eruditionis. Nihil jemu-
 nius est, quam ἐτιμολογᾶν, nihil quod minus utile
 fuit aut ab isto heroe agi, aut in illo loco. Sed esto.
 aliquid condonandum est homini αειεργῶ & am-
 bitioso. At illud verò quale est, aut quis venia di-
 gnabitur? Adeo historiarum ignarus fuit, ut cre-
 diderit Cadmum Græcè locutum fuisse ante quàm
 in Græciam veniret. Si Pausaniæ, & Diodoro Si-
 culo, & aliis maximi census scriptoribus fidem ha-
 beamus, constat jam multo antea Cadmum Phœ-
 nicum lingua, quæ cum veteri Syriafmo eadē est,
 usum fuisse. Tum & hoc verum esse nemo perti-
 naciter

D

50 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.
 naciter negabit, qui ea considerabit omnia, quæ ex
 Syrorum idiotismo in Bœotia remanserunt. Qua-
 re si de Nili origine Grammaticè nugari Cadmum
 voluit, aliud quidvis ex Syriasmò huc trahendum
 fuit. Certè hoc quidem nostro seculo de re tam in-
 certa aliquid pronunciare velle magnæ temerita-
 tis est. Existimo tamen neminem eorum, qui pe-
 dem unquam in Iudæorum scriptis posuerunt,
 ignorare posse, Nilû & נַחַשׁ eundè fluvium il-
 lis esse. Nam & Rabbi Schelemo Iarchi in Ægy-
 pto eû posuit נַחַשׁ סַקְצוּעַ וְרוּסִי סַעֲרָבִי אִי &
 R. Quimhi eû hic sequitur. Nô igitur omnino in-
 eptû erit, si Nilum potius à Cadmo נַחַשׁ fuisse
 dictum credimus, quod *Nigrum* sonat. Hoc cum
 antiquissimi Græcorum à Cadmæis acceptum fe-
 liciter exprimere vellent, Μέλαν primò appellasse
 verisimile videri possit. Certum enim est fuisse hoc
 vetustissimum hujus fluvii nomen. Postea νεῖλον
 natum sit, quod Cadmus fortè nunquam audivit.
 Quicquid hujus est, apparet non modò de otio suo
 egregie lussisse Nonnum, qui de Nilo rem mani-
 festam intempestivè nos docere voluit, sed impe-
 ritè quoque errasse, postquam ad Cadmæos hoc re-
 tulit, quod multis post seculis fortasse aliquis Græ-
 culus magister, cum adhuc impransus esset, exco-
 gitavit ut famem falleret. Non ignoramus Nili
 turbulentas & limosas aquas. etiam hoc scimus,
 ἐργατικὸν hinc eum dictum fuisse ab Herodoto, &
 ipsam Ægyptum eadem causa censeri ἐπικτηθὲν εἶ-
 ναι, καὶ δῶρον τοῦ ποταμοῦ. sed nunc non fuisse his
 dicendis locum, id quoque scimas. tum & ad Sy-
 riasmum ea pertinere negamus. Poterat igitur has
 nugas omisisse, & integrum locum sic constituisse.

2466-

γυρόρω ὃ μύωπι χαρασσομένη δέμας ἰὼ
 ἰονίης ἀλὸς διδμα κατέγερφε φοιτάδι χηλῶ
 ἦλθε κ' εἰς αἴγιπτον, ὅπη βοέην μετὰ (sic enim scri-
 bendum) μορφῶν

ἔσκε θεὰ φερέκρω, &c.

tantidem est, quanti cætera omnia, illud quod ex-
 punximus

δαίμονίης ἰνδάλμα μεταλλάξασα κερσίης.

est enim odiosa iteratio.

102. 6. ἰσόμετρον ἀειθμόν] nemo metitur nume- (63)
 rum, sed supputat Quare ἰσόμετρον, si verum ama-
 mus, non est, sed ἴσθ.

Ibid. 25. — ἀρτιδαλῆ δὲ (ibid.)

γνώτην ἡμετέριν θεοσὺς ἤρπασε ταῦρον ἀλήτης]
 longam majorum seriem, & totam ab origine gé-
 tem, quam magna cum pompa recensere institue-
 rat, subito relinquit, & nullo flexu aut transitu,
 nulla περιστάσει, incipit de sororis suæ fato dice-
 re. Hoc planè festivum est, & verè schema παρὰ
 περισδοκίαν. Audiunt enim raptam esse, quam na-
 tam nemo sciebat. Non erat aded ἐναγώνιον τὸ πρῶ-
 γμα, ut opus esset hac præcipitantia. Otiosè enim
 se composuerat ad dicendum, & sensus longè ar-
 cessebat.

106. 33. Exagitavimus jam antea duo ἐρμηνείας
 nobilia vitia. unum erat tumor, & Dithyrambi-
 cus dicendi modus, qui sublimem Ideam malè ex-
 cederet. Alterum, contrarium huic, jejunitas & ξη-
 ρότης in his, quorum naturæ τὸ ὕψος conveniebat.
 Restat nunc tertium, & diversum ab illis, translu-
 cens quædam & versicolor elocutio, cujus opero-
 sum apparatus respuit rei exiguitas & simplicitas.
 Placet igitur hujus postremi adfinitates quasdam

32 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

excutere, ut, ubi semel apparuit quale id sit, postea nobis ab hac porrigine liceat unguis continere. Omnino necesse est, ut pro materiæ genere varietur dicendi ratio, eique par sit & æqualis, tantaque ad hanc, quanta ad illam, fiat accessio: quantum illi decedit, tantum huic quoque auferatur. Hoc est illud, quod voluit Aristoteles, quum τὸ ἀνάλογον τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν ubique observandum esse docet. ἀνάλογον autem appellat, ubi neque περὶ ἐυλόγων ἀντοκαβάλας, neque de parvis graviter, neque de vilibus ornatè dicis. Quod sit aliter, inquit, fit, jam Comœdia esse videbitur. Fecit enim hoc Cleophon, qui sæpe hac parte non minus insolens erat, quam si dixisset, πόντια σκῆ. Non est autem ulla verborum, nisi rebus cohærentium virtus. unde fit, ut illa, quæ ficta & composita videri volunt, neque gratiam consequantur, & fidem amittant, quia sensus obumbrant, & curam fatentur. Noster igitur hoc egregiè vitiosus fuit. Sæpe enim etiam in familiarissimis eximit se ex humili dicendi genere, & à consuetudine communis sensus abhorret. Talia sunt ea, quæ hic occurrunt,

ὁμοσέργῳ δὲ μενοινῆ

διχθαδὴν θρεπῆσαι γονὴν κῆφιζεν ἀγοςῶ.

(69) non sunt nativa, sed accersita, & simplicibus atque ab ipsa veritate profectis dissimilia. pag. 112.2.

ἢ δὲ πταινομένη βλεφάρων ἀντώπιον αἰγλὴν

ἠλέκτρης ἀγέλασον ἐδέρετο κύκλον ὀπωπῆς.

(79) vide quantas moles convecet & machinas. poterat simpliciter, προσέδρακε. Simile illud est de inventis literis, pag. 126.25.

συμφνέῳ δὲ

ἀέμο-

ἁρμονίης σοιχῆδὸν ἐς ἄζυγα σίζυγα μίξας
 γραπτὸν ἀσιγήτῳ τύπον τορνῶσαίῳ σιγῆς.

ubi omnia excusseris, γραπτὸι τύποι ἀσιγήτῳ σιγῆς
 nihil sunt aliud, quàm γράμματα sive σοιχῆα. Ni-
 mirum valde placuit ei τὸ κύκλω πολλὸν, atque
 hinc rei tenui illustria induit ornamenta, & ma-
 gna, & frequentia. Idem penè vitium Alcidaman-
 ti objicit Aristoteles. ejus enim illa sunt, ῥομαία τῆ
 τῆς ψυχῆς ὀρμη. id est, δρόμω. & οἱ τῶν πόλεων βασι-
 λεῖς νόμιμοι, id est, νόμοι. Hoc etsi minus ferri in illo,
 quàm in Poëta, debuit, tamen neque in hoc sem-
 per excusandum est. Potest enim etiam hic in vi-
 tium excidere libertas. Cleophontem & Sthenc-
 lum peccasse idem ille ait Aristoteles, quod ubique
 depressa esset illorum dictio. Contrà noster, qui in
 minimis etiam non didicit τῷ μετρίῳ σοχάζεσθαι. In
 illis potuit reprehendi τὸ μὴ εἶναι in hoc veidè etiam
 τὸ κακῶς. Iam alibi quoque ambitiosè splendidus
 est, & ornatè disertus, ubi nihil opus erat. pag. (64)
 102. 32.

τοῖα μὲν εὐσήραγγ' ἔσω μῦθεῖτο μελάθρη
 κἀδμ' εὐγλώσσῳ χέων ἔπ' ἀνδρεῶν.

quod uno verbo patet, id pluribus operat. Home-
 rus, & quisvis alius breviter & candidè dixisset, ὡς
 ἔρ' ἔφη. Iam illa, quæ ibidem adnectit,

πατρώης ἐνέπων τεκνοσσοῦν ὄϊσρον ἀπειλῆς
 ἢ τυρίων ῥοθίων φευδήμονα ταῦρον ὀδίτην
 σιδεῖνης ἀκίχηλον ἀπευθέε' ἔρπαγα νύμφης,

pari modo fucata sunt, ut non ornatum agnoscas,
 sed lenocinium. tum & redundant omnia, quia
 copiosè de his dixerat. Atque hoc quidem leve est.
 supersunt alia infinita loca, in quibus importunè
 P 3 ad

adfectat illud unum, ut compositione elaboratus, & translationibus magnificus sit. Est illud quidem laudabile & divinum, sed non rectè tamen fit, ubi ad ea descendendum est, quæ in rerum censu sunt humiliora. Non enim omnia ubique & omnibus conveniunt, & quod alibi virtus censetur, id aliquando vitium est vel maximum. Adeò verum est, quod dixit ille, ὅτι ἀφ' ὧν ἡμῖν ἰαγὰ δὲ, χεδὸν ἀπ' αὐτῶν τέτων ἢ τὰ κακὰ γίνεσθαι φιλεῖ. Equidem si de rebus gravibus ubique & magnis, de cladibus Indorum, & gestis heroum ageret, facilè paterer eum exurgere semper & sensu & verbis. Nunc cum ad ea etiam se demittat, quæ sunt longè diversi generis, ad pastores, & ad satyros, ad supplicum preces, & ad luctus; oportuit in his digniorem cultum neglexisse, ne vulsa turpiter & calamistris iniusta viderentur, ac fœdissima essent ipso formæ labore. Quàm magnificè se effert, quum de Marone putidissimo sene loquitur? ausus est calvitiam ejus, καὶ τὸ σιλπνὸν non aliter, quàm excellentem cujusdam deæ formam describere.

— ξανθὰ πὸν ἔργων χρεὶα μεσσόδι πέμπων
 πορφύρας ἀκτίνες ὄλω σιλπνὸν πρὸς ὄρω
 ἀντίτυπον μίμημα σεληνάησι κεραίης.
 extollit & ornat id, cujus nullus est decor, quod lepidum est magis, quam feriatum. Certè Homerus aliam majestatem in Agamemnone representandam videbat, quàm in Therlite, nisi forte ludere voluisset, quod fecit olim Polycrates Rhetor. Mox de saltatione temulenti cujusdam ait,

— ἐπ' ἰχνεσι δ' ἰχνῶ ἀμείβων
 ποσσὶν ἐμοζήλοισιν ἐλιξ' ἀρχήσαστο βότρυς
 δεξιὸν ἐκ λαοῖο μετήλυδα παρσὸν ἀμείβων.
 καὶ

καὶ σάφυλα σκίρτησε ποδῶν βιτάρμονι παλαμῶ
 καμπύλον ἰχνῶ ἄγων τροχαλῶ κυκλέμενον ὀλκῶ
 βότρυ ὄρχησῆρ ἐπ' αὐχένι πῆχυν ἐρείσας.

inepto molimine amplius & gravis vult videri, ubi
 joco & venustati locus erat. Ita ex stulta & ridicu-
 la rem magnam & admirabilem efficit, quod verè
 est ὑπερον κοσμεῖν. Pag. 44. 19. de agricola, (25)

ἀυλακα τεμνομένην ἐνοσίχθονι τάμνε σιδήρω,
 quasi de Neptuno, cujus tridente universus orbis
 concutitur. Et pag. 96. 3. (59)

ἰδαίνῃ ἀεθλῆει διαγράφας κόνιν ὀλκῶ.

luxurioso ornatu non decorat rem, sed detegit nu-
 gacitatem suam. Sed tandem jam finis aliquis sit.
 Nam si omnia huc congerere velimus, integer li-
 ber scribendus sit.

102. 31. ἧς χάειν ἀσήμεκλῶ ἀλώμεν ἐνθάδε βάι- (64)
 νω] pessime. Non est ἀσήμεκλῶ, quod noster putat,
 qui incertis sedibus vagatur, & peregrinas terras
 oberrat, sed qui infirmo gressu est, & vestigium
 certò premere non potest. Talis est ille apud Apol-
 lonium, qui

ὄρθωθεῖς ἐννηῆθεν, ἀκήειον ἢ τ' ὄνειρον,
 βάκτρω σκηπτόμεν ῥιμνοῖς ποσσίν ἢ εὐραζε
 τοίχως ἀμφαφῶν, τρέμε δ' ἄψα νισμένοιο
 ἀδραγία γήρα τε.

Divus Petrus ad eos transtulit, quorum mentes
 non planè firmavit divinarum rerum scientia. Hoc
 noster legerat, sed imperitè est secutus, ut solet,
 quoties Evangelia sollicitat.

104. 23. ἔπε χνόον ἔσκεν ἰύλων] jam antè docti viri (65)
 mendum odorati sunt, quod non rectè sustulerunt.

Aut valde fallor, aut scriptum fuit primitus,

ἕως ἐμὸς λιπόπατρις ὅτε χνόον αὖξεν ἰύλων.

56 PETRI CUNÆI ANIMADVERS.

sic enim Poëtico ambitu describimus τὸς ἀρτιγε-
νειῶντας.

(65) 106. 2. Vix video quid sibi velit, his ita constitu-
tis. Concinnius aliquantò erit,

—— ἀπερίδης δὲ

εἰ σὲ βιοπλάγκτοιο τύχης σεφάλιγγα κυλίνδειν
φρικλὸς ἀνικήτοιο μίτθ σφρηγίσσατο μοίρης,
τλήθι φέρειν.

πορτο σφρηγίσσασαι & ψηφίσσασαι hic idē sunt. quod
etsi novum est, non pugnat tamen cum lege Non-
nismi.

(66) 106. 14. γείτονα γαῖαν ἔδειμεν] apparet tirocinium
ejus in Hellenismo. δείμασθ γῆν Nonni idiomate
est, terram colere. Sanè hoc ego ignoravi hacte-
nus. nam memineram, ἐργάσασθαι γῆν rectum esse,
aut si quid aliud est, præter istud. Equidem non
dubito, quin si Goropius hoc vidisset, pulcrum ar-
gumentum natum foret astruendæ vetustati Bel-
gismi. Qui enim rationem, cur Rhenum dixerit
esse Ibericum fluvium, ex Germanismo petierat,
ut ejus ἀχασογεσφισίαν excusaret, nihil peccabit si
eâdem quoque via hunc errorem defensum eat.
Vulgus Belgarum uno tantum verbo tam γεωρ-
γῆν, quàm οικοδομῆν interpretantur. Quare cre-
dat ille horum exemplo eum quoque unum ver-
bum usurpasse, quo duo illa explicarentur. Erat
quidem in animo ut rescriberem,

γείτονα γαῖαν ἐνειμεν,

sed postea visum est nihil mutare, quia non ablu-
dit hoc à reliquis ejus ineptiis. Sæpe enim aded
barbarus est, ut quovis potius alio idiotismo, quàm

(249) suo, loquatur. pag. 382. 25.

ἔπε δὲ δύνιστον οἶδμα, κὶ ὑδάλεσαν ἀνάγκην

ζεύς

Ζεὺς ὑπατὸν πρῆϊνε.

Hoc quid sit neque Græci facile divinaverint, neque Latini. at Belgæ agnoscunt suum. Etiam hîc igitur Becceselenici eum dicerent βελγίζειν. pag. 504.18. (330)

—— ἢ ἔφασκεν ἐπώνυμον ὠκέϊ ταρσῶ

ἀνδράσι παρ κιλίκεσι νεόκτιτον ἄσυχαραῖσαι.

omnino exprimere voluit ambitum illius Virgiliani,

—— urbem designat aratro.

in feliciter conatus est in Græcis ῥωμαίζειν.

106. 21.

—— ἔφρακε κάδμω

ἁρμονίην ὀπάσειεν ἐς ἁρμονίην ἱμεναίων] est frivolum, & ambitiosum. (66)

In librum quartum Dionysiacorum.

110. 31. ἔδὲ γυνὴ θρηῖσσα κυβερνήτειρα καβείρων,
ἀλλὰ διὸς σέβας εἶχε] hiatus apparet, quæ si sup- (69)
plere velim, omninò νοννίζειν necesse erit. Scripserit igitur aut hoc, aut simile quippiam.

ἔδὲ γυνὴ θρηῖσσα κυβερνήτειρα καβείρων

κάδμον ἔχειν μενέαινε τεήλυδα γαμβρὸν ἀλήτην,

ἀλλὰ διὸς σέβας εἶχε.

nihil facilius est, quàm hujus exēplo nugari. quare nec nobis, opinor, malè successit. Displicuit quidem illi conditio, inquit, & gener, sed deorum tamen mandata spernere religio ei fuit.

ibid. 33. ὄρθια δινεύουσα] vide quæ ad pag. 90. 33. (ibid.)

112. 2. ἢ ᾗ τιτανομένη] vide quæ ad pag. 106. 33. (ibid.)

D S

ibid.

(70) *ibid.* 18. *παρθένον ἀχρυσμένον ἀτλαντῖα ἰδρυσε νύμφη
ἔῃς θρόνον εὐποίηλον. ἀμοιβαίῳ δὲ καὶ αὐτὴ
ἔξομένη σοιχιδὸν ἐπ' ἀργυροφειγεί διφρω]* *impe-*
ritia Gracissimi. duæ tantum sedebant. & quomo-
do igitur σοιχιδὸν? est enim σοῖχ ⊕ *longior series*
multorum.

(*ibid.*) *ibid.* 27. *φερέοικον]* *Scythæ campestræ Herodoto*
φερέοικοι sunt, quorum plaustra domos impositas
trahunt. noster hoc malè ad eos transtulit, quibus
in patria sua non contingit vivere. centies ita usus
est.

(71) 114. 21. *τηῆς ἐπιβήτορες]* *falsum est. lego,*
ἀρης καὶ κυδέρεια μηῆς ἐπιβήτορες εὐνής.
atque idcò mox addit, ἐνὸς, ut acumen sit in eo-
dem numero. sicut avus meus cum sorore, ita ma-
ter mea cum fratre consuevit. viri summi, θεῆς.
non omninò rectè.

(71) 114. 25. *ὄγκον ὀπωπῆς]* *non est hoc pro reliqua*
ejus laude. solet enim aliter omnia ἐκτραγωδεῖν. In
paraphrasi legitur,

θερμὸν ἀναβλύζουσα γοήμον ⊕ *ὄμβρον ὀπωπῆς.*
& *hic igitur existimem aliquid hujusmodi fuisse*
ἀπένιψε γοήμον ⊕ *ὄμβρον ὀπωπῆς*
μήτηρ ἀχαλώουσα.

(72) 116. 5. *ὀλβίη ὄιον]* *sæpe miramur, quî fieri potue-*
rit ut homo sophista, cujus delicatum ingenium
exercitationibus scholasticis, atque umbraticis li-
teris enutritum fuerat, tam longo tempore nihil
profecerit in dicendi arte. Infantiam ejus ostendi-
mus multis, quæ jam citata sunt, locis. tum & hic
quoque non leve argumentum nobis dedit. Qui
decorare quippiam vult, eum necesse est ἀπὸ τῶ βελ-
τίαν ⊕ *εἰς τὸ χεῖρον μεταφέρειν, Aristoteles plerosque*
Achæos

Achæos & Heniochos, qui circa Pontum sedes suas habebant, λησάς fuisse memorat. qui horum rapacitati honestum nomen ponere velit, πορισάς eos appellabit. Sic immūda & fœtida puella apud Lucretium ἀκοσμοῦ est, & ἰσχρὸν ἐρωμένιον, quæ vivere non potest præ macie. Dionysium juniorem Siciliae tyrannū μητραγύβην dicit Athenæus lib. 12. Nihil enim vilius est, quàm stipem cogere. At Xenophon Calliam, qui itidem famulus erat Ideæ matris, δαδῶχον vocat lib. vi. de rebus Græcorum. Ille, ut tyranni infelicem casum cum splendore tantæ fortunæ componeret, rem quantum potuit maximè deturpavit. hic verò plusculum ei tribuit, ne contemnere eum videretur, qui publico munere cum aliis fungebatur. At noster hæc omnia aut nescivit, aut neglexit. quorum illud imperitiæ fuerit, hoc oscitantia. Cadmi laudes ut prædicet, declamatiunculam pro more suo fingit.

ὀλβίη. ὄιον ἔχεις ἐνὶ δώμασι καλὸν ἀλήτην·

ὄιον ἔχεις μνηστῆρα μακαρτάτη· ὄιον ἀκοίβην

ἄψαι ἰμερόεντα, τὸν ἑλάχε παρθένοῦ ἄλλη.

Non magis Cadmum commendat, qui eum ἀλήτην appellat, quàm qui scurram & circulatorem. Apud Homerum passim ἀλήτης nihil est aliud, quàm πτωχὸς πανδήμιος, qui ostiatim buccellas panis mendicat. Hoc genus homines adeò contempti fuere, ut ne quidem in vivorū numero eos ponerent. unde & νεκροὶ appellantur à Menandro, ἀνδραπε, πέρυσι πτωχὸς ἦθα καὶ νεκρὸς, νῦν δὲ πλεῖστος. Viderit igitur noster, quàm aptè hoc cōveniat laudibus primarii herois. Si ξέρον dixisset, non errasset, subest enim dignitas quædam nomini, & majores ferè honores peregrino, quàm civi, habentur.

ΕΠΙΤΗ

ΗΘΟΣ

Hoc illud est quod ferme iisdem verbis Aristoteles ait, ὅτι ἔ τὸ αὐτὸ πρὸς τὰς ξένας οἱ ἄνθρωποι καὶ πρὸς τὰς πολίτας πάσχει, θαυμασὰ γὰρ τῶν ἀπόντων εἰσί.

(73) 116. 28. locus iste eruditissimum Falkenburgum torfit. coactus enim est aut multa mutare, aut κῶλα relinquere soluta & disjecta, ne ἀγροματησίας culpa in hunc cecidisse videretur. Sed hoc necessarium non fuit. Satius erit rescripsisse,

ἔ νόον ἁρμονίης μιμήσμαι, ἀλλὰ λιπῶσα
κλήρον ἐμὸν καὶ δῶμα, καὶ εἰ ποδῆω γενεῆ ἦρας,
ἱξομαι ἀπόλλωνι συνέμπορος εἰς ὑμεναίους.

(76) 122. 7. leg.

ἁρμονίην φυγοδέμνιον ἤλασε κεςῶ,
εἰς πόδον οἰσρήσουσα πόθω πειθήμοια κέρην.
impensè enim his παρομοίσιs gaudet.

(77) 124. 3. θεῶν ὑπὸ μάρτυρι πομπῆ] ineptè sumptum ex illo divino Homeri,

αὐτὰρ ὁ βῆλυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῆ.
ita alienas laudes in sua vertit opprobria.

(ibid.) ibid. 11. φιλοκέρτομος ἴαχε μῆνη] invitus toties ejusdem criminis eum postulo. & tamen faciendum est. Sicut nihil relinquere aliis voluit, quod non ipse quoq; experiretur, ita rarò feliciter quidquam expertus est. Apud Apollonium Luna insultat Medea,

ἔκ ἄρ' ἐγὼ μῆνη μετὰ λάτμιον ἄντρον ἀλύσκω,
ἔδ' ὅτι καλῶ περιδαίομαι ἐνδυμίωσι.
ἦ θαμὰ δὴ καὶ σέτο, κύον, δολίαισιν ἀοιδαῖς
μνησιμένη φιλότῆτι.

Hæc ille longè alio instituto, quàm noster. Medea enim magicas artes edocta fuit. Veteres autem, quæ erat illorum superstitio, crediderunt lunæ deliquium fieri veneficarum carminibus, quibus lu-

ναρα

IN NONNI DIONYSIACA. 61
nam de cælo in terram deducebant, ut liberè pos-
sent φαρμάσσειν in tenebris. Quare ἐκλείψεις illas
appellavérunt καθαιρέσεις. Hinc est festivissimum
illud in Nebulis Aristophanis.

σρ. ἔχω τόκω γνώμην ἀποσερητικὴν.

σω. ἐπίδειξον αὐτήν. σρ. εἶπέ δὴ νῦν μοι. σω. τό, τίς

σρ. γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμεν θετλαλήν,
καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην. εἶτα δὴ
αὐτὴν καθείρξαιμ' ἐς λοφεῖον σρογγύλον,
ὥσπερ κάτοπτρον, κατὰ τηροῖην ἔχων.

exigebant danistæ Athenis scenus singulis mensi-
bus. hoc cum ille persolvere non posset, cogitabat
de Thessala muliere conducenda, cujus ope cur-
sum lunæ susteret. Ne quid exorbitem, Apollonius
non sine gravi causa Lunam Medææ fecit infen-
sam, cujus carminibus sæpe coacta fuerat de cælo
descendere. Præterea cum fugeret, nox fuit, & lu-
cebat luna. quare latere ea hujus conspectum non
potuit.

τὴν ὃ νέον τιτηνὶς ἀνερχομένη περὰ τήθευ
φοιταλέην ἐσιδῶσαι θεὰ ἐπεχίρατο μήνη
ἀρπαλέως.

Horum nihil ad Hermionen spectat. venefica non
fuit. castissima fuit. nullius Dei numen offenderat.
Deinde, quæ maxima ratio est, nox non fuit, sed
dies. & quomodo igitur hoc rescivit luna? dii enim
poëtici nihil sciunt, nisi quod oculis suis vident.
Interdium autem videre hoc non potuit, quia lumē
ejus præstinguit sol. Quod autem argutatur de Ve-
nere, cujus filia hæc fuit, id verò non excusat ejus
errorem. æquè enim hac de causa quævis alia, quæ
malum hoc senserat, illudere illi poterat. at Luna
etsi causam illudendi juxta cum cæteris habebat,
non

non illudit tamen, quia nox non fuit. Atque huc usque quidem damnanda est ejus ἀκρίσια. Interim tamen verbis ipsis insignes subsunt aculei.

—— τίνα κέρην

δικλείρεις ἐτέρην, ὅτε σὸν γένε' εἰς πόθον ἔλκεις;

πλάζοχ' σὺ φίλη πατρὸς τέκε'.

non fuit hic sua laude fraudandus. Etiam illud falsum est,

—— εἰπέ τεκύση;

κερτομέει φαέθων σέ, χ' αἰσχύνει με σελήνη.

non poterat magis acutè. At illa verò, quæ sequuntur,

ἄρμονίη λιπόπατρι, δυσίμερε, κάλλιπε μήνη

νυμφίον ἐνδυμίωνα, καὶ ἄμφεπε κάδμον ἀλήτην.

τλήθι φέρειν πόνον Ἴσσην, ἐρωτοτόκω δὲ μερίμνη

μνώσο καὶ σὶ καμῶσα ποθοβλήτοιο σελήνης,

etsi amara sunt & vehementer pungunt, at in istis tamen Apollonii magis acer spiritus & vis inest:

νῦν ᾗ καὶ αὐτὴ δῆθεν ὁμοίης ἔμμορες ἄτης,

δαῖκε δ' ἀνιπρόν τοι ἴησονα πῆμα γενέας

δαίμων ἀλγινόεις. ἀλλ' ἔρχο. τέτλαθι δ' ἔμπησ

καὶ πινυλὴ περ ἐῶσα πολύστονον ἄλλ' αἰερεῖν.

longè alii nervi sunt, & languent jam præ his illa priora. Quanquam certè in hoc certamine à tanto viro vinci non est inglorium.

(79) 126. 26. γραπτὸν ἀσιγήτοιο τύπον τρενάσατο σγῆς]
de hoc diximus ad pag. 106. 33.

(80) ibid. 31. χειρὸς ὀπισθοπόροιο χαράγμαλα λοξὰ χα-
ρασσων

ἔγραφεν ἀγκύλα κύκλα] jam antea oblitus erat Cadmum fuisse Phœnicum & Syrorum idiomate usum: nunc hoc ei in mentem videtur venisse. designat enim scribendi morem, qui illis fuit peculiaris.

Iaris. sequebatur quippe stilum manus, non hanc ille. Apud Pausaniam ἠλιακῶν lib. i. similiter Agamemnonis nomen scriptum fuit in vetusta statua ἐπὶ τὰ λαῖὰ ἐκ δεξιῶν. At in Cypseli urna, quæ Olympiæ erat, uterque scriptionis modus cernebatur in disticho quodam. quod Pausaniæ ibidem est, βυρροφιδὸν γράφειν.

128. 11. Iam non semel diximus, & dicendum verò sæpe est: ex omnibus scientiis aliquid in hos libros transtulit. quippe omnem colorem, & statum, & rem existimavit sibi cōvenire. quod quam decorè in hac scriptione fieri possit, viderit ipse. non enim nunc hoc agere propositum nobis est. Illud dicimus, vehementer dolere nos, quoties videmus eum nihil horum, quæ tam anxie inculcare nobis voluit, intellexisse. Non potuit se continere, quin de lunæ periodis aliquid nos hoc loco doceret.

καὶ δρόμον ἠελίοιο μαθὼν, καὶ μέτρον ἀρέρης,
 χερὸς εὐσροφάλιγος ὁμόπλοκα δάκτυλα κάμψας
 ἄσατι κύκλα νόησε παλιννόσοιο σελήνης,
 πῶς τεισαῖς ἐλίκεσι μελάτροπον εἶδος ἀμείβει
 ἀμφιφανῆς, διχόμενος, ὄλω σίλβουα πρὸς ὄπω.

quod pace ejus dictum sit, errat. Luna primis septē diebus usque ad medietatem velut divisi orbis excrefcit, & διχότομος appellatur. secundis, postquam renascentes ignes collegit, orbem totum jam complet, & vel διχόμενος dicitur, vel πανσέληνος. idem enim utrumque est, etsi diversa sit ratio. illud est, quia menslem lunarem post decimam & quartam diem, quæ Hesiodo μέση est, dividit. hoc verò, quia totam partem, quam terris opponit, illuminat. Noster διχόμενον & πανσέληνον ad diversas periodos refert;

64 PETRI CUNÆI ANIMADVERS.

referri debere existimavit: quod est ineptissimum.
 neque enim debuit διχότομον confundere & διχό-
 μνον. nihil enim illis simile est. Luna enim mensis
 spatio semel tantum est διχόμνον. at verò τὰς διχο-
 τομίας Aristoteles ait esse τῶν μετὰ χρόνον, lib. IIII.
 generationis animalium cap. IX. nam & διχότομον
 est, quum mediatenus exurgit, & rursus quum ad
 medietatem decrecendo contrahitur. Deinde fit
 διχολομία post primos & tertios septem dies, quum
 διχομνία tantum sit post decimum & quartum.
 unde quæ sequitur dies, veteribus fuit ἡ διχομ-
 νίαία, id est, ut ipsi interpretantur, ἡ πεντεκαδεκά-
 τία. Non alia aut confirmatione res ipsa indiget,
 aut refutatione Nonni error. satis manifesta jam
 est ejus hallucinatio. diversa enim facit, quæ ea-
 dem omnino sunt. Relinquitur tertium, quod ad-
 diderat, ἀμφιφάης. hoc autem etsi noviter huc ac-
 cersitum ab ipso est, tamen, si rectè attendimus, ni-
 hil aliud est, quàm τὸ πλῆσιφαές. utrinque enim luci-
 da est, quum pleno orbe fulget. Quare jam habe-
 bimus non tres periodos, sed unius periodi tres for-
 mas, neque illas diversas, sed easdem. Quod si quis
 tamen ejus causam defendere velit, dicat τὸ ἀμφι-
 φαές esse illud, quod ἀμφικύβητον appellatur. fit enim
 hoc, quoties luna aut supra diametrum dichoto-
 mi est, antequam orbis conclusionem cingitur; aut
 quum de orbe jam minuens, inter medietatem ac
 plenitudinem insuper gibbosam quandam lumi-
 nis curvat eminentiam. Hoc tam ineptum etsi ad-
 mittere liberet, in eodē tamen luto hæsitabit. Cer-
 te enim ferendus non est, qui quum tres fecisset
 lunæ periodos, & eas deinde, quænam essent, do-
 cere nos vellet, nō tres attulit, sed aut tertiam tan-
 tum,

tum, aut cum tertia secundam. Hoc crimen neque ipse diluet unquam, neq, Alexander Aphodisæus, qui penè ejusdem erroris fuit popularis. Equidem illi auctor fuisset, ut, si hoc omnino nobis ignorare non licuit, saltem sic scripsisset,

πῶς τριακῆς ἐλίκεσι μετὰ τροπον εἶδ' ἀμείβει,
ἡμίτομο, πλῆθυσσιν, μόναις σίλβουσιν κεραίαις.

ultima, quam posui, forma, est *μηνοειδής*, quum exigui luminis effigies quibusdam veluti cornibus circulata est. Itaque jam tres sunt, etsi non omnes. deest enim *ἀμφικυρτή*. sed quia de pluribus dicere non instituerat, sufficiunt illæ, quæ enumeratæ sunt.

130. I. ἀλλὰ πόθον τυρίοιο τεῦ γενετῆρ' ἐάσσαις
μίμνε παρ' ἀλλοδαποῖσι, καὶ αἰγυπθίης σέο θήκης
πατρίδ' ἄστυ πόλισσον ἐπώνυμον.] (81)

Qui alibi fermè semper pædagogicè nugari solebat, prudenter sibi nunc temperat. Thebis Bæoticis, ab Agyptiis Thebis, ubi patrè suum reliquerat Cadmus, nomen fuisse factum vult. Hoc si falsum est, venia mendacio detur. præstitit enim verisimiliter hic mentiri, quam Grammaticorum quisquiliis in tam illustri loco contrectare. sin verum est, jam facessant curiosæ disputationes de Thebis Bæoticis. prius enim origo Agyptiarum illarum quaerenda erit, qua reperta, de his alteris sublata fuerit dubitatio. Viri summi & linguarum peritissimi jam antè reprehenderunt Varro-nem, quòd hinc ad Aëoles Bæotios confugisseti, apud quos *teba* sive adflatu colles sunt. frustra enim id esse, quia in *θήβη* adflatus est. quare maluerunt ei ortum dare à *הבה* sive, à navicula, qua vectus ille fait. Equidem semper credidi hoc genus disquisitionum valde incer-

E tum

tum esse. nihil enim tam probabiliter quisquam dixerit, quod non evertere facile possis, si has linguas semel attigisti. Atque ad Varronem quidem quod attinet, poterat tolerari tantilla discrepantia. Facile enim in his aut vetustate aliquid tollitur, aut commercio aliarum gentium mutatur. denique ut hæc maximè absint, tamen multa temerè innovat libido populi, penes quem norma est, & arbitrium, & vis loquēdi. De תנה quā Phœnicibus dici naviculam opinio est, verum esset, si Phœnices puro puro Hebraismo sunt usi. est enim hoc proprium illius. at nunc certum est Syrorum fuisse & Phœnicum eundem idiotismum. Syri autē fermè alia forma תנותא dicere magis amāt. Hoc ideo dicimus, non ut incomparabilium virorum auctoritatem, quæ in omni hac literaturā prima est, elevemus, sed quia gravis causa nō est, cur aut à Varrone discedē dum sit, aut in adflatu vocis magnum momentum ponendum. Hoc enim si rigidè observandum sit, jam à Chaldæorum תור erit θαῖρ, & ex vulgato כר χάρ, quæ nemo intelligit, neque audivit. Non fuit Græcorum in his mutandis ulla religio. Rursus ipsi Iudæi vetustissimi, ubi ab Hellenismo aliquid mutuuntur, quæ potentia sæpe fingūt: Quis פרצופין esse πρῶστα crederet, quum tanta sit diversitas: tum & πρῶπην quàm deturpant, quoties factum aliquid בפומבי dicūt? in utroque illorū insolentia apparet, in posteriore vero etiam ignorātia. malè enim בפרהסיא interpretātur, & ostendunt se neque intelligere quid sit πρῶπῖα, neque quid πρῶπῖ. Sed hoc præter institutum est. Illud ostendisse satis sit, in his originibus quidvis non minore negotio refelli, quàm adfirmari. de nul-

de nullum quoque finem esse: aliquid enim semper posse addi. Quare si huic morbo indulgendum est, eodem jure dicam ab inventis literis nomen urbi natum, sicut enim *הלמ* est quicquid pronuntias, ita *היכה* quicquid stilo scribitur, ut eruditissimus Elias docet in Masoreth Hammasoreth. unde frequens illud est *היכה סיפוי*. Hoc æque ad Cadmum pertinet, atque alterum illud, & tamen probandum non est.

130. 13. *ἰερὸν ἔσρακε χῶρον ἐπέψιον*] non nimis bene. apud Homerum longe aliter est. (81)

——— *περισκέπτω ἐνὶ χῶρῳ,*

hoc est, unde oculis quoquo versum prospicere licuit.

ibid. 17. *δαυλίδος ἔσιχεν ἕδας ὀμέριον, ἔνθεν ἀπέω, &c.*] est νόησις sophisticæ. male enim introducit se in hunc actum. (82)

ibid. 18. *λάλον εἶμα δυσπλακάτω φιλομήλης*] viri summi, εἶμα. sed nihil opus fuit. nota est vestis, in qua fortunæ suæ miserabile carmen intexuit. (ibid.)

ibid. 19. *τηρεὺς ἦν ἐμίαινευ, ὅτι ζυγὴ φύγεν ἠρη σζυγὴν ἀχόρευλον ὀρεσσάυλων ἰμενάϊων*] sunt omnia *παρατὸ μέλω*, nullū enim fuit conjugium hîc, sed coitus incesto flagitio & stupro pollutus. deinde causa falsa est. tæpe enim etiam honestæ nuptiæ sunt ἀχόρευτοι, quas non averfatur Iuno Iuga. (ibid.)

132. 31. *καὶ δέμας ὀρθώσας μελέων ἐπιβήτορι παλμῶ*] grande carmen bacchatur cothurnato hiatu. (83)

134. 4. *δυσηλεγέθ δὲ θανόνθ, &c.*] est locus cõtaminatissimus. Falkenburgus herbam aliis porrexit. Canterus neque nihil dixit, neque omnia. restituit enim *πυλιών*, reliqua inemēdata reliquit. (84)

Certe quidem quo pertineat istud, *θαρόντ*, vix Sibylla explicet. nam neque ad serpentem spectat, neque ad alium quemvis ex his, quos ille occiderat. deinde *δυσπλεγῆς* non est qui moritur, sed aut mors ipsa, aut quicquid eam adfert. Non temerè scripserim,

ὃ σῆμα πικρὸν ἔλυσε, δυσπλεγέσθ' ἢ χανόντ'
φοίνι' ὠμοβόρου πυλεῶν ἐυρύνετο λαιμῷ.

ita serpentis λαιμὸς *δυσπλεγῆς* fuerit, quem nemo fugere poterat. quod tamen insolens est, & præstitisset, *διηνεκέσθ' δὲ*, &c. aut si quid huic simile est. nam alibi quoque libenter jactat *σίχα λαμῶν*.

(85) 136. 12. melius erat, *σώματ' ἐκτὸς ἐπιπτε*.

(86) ibid. 19. narraverat tanquam si jam antea fuissent facta. quare dicendum erat,

καὶ τὰ μὲν ὡς τετέλεστο μετὰ χρόνον.

hoc enim vulgò accinitur *τῇ κατὰ πρόληψιν διηγήσει*.

(86) 136. 22. *εἰς χροῶν σίραον*] hoc neutiquam sanum est. Videtur *τὴν γῆν*, & ὄργάδα dixisse ἀντικειμένως, ut hæc sit, quæ diis sacra est, illa verò quævis alia. legerim, — *ἐνδυπίης δὲ*

παλλάδ' ἰβὸν ἄετρον ἀπ' ὄργάδ' εἰς χροῶν σίραον.

elegans Græcismus esset,

— *ἀπ' ὄργάδ' ἔφθασε σίραον*.

sed nusquam tam recte ἑλληνίζει.

(87) 142. 20. — *ὁ δὲ παλλάδ' ἔμφροσι βυλῆ γηθενέων τινὰ πέλρον ἐπηώρησε καρύνοις*] latius erat hoc non attigisse. Iterum cum Apollonio certat, sed ridiculo conatu. In Arg. lib. 111. ista sunt,

λάζελο δ' ἐκ πεδίοιο μέγαν περιηγέα πέτρον
δειδὸν ἐνναλίε σόλον ἄρεσ' ὃ κέ μιν ἄνδρες

αἰζήδαι

αἰζηὶ πῖπρες γαίης ἄπο τυθῶν ἄειραν.

τὸν ῥ' ἀνά χεῖρα λαβὼν μάλα τηλόθεν ἔμβαλε μίσσοις

αἰξας· οἱ δ' ὥσε θεοὶ κίνες ἀμφιθορόντες
ἀλλήλους βρυχηδὸν ἐδήϊον.

hoc de Medæ consilio fecit Æsonides, & vicit. Noster pro illa Minervam, pro hoc Cadmam substituit. & tamen nullam laudem, sed ludibrium consecutus est. cur enim non projicit potius in medium, quàm projecturum se minatur? jam enim nulla causa erat, cur de lapide certantes οἱ γηγενεῖς mutuis vulneribus caderent, sed cur terrentur potius omnes, & aufugerent.

*In librum quintum
Dionysiacorum.*

140. 9. ἀρεῖ κωπήνῃ] nemo unquam ita dixerit, (88)
nisi qui omni sensu communi caret. deinde nemini nunc, nisi Minervæ, sacra fiunt. legendum est,

ἀκροτάτην τρίχα τάμνε πανυρρίνοιο κάρην
ἄορι κωπήνῃ.

perspicuè vera emendatio.

140. 23. legè, — μεσσοπαγῆ δὲ (88)

ἀκροπόρῳ σοιχηδὸν ἄγων τελοσημένα χαλκῶ.

ibid. 31. δαλυμόνων δε φάλαγγες ἐπ' ἐγκύκλοιο τετρα (89)

πέζης

εἰλαπίνης ἀπέθεντο πόθον κεκορηότι θυμῶ] ineptū est. nam & ad hos non pertinet, qui accumbunt epulis; neque multa φάλαγγες, sed pauci tantūm focii eum sequebantur. & tamen sic antea quoque pag. 132. 23. (83)

E 3

καὶ

καὶ ἐραλὸν ἐποίησεν ὅσθ' πολὺς ἔσπετο κάδμω.

Quod si verò tot fuerunt agmina, quomodo faciendis universis suffecisse ait unius misellæ bovis carnes: certè hoc magnum fuit miraculum, & pene par illis, quæ in Evangeliiis describi meminerat. Quare habemus jam Cadmum θαυματοποιόν. Nisi forte bovè portentosæ magnitudinis sibi imaginatus est; qualè Iudæi חַבְרַת שֵׁנַי somniâr, & avim quandam חַבְרַת שֵׁנַי quæ futilissima sunt.

(89)

140. 53. si hoc servandum est, jam restat ut ad alia pergat hujus generis certamina. at nulla fuerunt ejusmodi præterea, & jam ad Boetos transit. leg.

ὃδὲ δρακοντοφόνω καμάτων τέλθ' ἔπλετο κάδμω.

(89)

142. 2. καὶ ἄορι μάνατο] est adulterinum. germana scriptura, opinor, fuit,

ἐκλήνων προμάχοισι, καὶ ἄορι μάνατο λαῶ.

sunt enim ἄορες Bæoti, quod nemo nescit.

(90)

ibid. 31. melius erat,

ἔσομένω ναέτη ἀμφίονι τειχθ' ἔάσας.

(ibid.)

144. 2. ὄγκαιην ἐτένειμε πύλην γλαικώπιδι μῆνη
ἐκ βοῶς ὄγκυθμοιο φερώνυμον] quemadmodum
suprà Nili appellationē imperitè ad Phœnices retulit, ita nunc Syriaco nomini Græcum dat etymon. certe enim Syriacū fuisse oportet, si ab Cadmæis, ut ipse dicit, ortum est. Quale autem fuerit, non libet mihi ex illo idiotismo eruere. omnino enim ita adfectus sum, ut aliorum de his rebus conjecturas refellere, quàm novas adferre malim. Placuit præstantissimo sacræ scientiæ antistiti, Minervā Oncæam Cadmæo sermone ἄνητῃ fuisse dictam, à studiis & meditatione. Ingeniosa quidem ratio, sed malè procedit tamē τὸ ἐπιχείρημα. Antiquus

quus

quus enim & purior Syriasmus postulat $\kappa\omega\mu\alpha$. Cæterum Nonni errorem excusare poterit aliorum in simili re vel hallucinatio, vel ignorantia. Pariter enim $\sigma\epsilon\tilde{\iota}\rho\iota\nu$ Græci sibi vindicaverunt, quod Dionysius Æthiopum esse ait, & verum esse apparet, quia Hebræo ad fine est. Quin Augustinum quoque & Cyprianum, qui omnibus Græculis majores sunt, transversos hic abripuit mysteriorum amor. mira enim subtilitate quatuor mundi partes, $\acute{\alpha}\rho\kappa\tau\omicron\nu$, $\delta\upsilon\sigma\iota\nu$, $\acute{\alpha}\nu\alpha\tau\omicron\lambda\eta\nu$, $\mu\epsilon\sigma\sigma\iota\mu\beta\rho\iota\alpha\nu$, ex nomine $\acute{\alpha}\delta\alpha\mu$ erueunt; quod tamen Hebraicum est, neque plura dat, quàm tria dictionum capita $\sigma\tau\alpha$. Quare Cabalici Iudæi tria alia figmenta hic nobis obtudunt, $\eta\eta\mu \sigma\tau\eta\eta\mu$, quæ anilia sunt, & putida.

146. 17. $\eta\theta\acute{\alpha}\delta\alpha \rho\acute{\alpha}\beta\delta\omicron\nu \acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota\pi\epsilon\nu$] non est $\kappa\omega\mu\alpha$ hoc (92)
 loco deus ille, qui à Philostrato imagine tertia describitur, sed comissatio. $\pi\acute{\alpha}\nu\nu\chi\omicron \acute{\epsilon}\pi\lambda\epsilon\tau\omicron \kappa\omega\mu\omicron\varsigma$, id est, $\pi\alpha\nu\nu\chi\iota\omicron\iota \kappa\omega\mu\alpha\zeta\omicron\nu$. quare quod sequitur $\sigma\pi\epsilon\upsilon\delta\omega\nu \gamma\delta$, &c. nō potest huc pertinere. Certus sum aut periisse quædam, aut legendum esse,

$\pi\acute{\alpha}\nu\nu\chi\omicron \acute{\epsilon}\pi\lambda\epsilon\tau\omicron \kappa\omega\mu\alpha \acute{\alpha}\kappa\omicron\iota\mu\eta\tau\omicron\iota\omicron \chi\omicron\rho\epsilon\acute{\iota}\eta\varsigma$
 $\mu\epsilon\lambda\pi\omicron\mu\epsilon\nu\omega\nu \sigma\pi\epsilon\upsilon\delta\omega\nu \gamma\delta \acute{\epsilon}\varsigma \acute{\alpha}\gamma\rho\upsilon\pi\eta\varsigma \upsilon\mu\epsilon\nu\acute{\alpha}\iota\upsilon\varsigma$
 $\acute{\epsilon}\rho\mu\eta\varsigma \rho\acute{\alpha}\beta\delta\omicron\nu \acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota\pi\epsilon\nu, \acute{\epsilon}\pi\omega\iota \tau\alpha\mu\acute{\iota}\eta \pi\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\nu \upsilon\pi\eta\varsigma.$

jam nihil deest amplius.

148. 1. confusa sunt, & male concepta. lego, (93)

$\kappa\alpha\iota \theta\epsilon\delta\omicron\nu\omicron\nu \acute{\epsilon}\nu\lambda\acute{\alpha}\iota\gamma\gamma\alpha \pi\acute{\omega}\rho\epsilon \chi\rho\upsilon\sigma\acute{\omicron}\theta\rho\omicron\nu \eta\eta\mu$
 $\acute{\alpha}\rho\epsilon\alpha \kappa\upsilon\delta\acute{\alpha}\iota\nu\sigma\alpha \pi\omicron\lambda\upsilon\phi\rho\acute{\alpha}\delta\mu\omega\nu \delta\iota \acute{\alpha}\phi\rho\delta\acute{\iota}\tau\eta$
 $\chi\rho\upsilon\sigma\epsilon\omicron\nu \delta\rho\mu\omicron\nu, \&c.$ hoc ex genio Nonni est, qui
 $\tau\eta\eta\nu \lambda\upsilon\sigma\iota\nu \tau\acute{\omega}\nu \kappa\acute{\omega}\lambda\omega\nu$ ubique vitat.

ibid. 27. scribe. — $\pi\lambda\epsilon\rho\acute{\upsilon}\gamma\omega\nu \pi\iota\sigma\acute{\upsilon}\rho\omega\nu \tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\zeta\upsilon\gamma\iota$ (94)
 $\kappa\acute{\omicron}\sigma\mu\omega.$

ut semper solet. nam $\kappa\eta\mu\acute{\omicron}\varsigma$ non est aquilarum, sed equorum: neque alis, sed ori circumponitur.

E 4 ibid.

(ibid.) ibid. 33. ἄλλη μάργαρον εἶχε φασφόρον, ὃ χάριν αἰ-
γλης

γλαυκὸν ἐριθραῖος ἀμαρύσσειαι ὄιδμα θαλάσσης.]
(798) solennia βαρβαρίζει. sicut & pag. 1212.4. de Icario,
ὄν χάριν οἶνου

ἀγρονόμοι δαυπλήτες ἐδηλήσαντο σιδήρω.

putavit perinde esse ac si diceret, ὑπὸ τῆς αἰγλης, &

ὑπὸ τῆς μέθης. hoc tam ineptum & barbarum est,

ut dignis modis eludi non possit. Certè ad Gram-

maticorum tribunal deducendus est. qui viii gra-

uissimi si hoc inusitatum portentū viderint, quanta

indignatione statim incipient τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς,

& toruum tueri? ut ineptias videamus, ad alia cun-

dum est. In Xenophontis symposio suavissimum

illud est, ἢν ἡμῖν οἱ παῖδες, inquit, μικραῖς κύλιξι πυ-

κνά ἐπιφεκάζωσιν, ἕτως ἔβιαζόμενοι ὑπὸ τῷ οἶνῳ με-

θύειν, ἀλλ' ἀναπειθόμενοι, πρὸς τὸ παγνιαδέεερον ἀφι-

ξίμεθα. hīc si aliquis balbutire audeat, χάριν τῷ οἶνῳ

Aristoph.
in Achar.

μεθύειν, nā ille loris operiri, καὶ εἰς φεινικίδα καταξαι-

νεσθαι merebitur. Memorat Herodotus in Clio,

Croesi filium, quum esset infans, locutum fuisse:

quo ostēto domum patris & regnum funditus con-

cidisse. ὃ δ' παῖς ἔτε, inquit, ὁ ἄφωνος, ὡς εἶδεν ἐπι-

όντα τὸν πέρσην, ὑπὸ δέους τε καὶ κακοῦ ἔρρηξε φω-

νήν, εἶπε δὲ, ἄνθρωπε, &c. Quid magis barbarum

fuisse, quàm si omnis antiquitatis maximus scri-

ptor dixisset, χάριν τῷ δέους, vel τῷ κακοῦ ἕνεκα? hoc

unum satis fuisse ad perpetuam inscitiae notam ei

inurendam. Nulla est libertas ne horum quidem

qui numeris adstricti sunt, nullum privilegium,

cujus titulo tam fœdus error defendi possit.

(95) 150. 21. videbūtur luxata esse, nisi mutes & legas,

τοῖον ἐῖ κλυθέρεια γέρας δωρήσουλο κέρη

χεύ-

χρῦστον ἐνλαΐγι παρήγορον ἀυχένι ρύμφης.
ἢ γαμίων ζευχθεῖσα. &c.

ibid. 27. τετράκλις ἔνθεα κύκλα] malè corruerunt (ibid.)
scriptores librarii. tempus designat quod satis sit
dum matris utero infans pròdeat, hoc autem est
spatium novem mensium. igitur legendum,

τέτράκλις ἐννέα κύκλα διαπλήσσα σελήνης.

quater enim reperisse eam constat.

ibid. 26. ——— ἀμοιβαίη δὲ λοχείη

ἔγκιον ὄγκον ἔλυσε θυγατρογόνος δαναοῖο] sunt hæc
& sensu & verbis inepta, ut quidem nunc legun-
tur. nam neque quinquaginta filias, sed quatuor
peperit: & ut maximè tot reperisset, non posset ta-
men dici ἔγκιον θυγατρογόνος δαναῶ λῦσαι. foetidum
enim esset, & lutulentum. aut insigniter fallor, aut
scripsit,

———— ἀμοιβαίη δὲ λοχείη

ἔγκιον ὄγκον ἔλυσε θυγατρογόνος τοκελοῖο.

hoc longe præstat, & germanum illius est.

152. 14. ἢ λέχῃ ἄλλο μεί' ἄλλο συνήρμοσε, &c.] qui (96)
dispositionis modum & rectam rationem in hujus
scripto querere velit, is nihilo plus sibi explicet,
quàm si certa ratione & modo paret insanire. Quū
de quatuor his sororibus paucula obiter dicere
vellet, à prima orditur: in qua hæret deinde, & sui
obliviscitur. tandem ubi integram penè historiam
de hujus rebus contexit, reminiscitur de cæteris
quoque dicere propositum sibi fuisse. quod brevi-
ter facit, & tribus tantum verbis. Atqui causæ non
erat, cur de hac plura, quàm de cæteris adferret. nõ
enim debuit ullam harum huc introduxisse, nisi
quia de Dionysii matre post dicendum erat.

152. 25. ὄχμος, &c.] non tam mitior corrupta esse, (97)
quàm

E 5

quàm

74 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.
quàm ab aliis præterita. de servis loquitur, qui
oleum, mel, & alia dona ferebant. quare, si atten-
dimus, legendum est,

ἢ πολὺς ἀχθοφόρος βεβαρημένῳ ὄχλῳ ἀνάγκη
φόρτον ἐλαίην ἢ ἐκέρπειν ἀμφιφορῆν.

huic sequentia consonant.

(97) 154. 4. valde me pœniteat Nonni, siquidem hæc
tam spurca ab ipso sunt. nihil est magis perplexum
& intricatum: ut omnino credam aut periisse mul-
ta, aut sic legendum,

ἢ ποσὶν ἐνδρομίδεας θηρήτορα φῶτα δίδαξεν
ἀσχετον αἰσσοντα κυνοσσόν εἰς δρόμον ἀγρης
πέπλά τε φαινομένης ἐπιγεγνίδῳ ἄχρι φορῆσαι.

(98) ibid. 16. καὶ δολίῳ πνιγόνετι, &c.] pariter luxata
sunt, neque constant sibi. legerim,

γῆα περισφίξεας ὀνύχων ἀπο μέγχι κομάων,
κερδαλέῳ πνιγόνετι πυρὸς τεχνήμονι καπνῶ
σιννομένην πρήννε.

in hoc postremo aliquid desiderarunt viri sum-
mi, cum substituerent, σμῆν ἢ ἐνιπρήννε. optimum
fuiſſet,

—— σίμβλων ἐκλὸς ἔλαυνε.

sed in conjecturis haud facile tantum mihi permi-
serim. ut ut hæc sunt, apparet traducta esse ex Apol-
lonii libro 2.

ὡς δὲ μελισσάων σμῆν ἢ μέγα μηλοβοτῆρες,
ἢ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἐνι καπνιώσιν,
αἰ δὴ τοι τείως μὲν ἀολλέες ὦ ἐνι σίμβλω
βομβηδὸν κλονέονται, ἐπαιπρὸ ἢ λιγνυόνετι
καπνῶ τυφόμεναι πέτρης ἐκὰς αἰώσασι.

sepe hoc sibi studio habuit, ut Apollonio ne dete-
rior esset, cujus ne minimam quidem virtutem ad-
sequitur.

154. 33. ξύνωσε] est ineptum. debuisset, (98)

ὄπιθοπόρων σίχα μήλων

εἰς νομὸν ἀνθεμέντα μὴ συνέωσε κελεύθῳ.

158. 2. ἀλλά μιν ὄλεσε μοῖρα κυνοσπάδα νεβρὸν ἀλήτην (100)

ινδώνη μετὰ δῆριν] sequitur jam παρέκβασις de re, quæ multis annis post accidit, quam postquam semel arripuit, finem facere non potuit. consumpsit enim majorem hujus libri partē fanatica hac narratione. Episodia quidem proluxa sæpe in aliorum scriptis sunt, sed de rebus præteritis. nam quæ nondum evenēre, si forte occasione quadam κατὰ πρόληψιν memorantur, breviter hoc ubiq; fit, & cum isto aut simili superdicto,

καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκλεέεσθαι.

noster hoc non observaverat. quæ summa fuit ejus oscitantia.

158. 16. ὄλον δέμας ἔκρυφε κάρη] mendosum est, & (100) ineptissimum, κάρη. pro quo Falkenburgus male restituit, κέρη. non est dubium, quin vera lectio sit,

ἔσω δύνουσαι φεέθρων

αἰδομένη κατὰ βαιὸν ὄλον δέμας ἔκρυφε κρήνη.

ad fontem enim accesserat ut se lavaret.

160. 4. ὑπὸ βρολίῃ δὲ μενοιῆ (101)

πότμον ἔδον σένάχων κινυρῆ βρυχήσατο φωνῆ] venustus est & bellus. voluit enim hoc loco ostentare febriculosam eloquentiam suam. Cadmi nepos, interea dum à rabidis canibus discerpitur, inani cuidam circa voces studio intentus est, & ornate ac splendidè verba facit. crederes eum causam perorare in foro Atheniensium. nullam enim ferè aut sententiæ figuram prætermisit, aut dictionis consideremus elegantias. Primo quidem sic inquit,

ὄλβιε

76 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

ὀλβιε τειρεσία. σὺ μὲν ἔδρακες ἐκλὸς ὀλέθρου
 γυμνὸν ἀναινομένης οἰκίσμονος εἶδ' ἄθινης.

actior est sermo & vehementior ad personam di-
 rectus absentem. quare magno iudicio artis præ-
 cepta hîc secutus est. ego quidem hoc credere ma-
 lim. nam hominem sophistam aliquid videti te-
 merè egisse, nimium quantum injuriosum est illi
 ordini. Illud verò talento contra carum non est.

χῶεται ἰσχύεισθ' κακώτεσθ' τριτογενείης.
 αἰθέ μοι ἄλγ' ὅτασεν ὁμοίιον, αἰθε κ' ἀυλὴ
 ὄμμασιν ἠμελέροισιν ἐπέχεσεν ὡσπερ ἄθινη.
 αἰθε νόον μελάμειψεν, ἄπερ δέμας· ἄλλοφυῆς δ'
 μορφῇ θηρὸς ἔχει με, κ' ἀνέρεσθ' ἠθ' ἀέξω.

item illud Rhetorum πύσμα non sine arguta fa-
 cundia est.

σφαϊτέρω πότε θῆρες ἐπισεναχυσιν ὀλέθρου;
 mox solvit τὸ ἄπορον,

ἀφραδέες ζώσσι, κ' ἔνοεσσι τελεελίην.

excipit tamen se unum ex hoc numero,

μοῦν' ἐγὼ μεθέσω πινυτὸν νόον.

quod probat amplius hoc modo,

—— ὀλλύμεν' δ'

δάκρυσι θηρείοισιν ἐχέφθρα δάκρυα λείβω.

deinde iudices suos, viros excellenti dignitate al-
 loquitur,

ἀγριοι ἄρπ' γένεσθε κύνες πλέον' ἔσποτε τόσον

ἄλμα πλυσθήεντι κατεσεύεσθε λεόντων.

addit etiam ἀναδίπλωσιν, quam valde commenda-
 ri sciebat ἐν δεινότητι. & certè ad characterem δεινόν
 res ejus nunc magis, quàm ad τὸν γλαφυρὸν spe-
 ctabant. καὶ λίτομαι, καὶ θῆρες ὁμοίιοι. subjicit con-
 tinuò, —— εἶπε κισσαίων

αὐτογόη τάπερ εἶδες. de improviso enim, ex usu
 artis

artis, transit ἐκ παρομοιωμάτων εἰς πρόσωπα, ut sermo esset concitator & ἐμπαθέστερος. singulis moribus, quos figebant canes, novum schema ei in mentem venit. neque hoc prætereundum erat, etsi stolidum,

—— αἰσαίφ δὲ τοκῆϊ

δάκρυσι πετραίοισιν ἐμὴν ἀγόρευε τελευτήν.
tum & indignabundus exclamat,

—— ὅι μοι ἀνάγκης

αὐτὸς ἐμῆς παλάμῃσιν ἐμὸς ἔδρεψα φωνῆας.

postremò voti sui summam aliquoties ingeminat:

αἶθε λέων μ' ἐδάμασεν ὀρίδρομο, αἶθέ με μικροῖς

ἀμφιπαγεῖς ὀνύχεσιν ἀφειδέσι λισσάδες ἀρκίαι

νεβροφανῆ χαροποῖσιν ἐδαιτρεύσαντο γενεῖοις,

μηδὲ κύνες μὲ δάμασαν ὀμήθεες.

quasi verò interesset ejus utrum à canibus, an à feris dilaceraretur ubi finierat addit,

ἡμιθανὴς τὰδ' ἔλεξε. ut magis miremur tam difertum oratorem. Sane abeunt hæc omnia non extra sanitatem, sed extra naturam: & verè sunt delitiæ sophisticj ingenii. Adeo nihil est, quod veterum divinam illam ἀφέλειαν magis olim perdiderit, quam sophisticarum quotidiana declamatio. non enim modò controversias quasdam figebant ad imitationem fori, sed diversa quoque à judiciariis causis tractare, & ad quodvis genus nugamenta deflectere cœperunt. Horum insaniam secutus est noster. ubicunq; enim levis occasio nascebatur, declamatiunculam adtexuit,

162. 10. νότον δ' ἔρρηξε, &c.] est hæc herba parietaria sophisticarū ejus tēporis, ψευδήμων, & νόθος, & alia innumera. nunc tamen huic planè locus non fuit. (103)

162. 22. ——— φιλοκλαύτων δὲ γυναικῶν
συμφερῆ βαρύδεπτον ὄλον δόμον ἔβρεχεν ἠχώ. (103)
multum

multum æstuant dicendi magistri ut arte quadam
 verisimile faciant illud, quod alioqui fidem exce-
 dit. prima enim virtus hic est τὸ κλέπτειν. Atque
 alii quidem alias repererunt vias. Aristoteles autē,
 qui nihil solet operose moliri, modum, quo id fieri
 possit, facillimum, & ab ipsa natura petitum osten-
 dit. πιδανοῖ τὸ πρᾶγμα, inquit, ἢ δίκεια λέξις. cau-
 sam addit hanc, quia decipitur animus noster, &
 sic adficitur, ut putet vera esse εἰ καὶ μὴ ἕτως ἔχει, ὡς
 ὁ λέγων τὰ πρᾶγματα ἕτως ἔχειν. simplicissima ra-
 tio est, & optima, quam si noster secutus fuisset, po-
 terat jam videri veris adfinia finxisse. nemo enim
 culparet, si dixisset, τοῖς γυναικῶν δακρύοις ὄλον τὸν
 δίκον βρέχεαθ. etsi enim incredibile hoc sit, fidem
 tamen aliquam faciet & dictionis proprietates, & rei
 conveniētia, sive τὸ ἀνάλογον. At hic nihil vicinum
 aut cognatum est,

συμφερῆ βαρύδρα ὄλον δόμον ἔβρεχεν ἢ χῶ.

quæso quid hoc est, aut cui unquam in mentem
 venit? est soni ea natura ut verberare aërem, non ut
 madefacere possit. quod qui ignorat, communi
 sensu carere mihi videtur. & noster tamē in re tam
 vulgata, quā omnes sciunt, erravit. Sanè hoc nō est
 παθητικῶς dicere, sed risum excitare. quare aliud
 longè consecutus est, quàm speravit. Græci Rhetor-
 es huic vitio jam dudum nomen dederunt, ante-
 quam natum erat. arbitrati enim sunt fieri posse ut
 aliquis, qui ἐμπαδῶς & lamentabiliter dicere ad-
 fectat, ridiculus potius & suavis fieret. hoc illi rectè
 κλαυσιγέλωτα dixerunt. tollitur enim pro gemitu
 cachinnus. cujus rei etsi exempla aliquot adferunt,
 nemini tamen hoc frequentius & felicius succes-
 sit, quam Panopolitæ nostro. tam imprudēter enim
 in luctu

in luctu & rebus funestissimis lufit, ut ne præfica quidem, quæ prope plura dolentibus ex animo facere solet, si in hoc funere ad plorandum conducta esset, risum tenere posset.

162. 24. ἦ ἴε μασείουσα πολύπλανα λείψανα νεκρῶ] (103)
hoc tam absurdum est, ut confutatione opus non habeat. Qui longè lateque pervagati sunt, & incertis itineribus orbem peragrarūt, ii sunt πολύπλανοι & περιπλανημένοι, aut si quos palantes error de recta via pellit. At reliquæ illæ, de quibus loquitur, non errabant, sed per sylvam hic illic sparsæ jacebant, & ubi singulæ relictæ erant, reperiebantur. malè igitur πολύπλανα. nam neque πλανῶνται, & ut maxime hoc ita esset, tamè non poterat de vlyse aliquo magis magnificè.

166. 14. ——— ἐμὲς μὴ κτεῖνε φονῆας· (105)
παυδοφόνους οἰκτεῖρον ἀμεμφέας. ἡμετέρας γὰρ
θρηῖνης ἀέκοντες ἀπεπλάγχθησαν ὄπωπῆς] fecit imperitia Hellenismi, ut cogitata proloqui non potuerit. Contigisset illis ἀποπλάζεσθαι, sive, aberrare ab ejus adspectu, si quæsiuissent, & non reperissent. at nunc hoc vult, deceptos eos fuisse novitate formæ, & mutato vultu. quod longe aliud est, quam quod ait,

——— ἀπεπλάγχθησαν ὄπωπῆς.
turpissimus est quidem iste error, sed non novus tamen jam ante enim similiter lapsus est, ne quis credat eum semel hallucinari. Pag. 158. 31.

ψευδομένης ἐλάφοιο παραπλάγχθεντες ὄπωπῆς (101)
σικλὸν ἐθοιήσαντο νόθον δέμας ἀφρονι λύσῃ.
sane non habebat hoc in animo. quare egregiè infelix fuit. quid enim miserius est, quàm si efferre animi sensa non possis lingua interprete: enim vero hoc

80 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

hoc unum fere agunt omnes hac in literaria vita, ut Musis addicentibus vim quandam facundie consequantur: sin id minus procedat, at saltem ut nudè & simpliciter mentem explicent suam. Noster sibi neutrum jure vendicet. sæpe enim neque dicit, quod vult, & tacere nequit, quod dictum non vult.

(107) 168. 12. supra dixit, — καθήμεν^ο ὑφ' ὄψε^ο φηγ^ῶ

λαομένης ἐνόησεν ὅλον δέμας ἰοχεαίρης.

nunc hoc ei exciderat, ait enim,

δάμν^ο ἔην τανύφυλλ^ο, ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.

δειλὸς ἐγὼ, φυλῆς γ' ἐπ' ὀνόμῳ ἔρρ^ο ἑάσας

πρέμνον ἐς ἀγχιέλεσθον ἀνέδραμον ἄλγδον ἐλαίης,

ἀρτέμιδ^ο χροῖα γυμνὸν ἀθηήτοιο δοκεύων.

hoc ei non fortunatè accidit, quia alieno tempore voluit Homerum imitari, apud quem ex flumine ascendens ille,

— δοίος ὑπελήλυθε δάμνος

ἐξομόθεν πεφυῶτας, ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.

huc dum respexit, sui oblitus est.

(107) 168. 28. καὶ λόφ^ο] non de vertice, aut de colle loquitur, sed de oculorum tenebris. cæpit enim ἰλιγγιᾶν, & vertigine correptus in terram cecidit. lego, καὶ ζῶφ^ο ἠερέφοι^ο ἐμὰς ἐκάλυψεν ὀπωπᾶς. est enim σκίτωμα adfectus ille.

(108) 170. 9. ἐμορφώθησαν] perperam. neque ita scripsit, ὀρινορ. multò malim,

ὄφαι ἰοδόκην καὶ ἐμὸν βέλ^ο ἐγγύθι δένδρον.

εἰ μὴ καὶ πλερόεντες ἀμαυρώθησαν οἷσίοι.

nisi, inquit, mecum perierunt, reperies.

(ibid.) ibid. 13. aut mutilata sunt, aut corrupta. si illud, ex solis libris restitui possunt. si hoc, etiam conjecturæ

Eturæ aliquid relinquitur. forte,

ἢ κύνες ὠρίωνα διέσπασαν, αἶθε καὶ αὐτὸν
σκορπίῳ ἀκλαίωνα κατέκτανεν ὀξεί κέντρῳ.

172. 16. ὅς ἐα δ' ἔνθα καὶ ἔνθα χυλῆ μεμεισμένα Γάιη (109)

λείφανα περιπλώτα μόγῃς συνελέξατο μήτηρ] sicut
frigus membra omnia contrahit, ita etiam metus.
est enim metus, inquit Aristoteles, ἐκλειψις θερμῶ ἐκ
τῶν ἄνω τόπων. atque hinc fit ut πῆξαι dicantur, νό
qui cadunt, sed qui pavidi tremunt, & contrahun-
tur: ubi vero paululum animi accessit, fugiunt, &
occultant se. utrumque timoris est, & ab eodem
Aristotele aut jungitur, aut confunditur. Sic lib. ix,
hist. animal. cap. xliiii. de leone, ἐν ταῖς θήραις,
inquit, ὀρώμενθ μὲν, ἔδέποτε φεύγει, ἔδε πῆσαι. ἀλλ'
ἔάν καὶ διὰ πλῆθῳ ἀναγκαθῆ τῶν θηρευόντων ἵπα-
γαγεῖν, βάδην ἵποχαρεῖ, κατὰ σκέλῳ, καὶ κατὰ
βραχὺ ἐπιστρεφόμενῳ. similiter est apud alios quos-
cunque, ut plura adferre necesse non sit. Noster, ut
solet omnia innovare, ossa cadaveris projecti &
collapsi περιπλώτα λείφανα dixit. in quo sanè insi-
gniter erravit, alibi ait,

σκοπιάζε σσηπότα λείφανα νεκρῶν.

quod propius abest à recto.

172. 22. ὄφρα μὲν ἔβρεμε πένθῳ ἀρισταίσι μελάθρῳ, (110)

τόφρα δέ, &c.] non melius potuit prolixè πα-
ρεκβάσεως pœnam dare, quàm hoc modo. Quum
enim verbosè κατὰ πρόκλησιν, uti diximus, rem nar-
rare cœperat, quæ multis annis pòst demum futura
erat, tam diu digressioni immoratur, ut quum jam
desiturus est, obliviscatur se futura narrasse, sed cū
præsenti rerum statu ea copulet. Supra pag. 158. 3. (100)

ubi incipit παρεκβαίνειν, dixerat eum perisse

ινδῶν μετὰ θῆριν ἐπ πλείοντα κυδοιμῶ,

F

hoc

82 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

hoc est, statim post bellum Indicum. nunc ubi definit, ait hoc tunc factum esse, quum nasceretur is, qui ab hoc recenti luctu

——— σεράνυμ⊙ ἐπλετο πενθεύς.

atqui uterque statim post expeditionem factam interemptus est, & quidem fermè eodem tempore. tum & uterque, quum interimeretur, adulta ætate jam erat. quare alter interire, quum nasceretur alter, non potuit. & lib. XLVI. ipse errorem suum confutat. Satis sudabit, si se ex his laqueis ἀνπλογιῶν expediverit, in quos ipse se induit. manifestè tenetur, neque ulla est effugiendi via.

(110) 172. 23. ἐχίονι τίκτεν ἀγαίη

γηγενέ⊙ δρασὺν ὕια] sæpe subiit mirari, quî tam ineptum quippiam potuerit ei venire in mentem. perinde enim balbutit, atque si diceret, τῷ ἐχίονι ἐτίκτεν ἐχίονος υἱόν. Equidè profecto ignoro quam rectum hoc sit, nisi eum credimus huic natum esse rei, effutiendis nugis. pueros memini ex his frivolis sophisma quoddam contexere, & stultissima quæstiuncula decipere sese in vicem. Extat locus

(529) pag. 804. 22. ubi de Io ait,

——— ἢ παρὰ νείλω

τίκτε γονὴν ἐπάφοιο, καὶ ἀρχεγόνου κερεέσσης.

„ Io, inquit, quæ Ægyptiorum Isis est, peperit è Iove
 „ progeniè Epaphi, & suam, hoc est, Ius ipsius. nepe
 simpliciter hoc voluit, peperisse eam filiū suū Epaphum. à quo deinde Ægyptii vel Memphitæ oriundi sunt. planè ad fine est superiori illi delirium hoc, & eadem nugacitatis indoles. quod quidem initio non animadvertimus ipsi, dum commento quopiam juvare ineptias has volebamus. sed tandem tamen ita habendum esse indicavit nobis magnus ille

ille Phæbus noster, divinus & incomparabilis vir, Daniel Heinsius. cujus opinionem de hoc loco esse certissimam arbitror. etsi enim postea in Eustathii cōmentationibus ea sese obtulerint, quæ pro Pano- polite nostro facere possent, tamē libet credere, hal-

Ad Did-
nysium
periege-
ten.

lucinarum hic fuisse eruditissimū illius seculi epi- scopū, qui & legerat hos libros, & multa ex iis cita- vit, & admiratus est. ita quippe fit pessimo vulgi errore, ut sanctū esse putemus quicquid paulo ve- tustius est. quum igitur in hunc locum incidisset,
 ——— τίποτε ἰσὴν ἐπαφοισὴ ἢ ἀρχαῖον κερόεσσης,
 de fatali nugacitate hominis nihil suspicabatur. statim enim pro oraculo istud habuit, & Ceroes- sam quandam Iūs filiam animo & cogitatione fin- xit, de qua nemo veterum somniavit unquam. po- stea vara vibiam secuta est, & errorem error traxit. est locus lib. 3. pag. 106. 12. ubi de Byzantii origine more suo Grammaticè ineptit,

(66)

ἄλλ' ἀνὴρ φερέοικ' ἔχων γέν' ἐνθεον ἰῦς
 αἰθέριον βλάστημα διπέδες, ὄνομα βύζας,
 αὐτογόνος νεῖλοιο πῶν ἐπ' ἄσομον ἰδωρ
 γαῖονα γαῖαν ἔδειμεν, ὅπη παρὰ βόσπορον ἀκλῆν
 ἰναχίη δαμάλη πεπερημένον ἔλκεται ἰδωρ.

non dubito quin hæc verba aptaverit ad figmen- tum suum. Byzantē enim vidit ex posteris Iūs fuis- se. & hujus igitur matrem placuit facere Ceroes- sam illam, Iūs filiam, quam nuper ex sordibus vi- tiosæ locutionis eruerat. Adeò res periculi plena est, temerè veteribus fidem habere: nam & ipsi mu- tuò se fallunt, & posterorum credulitati sæpe fa- ciunt fraudem.

174. 16. concinnem hæc & illustrem,

(111)

λήμνι' ἀρτίελλεσον ἔτι πνεύοντα χαμίνε

F 2

ποικί-

ποικίλον ὄρμον ἔτεινε, &c.

Supra fuit, λήμνι & ἐργαλίης.

- (112) 176. 24. hoc perplexum sic evolvas licet,
 ἦρης δ' ὀκνον εἰλειπε, λέχ' δ' ἀπέειπε διώνης,
 δηῆς ῥίψεν ἔρωτα, θεὰς φύγε, κάλλιπε ληϊῶ,
 μένης δ' εἰς ὑμέναιον ἐθέλετο περσεφονείης.

*In librum sextum
 Dionysiacorum.*

- (113) 178. 10. καὶ δόμον ἀστράιοιο μετέσιχεν ἔυποδι ταρσῶ]
 hoc cōfutavimus jam antè. vide quæ ad pag. 46. 15.
- (115) 180. 18. emendandum hoc est, θέσφατα μασεύσα.
 (ibid.) ibid. 22. καὶ δρόμον ὃ παίονη, καὶ ἀπλανέ & δρόμον
 ὄρης] est odiosa battologia, bambalione quodam
 & fatuo homine digna.
- (116) 182. 11. σὺν ἀσέρι κυπεργενείης
 ἐσπερίῳ] multum ei ac sæpe fraudi fuit incogi-
 tantia sua. Fatetur jam Hesperum esse Veneris stel-
 lam. quemadmodum & Phosphorum esse ejus-
 dem dicit ex communi Astrologorum sensu. pag.
 972. 29.
 καὶ μέλ' εἰς ὑμέναιον ἀνέπλεκε κύπριδ' ἀσῆς
 συζυγίης περ κέλευθ' εἰσφῶρ'.
- Sane hic quidem cum cæteris sapuit, & Iove æquo
 judicavit. At alibi de hac eadem stella sic pronun-
 tiat, ut non modo ab omnium opinione recedat,
 sed pugnet quoque ipse secum. nam de Mercurio
 sic inquit, pag. 988. 16.
- ἄσμαλ' ὑρανίοιο παράτροπ', ὃ πῆλεν αἰεὶ
 σύνδρομ', ἢ περ κέλειθ' εἰσφῶρ', ἐσπέρι' δὲ
 πάλιν δύρομ' ὀπίερα φέγγεα πέμπε.

mani-

manifestè dicit Luciferum & Hesperum esse stel- lam Mercurii. quod falsum est. At supra Veneris esse innuit. quod verum est. Ita nō solum Astrologicae rei imperitus fuit, sed etiam tam imprudens, ut gladium ipse prompserit, quo se confoderet.

181. 22. nescio an eligam, (116)

κρυπλὸν ἀσυλήτοιον τῶν συλήτορα τέκνα.

de filiae enim raptu, non de arte ejus mystica loquitur.

ibid. 25. quod hic deest, ita reponere possis, (ibid.)

— ἀπροιδή δὲ

*ἀδρήσης πρὸ γάμοιο νότον λαθραῖον ἀκοίτην
δρομιγῆ, δολόμηλιν· ἐπεὶ δυτικῶ παρα κέντρα
σὺν παφίη σείχοντα γαμοκλόπον ἄρεα λεύσω.*

Falkenburgus non rectè explevit.

184. 26. ὃν φύσις ἐδρίγκωσε] videtur noluisse in- (118)

telligi quæ diceret. adeo obscurus est, & ambages quæritat. Tamen si hoc secretum eliminare licet, expressit illa, quæ sunt ὃδ. v. ubi de saxo quodam & antro,

*ἐν δ' ἰσθμῷ λίθοιο περιμήκεις, ἐνθά τε νύμφαι
φάρε' ὑφάινουσιν ἀλιπέρφρα, δαίμα ἰδέσθ.*

hæc ille simpliciter, & rectè. noster sensum involvit, & tegit, ut magis sit admirabilis.

186. 25. viri doctissimi, quotquot hunc locum (119)

inspexere, omnes arbitrati sunt multa hîc periisse. videbatur enim hiatus esse quidam & lacuna.

*ἢ γαμίαις γενύεσαι δέμας λιχμάζελο κέρης.
περσεφόνης γονέενπ τόκω κυμαίνελο γαστήρ
μείλιχ· αἰθερίων ἢ δρακοντείων ἱμεναίων
ζαγρία γειναμένη κερέν κρέφ· ὃς διός, &c.*

sunt dissona omnia, & disjecta, ac luxata. nō desperamus tamen de isto ulcere. pauca enim si transpo-

superimus, nihil jam asperum, nihil inæquale amplius erit.

Τραηφ. καὶ γαμίαις γενέσσι δέμας λιχμάσσατο κέρης
 μείλιχθ· ἀιθερίων ὃ δρακοθρίων ὑμενάϊων
 περσεφόνης γονβεντι τόκω κυμάνετο γασῆρ
 ζαγρέα γειναμένη κερθέν βρέφθ, ὃς διὸς ἔδρης
 μῦνθ ἐπεραγίης ἐπεβήσαιο.

nisi pertinaciter contumaces sumus, fatendum est hæc plena esse, & vera, & genuina.

(120) 188. 7. πῆ δ' ἐτέρων βαρύγυθ, ἀτε κέρνθ] perver-
 sè mutatum ab imperito librario. quod vidit vir
 summus, & substituit πῆ δ' ἔπεθ, &c. sed neque
 sic tamen rectè. fidenter rescribo,

πῆ μὲν ἀτε κρονίδης δολιχὰς νέθ ἀιγίδα σείων,
 πῆ ὃ γέρων βαρύγυθ, ἀτε κέρνθ, ὄμβρον ἰάλλων.
 ἄλλοτε ποικιλόμερον ἔην βρέφθ.

operam & tempus conteram, si hoc probare coner.
 nihil enim est verius.

(120) 188. 17. postulant antecedentia, & sequentia,
 εἶτα λεοντείοιο λιπὼν ἰνδαλμα περσώων, &c.
 ordine enim singulas conversiones recenset.

(121) 190. 7. ἀιθερίω πυλεῶνι] si hoc sine mendo est, jam
 & sibi ipse adversatur, & aliis omnibus, qui non
 in cælo eos, sed sub terra fuisse conclusos ajunt.
 forte scripserit,

ζαγρέθ ἐυκεράοιο κατεκλήϊσε φονῆας
 νερτερίω πυλεῶνι.

non longè recessimus à vestigiis vulgaræ scriptu-
 ræ. possis & ταρταρέω.

(122) 192. 2. μετασήσασι] male, debuisset,
 κίπεις ἀπὸ κειοῖο μεθεσηῆα κεραῖης.

(124) 194. 6. μελανάσιθ ἦν τόπι] non difficile est veram
 lectionem eruere. leg.

ἐν δὲ

— ἐν δὲ κολώνη

πανὶ φιλοσκοπέλω μετανάσιϑ ἦν τελο νηρέυς.
in scopulos enim ex mari delatus erat.

198. 8. verius erit, & rectius,

ὅς ᾗ παραίξας προτέρην ὁδὸν ἠθάδϑ ἀγρῶ
ἀχνύμενϑ πεφόρητο.

solebat enim antea Nilus agros Ægypti inundare.
at nunc non poterat, quia omnes fluvii, omnia ma-
ria limites suos egrediebantur.

200. 6. ex vestigiis pristinae lecttionis ἄκρον ** ξας (128)

Falkenburgus reposuit, ἐλίξας magis rei aptū erit,

δεσσαλικῶ σκοπέλοιο μεσόμφαλον ἄκρον ἀεξίξας
γυιοτόμφ τριόδοντι διέξιεν.

percussit enim & divisit; quod aliud est, quam ἐλ-
σιν.

200. 18. — νεοκλίτων δὲ πολήων

(128)

ἀρπηγόνοις μερόπεσσιν ἐγυμνώθησαν ἀγχαί] est
barbarissimus Nonnicus, quem magistrilli severè
castigarent. dicendum enim fuerat, ἐγυμνώθησαν
μερέπων. nulli unquam veterum contigit tam in-
solenter in ποῆσι σλοικίξειν. hic primus error est.
alter restat, qui priorem vincit absurditate. voluit
innuere, paucos illos, qui ex diluvio servati erant,
novas condidisse urbes: in quibus initio quasi soli-
tudo quædam & vastitas fuit, quia nondum ma-
gna erat hominum frequētia. en. socordiā. hoc sci-
licet est ἀνθρώπων γυμνῶδς. quis vel leviter doctus
ignorat aliud esse γυμνὸν ἔδ, aliud γυμνῶδς: nam
hoc quidem necessario περὶ παραξιν notat, illud ve-
rò non semper. potest enim fieri ut divitiis nudus
sit, qui nunquam eas possedit. at nudari illis nemi-
nem contingit, nisi qui dives antea fuit. Scitum ve-
tus est, ἕδεν εἶναι γυμνότερον ὑπέρου. nempe si verura

F 4

faterā

fateri volumus, nudum esse agnoscemus, sed non nudatum. prius enim aliquid fuisse, quod auferretur, necesse est. Non sumus iniqui antiquo scriptori, sed pensitamus quid rectū sit, quidque vitiosum & egrè nobis est, quod multa ejusmodi sint, ut excusari, aut præteriri à nobis non possint.

- (128) 200. 19. καὶ φύσις ὀφείλει τὰ λασσε] non considerarunt loci elegantiam viri eruditi, quæ tamen maxima hîc fuit. miserè ineptum est illud, ὀφείλει τὰ λασσε, neque capio quit sit. toleravit enim antea quoque & afflictâ fuit. nunc iterum regerminant omnia, & nitore suo restituitur rerum universitas: atque hinc quasi renidere natura videbatur. lego.

καὶ φύσις ἀφ' ἐγέλασσε.

- (651) multò post dicet, pag. 990. 11.

γαῖα ἣ πᾶσα γέλασσε τὸ δεύτερον, ἠερέθεν δὲ ζωοῖκεν διὸς ὄμβροϑ ὅλας ἐκάθηρεν ἀρέστας.

planè simile est.

*In librum septimum
Dionysiacorum.*

- (129) 202. 12. lego, ἀλλὰ διὸς πετάσσε ἐπὶ γέλασι λευκά-
δα χεῖτην.

hoc quippe supplicis est. & sic mox quoque,

δαπέδῳ ἣ καθελομένοιο καρήνη
ἐκλαδίνῃ ἐθλίψε ῥάχιν.

- (130) 202. 19. Ζεῦ ἄνα, ναὶ σὺ δόκευε καλῆφείϑ ἄλγεα κόσ-
μῳ] hæc ventilanda sunt à dicendi magistris, quo-
rum notam nunquam erit ut effugere possit. Ver-
ba, quæ hic leguntur, à squalido sene facta sunt, &
à sup-

à supplicante, qui rerū universitatē in languore & malis esse cōqueritur. Oportuit igitur omnia miserabilia esse & depressa. quod nō observavit noster. nam hic pariter, ut in cæteris, magnæ illius ideæ sublimitatem adfectavit. Atqui meminisse debebat contra veterum edicta hoc fieri, qui in his nihil admiserunt præter τὸ ἔλεθρον & τὸ πάθος. & ratio quidem manifesta erat. cum enim exurgere grandi oratione nemo possit, nisi cujus sit animus ἐμβριθῆς καὶ διοὺν ἐγκύμων γενναίως πρὸς παρρησίαν, sequitur ridiculè hoc & indecorè ab eo tentari, quem dolor & dejicit, & alteri supplicare cogit. Non nesciit hoc, opinor: sed fuit tamē aliud quiddam, quod eum fefellit. cum enim supplicationem fingi debere παθητικὴν videret, existimavit etiam τὴν ἐν διάρσει σύνθεσιν huic jungendam esse, sine qua nunquam esse τὸ πάθος videbatur. Hæc opinio quàm futilis sit, jam olim ostenderunt acutissimi & sapientissimi veterum. Accidit enim semper ut & luctus, & lamentatio, & metus commoveant quidem mentem, sed deprimant tamen. quare hic necesse est τὸ πάθος ἵψως χηρεύειν. contra, nihil frequentius est, quàm ut declamatores in encomiis, ἐν τοῖς πομπικοῖς καὶ ἐπιδεικτικοῖς attollant sese, sed ita, ut τὸ πάθος nusquam appareat. Quæ cum ita sint, non possumus grandiloquentiam illam hoc loco tolerare,

ἔχῃ ὁράας, ὅτι γαῖαν ὅλην οἰσρησεν ἐννῶ
 ὄριον ἀμώσα ταχὺ φθιμένης σάχυν ἠβης;
 ἔπω λείψανα κείνα παρήλυθεν, ἐξότε φωλῶν
 ἔκλυσε ἔθνεα πάντα, καὶ ἠερίσ ῥόθρον ὄμβρον
 ἠέρα κυμαίνων ἐπεπάφλασε γείτοσι μῆνη.

amplius est, copiosus, gravis, ornatus. in quo profe-

F 5 ctō

Etò vis maxima est, sed non omni tempore. μοχ,

χαιρέτω ἀκυμῶρων μερόπων βίῳ, ἂν ἐπὶ πότημῳ
ἕρπνης ὀηκας ἀναίνομαι ἔκ ἔτι κόσμῳ
πείσμα κυβερνήσω μακάρων δέ τις ἄλλῳ ἀρείων
πηδάλιον βιότοιο παλιννόσοιο δεχέσθω.

non discedit à majestate illa, & acerrima conten-
tione, sed eundem magnitudinis spiritum sine ul-
la commutatione retinet. Iam illud,

κυφὸς ὅτε τρομερῆσι περισσοπόδεσσι πορείαις
γρηγορόμῳ βαρύγυνῳ ἐρείδεται ἠδὲ βάρησιν,
potius est delicati, & lascivientis, quam mæsti, &
desperantis ut taceam mirè ineptum illud esse,

———— περισσοπόδεσσι πορείαις.

est enim περισσόν, quod redundat & superfluum
est. at nihil superfluum est, quod idem sit necessa-
rium. necessitas autem senibus fulcra ista addidit.

In sequentibus verò,

οἶδα μὲν ὡς ἐροῖς πέλεται γάμῳ, ἔχι λιγαίνει
πανιάδῳ σύριγγῳ ὁμόδροσῳ αὐλὸς ἀθήνης·
ἔμπης ποῖον ὄνειας, ὅπ ζυγίω παρὰ πασῶ
ἔπταλόνος φόρμιγγῳ ἀράσεται ὄρδιῳ ἠχῶ;
πηκτίδες ἢ λύσσι μεληδόνας.

disputat, non precatur. præterea est juvenilis re-
dundantia, quæ nihil habet attenuatū, sed quædam
etiam paulo hilariora. quare vix sana hæc sunt,

(130) 202. 31. νό ποτεστ ἡίε σε τηρετὶ ἀ κυλπα βαρβαρισμῖ.

ἄρκιον ἢ πέλε γῆρας, ὅπερ νεότητα μαραίνει,
ἢ βραδὺν ἀνδρα τίθησι κάτω νεύοντα προσώπω.
tum & illud, quod addit postea,

ἄρκιῳ ἢ πέλε πότημῳ, ὅς ἐκρυφε πολλάκι λήθη
νυμφίον ἀρπχόρευτον ὁμόσολον ἠλικι νύμφη.

nisi sententiæ ductu adjuvaret, non intelligerem
verba. dolet nullum esse remedium, quo aut sene-

Etutis

etatis molestiæ tolli, aut mors propulsari possit. igitur, ἔκ ἐστιν ἄρκι⊙ ὁ θάνατος⊙, perinde est ac si diceret, ἔκ ἐστιν ἄρκειν τὸν θάνατον. sane ἄρκιον quidvis potius aliud est, quam istud. ἄρκια νόσων Nicandro sunt ἀλεξητήρια, quæ avertunt morbos. at νόσ⊙ ἄρκι⊙ non est morbus, qui depelli nequit. hæc discernenda erant, si ἐλληνίζειν voluisset.

204. 4. συζυγίης ἀλύτῳ φερέσβια πείσματα λύσας] le conjugio, quod mors dirimit. sunt bracteatæ nugæ. (130)

204. 15. φάρμακον ἐρρίζωσε] non hoc voluit, sed contrarium potius. ait enim cum æterno luctu & mœrore damnasse gentem humanam, & hac fine radicatus sustulisse primam & solam lætitiæ causam. legendum est, (131)

ἀλλὰ πολυκμήτων μερόπων ἐπίληθον ἀγίας
φάρμακον ἐκρίζωσε βίωσόν.

antecedentia hoc stabiliunt.

204. 20. ἔφρα τέως σκεδάσει] legendum est, (131)
ἔφρα θεῶν σκεδάσει ποτῶ μελεδήματα κόσμῳ.
nō enim de potu simpliciter, sed de præstantia ejus, & differentia, καδ' ἦν ποίος τις, agit.

206. 7. γαῖα χαρσαομένη σαχύων μνηστῆρι σιδήρῳ] (132)
quemadmodum in Musicis sonus proprius suavior fit διὰ τῶν παραφώνων, ita in loquendo quoque circuitus sæpe cum ornatu latiùs extēdit, quod significari breviter potest. etiam Aristoteli visum est ὅτι
ἔἰς μέγεθος τῆς λέξεως συμβάλλεται τὸ λόγῳ χρῆσθαι
ἀντ' ὀνόματι⊙. verum sicut hoc ibi laudat, ita alibi, cum decorem non habet, φενакισμὸν appellat. & certe nihil aliud tunc est, quàm inepta περισολογία quædam, qualis sæpe in hoc scripto nauseam legenti movet. Vomere, inquit, quo terra proscinditur,

tur, est σαχύων μνηστῆρ σίδηρ. nihil est anilius. In Platone veteres subinde hac parte damnant τὸ μὴ ἠδέως κεκεραμένον, ἀλλὰ φουσῶδες, καὶ ἄμυσον, ὅπερ ἐυθύς ἀβλεμῆς προσπίπτει, κεφολογίας τε ὄζον καὶ παχύτη-
 70. fuit ille quidem, fateor, minus hic temperans: tum & alii multi, quantò plus in versibus sibi permissum sciebant, tantò magis insolenter, & enormiter peccarunt aliquando: sed levia sunt ea omnia, prætut noster quæ dabit. non recensemus singula, quia integros sepe libros occupavit iste error.

(112) 206. *Δερμὸν ἀκοντίζων ἀνύσσυτον ἀφρὸν ἐρώτων.*] hoc multò feliciter expressit, quam cæteri omnes, qui *ἀντομάτητα* & *δορὴν* dixere. mox repetit iterum pag. 362. 1. Si Hebraicè scivisset, crederem eum secutum esse planè illud ipsum, quod veteres Iudæorum magistri huic rei designandæ repererunt. Solent enim illi, quoties in contextu Biblico aliquid *μονῆρες* & minus familiare semel tantùm occurrit, id aliâ quadam formâ induere, & ad peculiarem suam idiotismū traducere. Eruerunt igitur alicunde *היו* suum, & in hiphil eleganter *היוה* finxerunt, quod nō magis frequenter illis est *ἀκοντίζειν*, quàm *σπέρμα ἐκβάλλειν*, sive semen ejaculari, & effundere in uterum. Hoc valde conveniens est, & idem cum Nonnico illo.

(132) 206. 17. *μισσάδα χαίτην.*] talia fingere solet pro libitu. etsi magis tamen credo eadem peregrinitate scriptum fuisse,

*βασαρίδων τε φάλαγγα φιλεύϊον ὑψόθεν ὄμων
 ἀπλοκον ἀθύσσαν ἐς ἠέρα κισάδα χαίτην,*
 id est, hedera redimitam. si recte memini, dixit alibi quoque, *κισσὰς ἐδείρη*. nihil de hoc genere adferri potest, à quo abhorreat ejus genius.

206. 3.

206. 3. περι πλοκάμοισιν ἐλίξας σῆμα τεῆς νεότητῆσ] (132)
 pendent omnia, & confusa sunt, neque pertinent
 ad hunc, quē alloquitur, sed ad alium quempiam,
 leg.

κὶ θεὸς ἡμερίδων ἐπικείμενον ὄινοπι κισσῶ,
 ὡς σέφῃ, ἐρπυσῆρα περι πλοκάμοισιν ἐλίξει,
 σήματα τῆς νεότητῆσ ἔχων, &c.

viri summi mutant quod integrum est. cætera reli-
 querunt inemendata.

206. 32. καὶ τὰ μὲν ὡς εἰπόντε διέτμαγεν. ὅς μὲν
 ἰκάνων (133)

δικον ἐς ἀρμονίης] quā veteres philosophi φύσιν,
 sive Naturam dixere, eam recentiores Græci ἀρμο-
 νίην appellabant. Hos secutus noster facit universi
 matrem præsidemque harmoniam, de qua hic lo-
 quitur, & alibi non semel. sic enim pag. 328. 15. Sol (213)
 oracula sciscitanti ostendit

κύρθιας ἀρμονίης ἐτερόζυγας, αἷς ἐνι κῆται
 ἐν ἐνὶ δέσφαλα πάντα, τάπερ πεπρωμένα κόσμῳ
 πρωλογόνοιο φάνησ ἐπέγραφε μανπώλσ χεῖρ.

qui Inuum eundem cum Sole faciunt, ἡχῶ quo-
 que non aliam esse, quam ἀρμονίην voluerunt, quæ
 amica Soli fuit, tanquam Sphærarum omnium, de
 quibus nascitur, moderatori. pag. 1068. ejusdem (703)
 quoque meminit,

εἰς δόμον ἀρμονίης παμμήτορσ, ὁππόθιν ὑνύφη
 ἴκελον δικον ἔναιε τύπῳ τετράζυγι κόσμῳ.

& mox pag. 1070. ad eandem, (705)

εἰρομένη θέσπιζε, κὶ ὡς βιότοιο τιθήνη,
 ὡς τροφὸς ἀθανάτων, ὡς σύγχερον ἥλικι κόσμῳ,
 εἰπὲ τίνι πηολίων, &c.

208. 31. — ἀρα κοίνης (134)

λεπτὸς εὐκνήμιδσ ἐπέγεσφεν ὀλκὸς ἀπῆνης] quod
 ulterius

ulterius progreditur, eò magis ridiculus fit. Apud Homerum passim sunt milites *ἑυκνήμιδες*. quod quid sit, tirunculi non ignorant. est enim res omnibus obvia. Noster, quoties hujus vestigia describit, toties in tenebris quasi palpitat & offendit. Sanè quidem *ἀπήνας* sive curtus facere *ἑυκνήμιδας*, mera inscitia est. non enim jam capiti, ut Luciani jocus est, sed rotis induuntur ocreæ. Cæterum fefellit eum *ἀγγραμματισία* sua. radii in rotis sunt *κνήμαι*, quas & *κνημίας* à Lysia dictas ait Pollux duobus locis, sed altero à scriptoribus librariis depravato, qui ex prioribus restituendus est. Ab his longè diversæ sunt *κνημίδες*, neque confundi possunt sine imperitiæ nota. Pari modo jam reliqua, quæ utrinque ex lege *ἀναλογίας* ducuntur, differunt. quemadmodum enim curtuum *τροχολ* sunt *ἑυκνημοι*, & *ὀκτάκνημοι*, ita Achivos suos facit ille *ἑυκνήμιδας*. nos hæc minima persequimur, ut magis manifesto appareat, quàm ridicule Homerum secutus sit.

(134) 210. 4. *τιθέμενον κρονίων*, &c.] in sublimi Idea veteres operosè commendant λέξιν σεμνήν κὶ περιττήν, κὶ ἐξαλλάτυσαν τὸ ἰδιωπικόν. hanc virtutem autem Aristoteles constituit ἐν τοῖς ξενικοῖς. cæterum ξενικὸν esse dicit *γλῶτταν*, μεταφορὰν, ἐπέκτασιν, καὶ πᾶν τὸ παρὰ τὸ κύριον. quicquid enim proprium nō est, id peregrinum esse, & magis excitare admirationem censet. Sed hic iterum cavendum esse ait, ne peregrinitas ista tollat perspicuitatem. nō enim minus necesse est, ut dictio hic dilucida sit & plana, quàm ut humilis ne sit. Hinc est cur cæteri quoque Græci magistri, quum vulgaria omnia & trita vitanda docent, in hac tamen insolita & insuetudine dicendi ratione consuetudinē quandam & usum volunt

volunt observari. quemadmodum enim in ornatu orationis aliquid esse incomptum potest, ut appareat quædam etiam negligentia diligens, quod Marcus Tullius existimat: ita ἐν τῷ ἐξηλλαγμένῳ τῆς λέξεως iidem illi ponunt quandā συνηθείας τέχνην, sive φύσιν. noster omnē usum & consuetudinem sic vitat, ut sæpe insolenti quadam novitate dicta sua confuter. Vites, dum immaturas uvas ferunt, non nive, sed pluvia gaudent. & quid igitur illud est?

— φυτὸν ἐνδοθι κήπευ

ἔγχλοον διδαλέω βεβαρημένον ὄμφακι καρπῶ,
νιφόμενον κρονίων & ἀξιφύτοισιν ἐέρσαις.

respuebat ἀρδόμενον, vel δευόμενον. vulgare enim erat. magis placuit νιφόμενον homini fastidioso, Sanè quidem non exigebat rerum natura dictionem ἐξηλλαγμένην (potius enim ad infimum genus spectat) sed tamen si hac parte pro more suo & ingenio (quod alibi sæpe factum reprehendimus) peccare voluit, saltem eligere debuit eam dicendi rationem, quæ & dilucida simul esset, & non humilis. Nunc ipse sibi tenebras offundit, vel contradicit potius. neque enim nive maturescunt uva, sed pereunt. abest igitur ἡ σαφήνεια, cujus proprium erat παριστῆν τὸ νοούμενον. manet verò solum τὸ ξενικόν, quod in vitium excidit.

210. 13. καὶ σιμέλη φυτὸν ἦεν] est fatalis ἀπροσεξία, (135)
quæ aliud dicit, quàm vult. debebat scripsisse,

καὶ φυτὸν ἦν δίνυσσ.

nam huc tendebat. nūc longe diversum quiddam extrulit. præter omnium expectationem. Apud Comicos frequens γῆμα est τὸ παρ' ὑπόνοιαν, quod illi magna arte adfectant. noster hoc sine cura adsequitur, solo naturæ ductu, sive, ut lepidissimus Aristopha-

Stophanis jocus est in Vespis, πόρρω τέχνης. tantum
cuique prodest ingenii dexteritas & εὐφυΐα.

(135) 210. 23. nihil æquè vitibus nocet, quàm hirci
morsus¹, & impressi dentis venenum. legendum
est, καὶ τράγον ἑσσομένης σαφυλητόμον ἐχθρὸν ὀπώ-
ρης.

[ibid.] ibid. 28. καὶ βοέαις λιβάδεσσιν ἐπορφύροντο χιτῶ-
νες] hoc est, sanguine taurino maculabantur. non
satis explicat quid velit. nescias enim utriò vergat,
sitne urina tauri, an sanguis. nec enim hæc magis,
quàm ille, est βοὸς λιβάς. debebat, καὶ φόνιαις λιβά-
δεσσιν ἐπορφύροντο &c. est enim φόνις sanguis qui-
vis, etiam sine cæde effusus. sicut apud Theocritum
de pugile Amyco,

ἔση ὃ πληγαῖς μεθίων, ἐκ δ' ἐπίπυεν αἷμα
φοίνιον.

(138) 214. 22. χερσαῖς] nihil hic quidquam de cho-
reis. vera lectio in promptu est.

μὴ ποταμὸς μετὰ πόντον ὁμοζήλοισι τοκαῖαις
κύματ' αὐτογόροιο λεχώϊον ὀλκὸν ἐλίωων
ἄλλην κύπριν ἔτικτε;

[ibid.] ibid. 31. εἰς λεχὸν ἐνδυμίων' ἀκοιμήτοιο νομῆ']
imo apud Theocritum est,

— ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰάουων ἐνδυμίων.

(139) 216. 10. δέρμα βαλῶσα] hæc sine sensu sunt. quid
restitui possit, nondum mihi in mentem venit. nisi
forte scriptum fuisse arbitremur.

ναὶ τάχα τειρεσίαο παλαιότερην μετὰ νίκην
λέσαλο δαῖμα βαλῶσα πάλιν γλαυκῶπις ἀθήνη.

hoc est, ἐπαβαλῶσα τὸν φόβον, sive, abjecto metu, qui
semel eam ceperat, ex quo conspecta olim nuda
fuit.

(139) 216. 18. ῥοδία σπινθηρὰ κεραυνῶ] neque fulmen
est

est ῥόδεον, neque mentio fulminis cum cæteris, quæ adduntur, convenit. concinnius erit,

πῆ μὲν ὀπιπεύων ῥοδέων σπινθῆρα παρειῶν,
 πῆ ὃ βοογλήνων βλεφάρων σέλας, ἄλλοτε χάριτην.
 spectabat enim formam ejus, & admirabatur. alibi dixit.

παρθεγικάς ἐρύθηνε νόθω σπινθῆρι παρειάς.

218. 12. νύξ φονίη] gravatur solis lucem. & jam noctem velit esse ac tenebras. quare vulgatum illud nihili est, lege, (140)

ἐννεπε νύξ χρονίη, φθονερὴ πότε δύσεται ἠώς;
 nam χρόνιη advenit, qui tarde & cunctanter.

ibid. 32. μέλφον] res ipsa præit nobis ad germanam lectionem. scrib. (141)

ἐπαντέλυσαι μελάθροισ

λάμψον ἐμοὶ ποθέοντι σὺν ἀσέει κυττογενείης.

220. 12. nullos malle ludos spectasse præ his, quæ nunc narrat. (141)

ἢ σεμέλην φιλίω παλάμης ἠγάσαστο δεσμῶν
 πῆ μὲν ὑπὲρ λεχέων βοείην μυκώμεν ἠχώ,
 ἀνδρομέεις μελείεσσιν ἔχων κερύεσαν ὀπωπὴν
 ἰσοφύεις μίμημα βοοκράϊρα διονύσου.

est inventio miserè lascivientis sôphistæ, & tot ineptiæ, quot verba. dicit eum inter puellæ amplexus formam tauri induisse, & mugisse, ut filium gigneret ταιροφυῆ. iterum,

πῆ ὃ λεοντάην στυκινότριχα δύσαιο μορφῶν.
 ἄλλοτε πόρδαλις ἦεν, ἄτε θρασὺν ἤα φιτεύων
 πορδαλίων ἐλαίῆρα, ἢ ἠνιοχῆα λεόντων.

nemo jam neget eū ἐλλεβερίην. quid enim his opus fuit? Hercules feras omnes domuit; & cur igitur pater ejus potius Amphitruonis, quàm tot ferarum vultum sumpsit, cum Alcmenem comprimeret?

G cur

cur Majam sine alatis pedibus inivit? aut cur citharam, arcum & sagittas omisit, quum Latonę vitium offerret? Si tam febriculosi fuissent ceteri, poterant gemina his deliria effutivisse. Quæ verò subjicit, majoris etiam nugacitatis sunt.

Ζεὺς ὃ γὰρ δίδυνη, καὶ ὡς παρὰ γείτοσι ληϊῶ
εὐϊὸν ἐσμαράγησε φιλείϊον ἵα φυτεύων.

καὶ σῆματι σῆμα πῆξεν ἔρωμανὲς ἡμερῶν δὲ
νέκταρ ἀναβλίζων σεμέλην ἐμέθισεν ἀκοίτης
νεκταρέης ἵνα παῖδα τέκη σκηπτῶχος ὀπάρης.

sunt frigidissimā ἔννοιαι. & fatius erat hæc omnia una litura emendari. nulli enim rei sunt.

*In librum octavum
Dionysiacorum.*

- (144) 224. 10. utinam ne tam saepe acutus videri voluisset. multò commodiore eo uteremur. pergit nunc sedulo argutari homo ad unguem factus, & planè ἡκειωμένῳ πρὸς τὸ ληεῖν. dum hæc scriberet, casu quodam, ut fit, in mentem ei incidit, esse prægnantium morbum quendam, qui κίτλη vocaretur. non erat prætereunda tam pulchra occasio. aliquid comminiscendum fuit de ista adfectione, quod ad hanc congeriem traheretur. ait igitur, & graviter pronuntiat,

μαρτυρία δὲ τέκαιο φιλοσεφάνῳ Διονύσῳ
σέμμα πειμὸν ἕτερεσεν, ἐπ' ἀνθοκόμῳ δὲ καρῆν
δυάδῳ αὐτοέλικτον ἀτέπλεκε κισσὸν ἐθείρης,
βατπρίδων ἀτέ μάντις, ** ἀπεσομένησι ὃ νύμφαις
ἔφικετ' ἐγγλέκοισιν ἐπωνυμίην πῶρος κισσῶ.

mat er

mater ejus, inquit, dum gravida erat, κισσῶ redi-
 mivit caput: & quia malacia tunc subinde tenta-
 batur, factum est ut exinde omnes mulierculæ νεό-
 γαμοὶ & gravidæ, quæ idem malum sentirent, κισ-
 σῶν dicerentur παρὰ τὸν κισσόν. nescio equidem
 quid tantum de se meruit; aut quo modo tam ridi-
 cula potuit scribere. Hederæ nihil est quod cum
 gravidarum malacia commune sit, nisi quod eis-
 dem ferme literis Græcè signetur. quid tum postea?
 ergo isti morbo, inquit, origo & causa est ab hede-
 ra. Sanè hoc novum est. jam enim multo antè phi-
 losophi & medici, ingratis omnium Ægypti so-
 phistarum adfirmarunt esse aviculam quandam,
 quam κίτταν appellant. ab hac malaciæ mulierum
 nomen factum esse, sive quod illa consimili forte
 tentetur rædio (quod Ægineta censuit) sive quod
 varios induat colores. Horum mentem Romani
 quoque secuti sunt. κίτταν enim cum Latinè red-
 dere vellent, picam dixere. nam hederam cur mal-
 lent appellare, causæ non erat. & fortasse nescive-
 runt, quid Panopolitæ nostro de hac re in aurem
 susurrasset

——— πάλῃ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

latent enim nos ceteros talia mysteria, neque ma-
 gnopere dolemus.

224. 9. * * ἀποσομένησι δὲ] dubito an rescriben- (144)
 dum sit,

——— ἀποσομένησι δὲ νύμφαις

Ἐπιμον ἀγχιτόκοισιν ἐπὶ ὠνυμίην πύρε κισσῶ.

fic enim Aristoteles quoque locutus est de eodem
 pregnantium adfectu, lib. vii. hist. animal. cap. 111.

ἰώδαπ δὲ ταῖς κύεσις αἱ ἐπιθυμίας γίνεσθαι παντοδα-
 παί, καὶ μεταβαλλὴν ὀξείως, δὲ καλῶσιν πύρε κισσῶν. μά-

100 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

λίσσῃ ἀσῶνται, ὅταν ἀρχάνηαι τὰ παιδία λείχας ποιεῖν.
porro ríμφας dixit τὰς νεογάμους, & quæ mox ute-
rum ferre incipiunt.

(146) 228. 5. ἀξονα βαίνω] non est hoc nauci. lego,
ἕσανδς ἰλήκαι μερόπων δόμοι, εἰς χθόνα βαίνω.
dolet mortalibus in cælo locum dari. & ipse igi-
tur ad terram abire vult, ubi hæc non videat, ne-
que audiat.

(147) 228. 17. τελεσιγάμοιο] est ineptum. consultius
scripsisset,

σοφὴν ἀδῖνα τελεσιγόνοιο καήνη &c.

hoc & verius fuisset: neque recessisset à consuetu-
dine sua.

(148) 230. 16. certus sum librarios invertisse mentem
hujus loci. contra enim verum est. lege,

ἢ γὰρ ἀεὶ παρήμεννε διὸς φειδήμονι τύμβω
τερπομένη κρήτεσσιν, ἐπεὶ πέλων ἠπερσπῆες.

est hoc pulcerrimæ inventionis, & plenum venu-
statis. Deam quandam ἀπάτην fingit, cujus sedem
in Creta constituit. Cretenses enim præ cæteris
amabat, quia mendaces erant.

(150) 232. 22. μηδὲ τὴν ὀπάσειαι &c.] est germana le-
ctio, quam eruditissimus Falkenbuigus temerare
non debuit.

(153) 238. 2. ἐπεβήσατο] lege,

εἰ γὺναιμανέων σε βιήσατο κυανοχαίτης.

hoc enim est εὐφημότερον. & necesse fuit ut uteretur
hæc eo schemate.

(158) 246. 1. non sunt pleni numeri. scribe,

θηνητὴ ἀσπιζεις με, τὰ μὴ θεὸς ἦτες ληϊὰ.

(159) ibid. 20. ἀκίμορον γὺ τίκον &c.] etiam hic eundē

errore errat, in quem induxit eū proluxa παρέκβασις
& evagatio, quam reprehendimus ad pag. 172. 22.

248. 25.

248. 15. νέον δέμας αἰθεροπυρσῶ] sunt adulterina, (160)
& hiatus apparebit, nisi sic mecum restituas.

ἢ καθαρωῶ λίσσα νέον δέμας αἰθεροπυρσῶ,
ἢ βίον ἀφθιτον ἔχεν ὀλύμπιον.

*In librum nonum
Dionysiacorum.*

250. 10. κικλήσκων δίνυσον, ἐπεὶ ποδὶ φέρων ἀείρων (161)
ἢ ἢε χαλαίων] iterum Grammaticum agit, & syllabarium iudicium sibi vendicat. tum & Graecorum γλώττας interpretatur.

νῦν σὺς ὅτι γλώσση σωρακοσσίδη χαλὸς ἀκύνει.

inepta est hæc & intolerabilis ambitio in huiusmodi scriptione.

252. 28. θρεπτήρια νείλῳ] nescio quem locum Nilus hic habeat. lege, (163)

—— σὺ δὲ κρονίων

ἄξια σῶν καμάτων ὑπάσαι θρεπτήρια κέρει.

mercedem pollicetur pro munere nutritionis.

hinc postea conqueritur infantis huius nutritæ,

καλὰ μοι ἀργικέρανε πάρες θρεπτήρια βάκχῳ.

254. 1. νόθης φάυστο κονίης] est distortissima oratio, (164)

in qua nihil sani est. nos sententiam & veram lectionem reponimus,

ἢ μίρον ἐρεσίφοιθ' ἐσιθρήσειεν ἀγάυη

πειθέθ' ὀλλυμένοιο, νόθης φάυσειε δὲ κόρησ

παιδοφόνθ' γεγαῖα.

est planè hoc ipsum quod multo post evenit. nam

pag. 1196. sunt matris ipsius verba, (788)

θῆρα βαλεῖν ἐδόκησα, νεομήτοιο δ' κόρησ

G 3

ἀντι

ἀντὶ λεονταίης κεφαλὴν πένδῃ αἰείω.

(165) 256. 7. ἔασεν] forte, πρῶτη ῥόπτρον ἔπαλλεν. aut si quid huic simile est.

(168) 260. 21. facit ejus fatalis barbarismus, ut credam primitus scriptum fuisse,

δεξιτερὴν ἐπίταινον ὅτι σῶμα λυσάδῃ ἄρκυ,
σμερδαλέως γενύεσιν ἀταρβέα δάκτυλα βάλλον,
δάκτυλα κρείζοντα.

nam & puer erat, & inter ludendum ut sarum ori manum suam immittebar. est insolens, fateor, & novum, sed tamen solet interdum à communi usu etiam multo longius recedere.

(169) 260. 32. ἤρη ἐσπλίθης· σιμέλης τόκῃ ἐσὶν ἀρείων] est Nonnismus. ubique enim hoc nobis occinit, quoties impares facit duorum laudes. sic pag. 342. 6.

δηὼ ἐσπλίθης μετὰ παλλάδῃ· ἔχῃ ἐλαΐαι
εὐφροσύνην τίκλει, καὶ ἔσάχως ἀνέρα δέλγη.

pluris enim facit vites. alibi hæc sine fine occurrunt, & authoris sui καινοσπαδίων arguunt.

(172) 266. 10. extant elegantissimi versus Platonis in statuam Panis. inter quos duo sunt planè Græcæ rotunditatis,

αἱ δὲ περίξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἐσήσαντα
ἰδρύειδες νύμφαι, νύμφαι ἀμαδρναίδες.

utinam tale distichon noster scripsisset, & de Dionysiacis, aut de paraphrasi nunquam cogitasset. plus quippe laudis hinc ei partum fuisset, quàm ex multis versuum millibus. Poterat quidè istam venustatem imitari hoc modo.

εἰσέπη νηπιάχοιο χορὸς ἐσήσαιτο βάκχῃ,

sed maluit aliquid innovare. Meminerat cognata hæc inter se esse, ἰδρύειν & ἰσάναι. quare pari iure utrumque sine discrimine ubique confundi posse credidit.

IN NONNI DIONYSIACA. 103
credidit. Atque hinc est admirabilis ille Hellenis-
mus,

— κὴ ὁμφάιη παρὰ πέτρῃ
εἰσέπινη πιάχοιο χορὸς ἰδρύσατο βάκχῃ,
φοῖβῃ μαντοσύνησι.

Ne quis nesciat quid hoc sit, nova quadam Non-
nismi lege χορὸς ἰδρύσατο est idem quod, choreas
ducere. Nihil obstat quo minus cætera eodē bar-
barismo turbemus. καθίσαι & ἰδρύειν adfinia sunt.
dicat ergo similiter aliquis,

— χορὸς ἐκάθισσε λυαῖς,
id est, ἐσῆσατο. nescio quæ victimæ satis sint isti er-
rori expiando. adeò inusitatus est.

ibid. 32. καὶ ὡς βροτὸς] est illud in mendo. lege, (172)

— καὶ ὡς τροφὸς ἀβρὸν ἀδύρων &c.

vir, inquit, cum esset, tamen nutricis munere fun-
ctus est. sequitur enim deinde,

καὶ οἱ σακρυχέοντι γαλακτοφύρα περὶ θηλῆς
ἄρσενά μαζόν ὄρεξε.

In librum, decimum, Dionysiacorum.

274. 7. ἀναγκαίη μεγάλη θεὸς εἰν ἐνὶ φεύγῃς] vi- (177)
tiosc. & mox male, φυλαγμένον ἐγγύθι πόντου. visus
sum locum integritati suæ reddidisse,

τέκνον, ἀναγκαίη μεγάλη θεὸς εἰς τίνα φεύγῃς,
πῶσον ἄρθῃ δέχεταί σε πεφυγμένον ἐγγύθι πόντου;
partem horum mutuatus est à Callimacho, cujus
illud divinum est hymno 1111.

G 4

λετοῦ

λητοῖ, ἀναγκάει μεγάλη θεός· ὃ γὰρ ἔγωγε
 πόντια σὰς ὠδῖνας ἀναίνομαι. ἀλλὰ μοι ἦρη
 δαφιλῆς ἠπειλήσεν.

(177) 274. 11. ἢ ξίφῳ, ἢ σεθάλασσα &c.] hæc admira-
 bilia sunt, & magni cuiusdã spiritus. apparet enim
 vehementissimum πάλῳ ὑπὸ μαρίας τινὸς ἐνδυ-
 σιασικῶς ἐκπνέον, καὶ ἰονεὶ φοιβάζον τὸς λύγης. valde
 perturbat animos, & concitat. deinde casta sunt
 opinia, plena, & rei accommoda. inspicitur inte-
 ger locus. pauca ejus enumerare possumus talia
 κατορθώματα.

(181) 280. 7. ἐκ μελέων γδ' ὄνειαρ ἐφαίνετο· νεισομένε δὲ
 ἐκ ποδὸς ἀργυρέοιο ποδῶν ἐρυθθαίνετο λειμών] gra-
 tiam à me inibit, qui interpretabitur quid sit istud
 ὄνειαρ, tum & quomodo nascatur ἐκ ποδὸς ὁ ποδῶν
 λειμών. restituendus est elegantissimus sensus,
 ἐκ μελέων δ' ὅλον εἶαρ ἐφαίνετο· νεισομένε δὲ
 ἐκ ποδὸς ἀργυρέοιο πόδων ἐρυθθαίνετο λειμών.
 feliciter adlectus est τὸ χαρίεν. tale est illud in
 epigrammate quodam,

ἔυδεις ἐν φθιμένοισιν ἀνάκρεον ἐὼλὰ πονήσας.

ἔυδει δ' ἢ γλυκερὴν κλιλάλῳ κιθάρα.

ἔυδει καὶ σμέρδεις τὸ πόδων ἔαρ.

& apud Theocritum pari venustate,

νύμφαι ἀκόιμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,

ἐντίκα, καὶ μαλὶς, ἔαρ δ' ὀρόωσα νυχεία.

Plautus Truculento, scen. Nū tibi nā. — *Ver vide*

Ut tota floret! ut olet! ut nitide nitet!

(184) 284. 5. non erat periculum ei ab alia re, quàm à
 Zephyri flatu. lege.

μὴ ζεφύρου πνέουσι πάλιν θανάληφόρῳ ἄυρη.

(186) 286. 23. μῆνον ἐμοὶ φίλε δῶμα φιλοσκάρθμω δινύσφ·
 καλὸν ἐμοὶ σιμίλης σεσπῶν ἐλάχεια ἀείρειν]
 emen-

IN NONNI DIONYSIACA. 105
 emendare jam antea hunc locum conati sunt viri
 summi, sed non ea, ut rem tetigisse videri possint.
 plura enim mendosa sunt, quæ nos si non correxi-
 mus, at saltem ut concinniora essent, effecimus.
 leg.

μῦνον ἐμοὶ λίπε παῖδα φιλοσκάρθμω διονίσφω.

καλὸν ἔοι σέμελη σεροπὴν ἐλάχειαν αἰερεῖν.

mater mea, inquit, fulmen, & alii alia à te petant „
 præmia. mihi satis sit, si per te liceat hujus amore „
 frui. pag. 488. 7. παῖδα πτο δῶμα suppositum est. (319.4)
 hic contra.

In librum undecimum

Dionysiacorum.

300. 6. ἀρτιθαλῆ πτανεβρόν] narrat portenta quæ- (194)
 dam, quæ fidem excedunt. ceiastes serpens, inquit,
 hinnulum dorso ferebat, & tandem cornibus suis
 interfecit. hoc ridiculū est. nam & cornicula ejus, ἄ
 sicut cochlearum, tenera & mollia esse ait Plinius;
 & Aristoteles lib. 11. hist. animal. cap. 1. negat ul-
 las animâtes esse κερατοφόρους, nisi quadrupedes. fie-
 ri tamen ut serpentes quidam dicantur ἐπανάσασιν
 quandam habere, & cornua appellari κατὰ μετα-
 φορὰν καὶ λόγῳ χάριν.

302. 3. leg. — ἀγρώσωνι ὁ ἀποπλαγχθέντα λυαίω (195)
 ἠϊθέω χαρίεντι ὁμοίῳ ἠλικι μορφῇ

ἀμπελον ἠπερπῆι τὸσφ μελιξατο μίθω. (196)
 alioqui inepta erunt.

302. 25. σὸν δέμας ἀδρῦπλοισιν ἔοις ὀνίχεσσιν αἰείρων] (196)
 est hoc contra Grammaticorum sanctiones. analo-

G 5 gia

gia enim postulat, ut ἀδρυπῆς sit, qui non lacera-
tur. at noster hoc, quod nunc ait, idē esse existimat
cum illo, quod alibi dicit, φειδομένοις ὀνύχισσιν. ει-
rat igitur vehementer. Apud Aristophanem qui-
dem est in Avibus,

εάν τις ἀνδρώπων ἱερεῖον ἴῳ θεῷ
εὐξάμενῳ, εἴτα διασφιζήται λέγων
μενετοὶ θεοί.

fateor μενεῖν esse τὰς ἀνεξικάκους, & in Iliade τληῖδον
θυμὸν agendi notione dici τὸν ὑπομονήλικόν. sed hoc
causam ejus non juvat. etsi enim analogiæ maxi-
mum momentum sit, usus tamen contrā subinde
obtinet. qui autem neque analogiam sequitur, ne-
que usum, is ineptus est, & sibi, non aliis, canit.

(198) 306. 1. κατεσφήκωσε κεραίνην] malè hoc de constri-
ctione, & præter rem est. illud enim tantummo-
do dicit, auro eum oblevisse hujus cornua. leg-
igitur,

κὶ δίδυμην ἐκάτερθε καλεχρύσωσε κεραίνην
χερσὶ βαθυνομέναις ξανθόχροα πηλὸν ἀφύσσων.

trahebat enim aureas arenas fluvius ille. hinc post
ait,

μὴ κοτέης ὅτι κῦρε τεῖν χρίσωσα κεραίνην.

(200) 308. 29. mortuo puero iusta facit, & de more im-
ponit cadaveri crimes. quare legend.

πλοχμὸν ἕνα τμήξας ἐπεθήκατο μάρτυρι νεκρῷ.

(201) ibid. 31. leg. ὅθεν θεὸς εἶδῃ ἀμείψαι &c. in tota lo-
ci ratione est acumen sophisticum, & minuta ob-
servatio.

(201) 310. 18. σεφάνοις σεφῶ, ἢ τίνα πάλλων] non ita
scripsit. leg.

ποῖον ἔχω κὶ ἐγὼ πλοκάμοις σεφῶ, ἢ τίνα πάλλω
ἀνθία φωνήεντα παρήγορα παιδὸς ἀνίης;

312. 25. non fatis cogitavit quid diceret. (202)

— δεδεγμένον ἢ νία ρείης

μειλιχίων ἀδόνηλον ἐμάσις ἄρμα δρακόντων.
debebat scripsisse, — ἄρμα λεόντων. nam & ~
sic ipse alibi, & ceteri omnes.

312. 33. leg. ἄξομαι ἀσράπτουσαν ἐρυθραίων λίθων (203)
ἰνδῶν. dona, quæ allaturus est, numerat. vir Ill. λά-
ζομαι. quod hic admitti non potest.

324. 11. θυγατέρες λυκάβανλον ἀελλοπόδοιο τοκῆος] (210)
est hæc desperata quedam ἀλεγματισία, quam nō
indicare, nisi necesse esset. inspexerat, opinor, ali-
cubi scriptoris locum quempiam, in quo forte fle-
xus vocis ejusmodi erat, qualis est in illo Simoni-
dæ apud Aristotelem,

χαίρετ' ἀελλοπόδων θυγατρεις ἰσπων.

ex hoc patrio casu fecit rectum ἀελλόποδον, & por-
ro ἀελλοπόδον, & ἀελλόποδον. hoc eum fefellit. non
enim cogitavit etiam patrium illum posse esse à
recto ἀελλόπος, quod & verum erat, & usurpatum
omnibus. poterat eodem errore Apollinem Del-
phicum ἐκ τριπόδου vaticinantem fingere. perinde
enim erit, & simile ιδιωτείας suæ argumentū dabit.

In librum duodecimum

Dionysiacorum.

330. 31. εἰσέτι ρείης οἰσρον ἔχων] nunquam erit ut (215)
credam eum hic offendisse. res enim planior est, &
notior, quàm ut ignorari possit. malim scriptū fuif-
se, καὶ νίβη &c. & mox,

ἐήσεται οἰκτρὸν ἄγαλμα, καὶ ἔσσεται αὐτόθι γείτων (216)
συρρὸς

πυρρός έρωμανέων φρύγιθ λιθθ, είσέτι λιητῆς
δίσρον έχων αδέμισον άνυμφείτων ίμεναίων.

(217) 334. 15. άπνοθ έλκων] insigniter deformatum est.
lego,

τανταλίδθ σοναχῆσ διάβερχθ άπνοθ είκων
διπλία δάκρυα χεΐε.

(237) similis pene extat locus pag. 364. 7. dubito tamen
an præferam,

—— διάβερχθ άπνοθ άγκών.

nam & vicinum illi est, & de saxo loquitur.

(217) 334. 22. concinnem aliter, quam vir illust.

τοια πόθω σενάχοντθ άδακρίτε διούσε
φεικτά μετετρέφαντο παλίλλυτα νήματα μοΐραι.

(218) 336. 3. η ναέτης] nihil diversum voluit dicere ab
his, quæ antè. lege,

ήέ μιν έν θυμέλησιν άνῆρ ευρυθμθ άείσει
ένναέτης μαροθώνθ.

manifesto enim quasi digitum intendit in Diony-
sia Atheniensium.

(219) 336, 28. άκρεθ δ' ενείρων] vel cæcus hic mendium
conspiciat, lego,

γασῆρ θάμνθ έν περιμήκειθ, άκρεθ δ' έ χειρῶν
άκρεμόνες βλάσησαν.

Ill. vir. — άκρεθ δ' έθειρῶν. quod admitti pote-
rat, nisi subjiceretur mox, βόςρυχα βότερες ησαν. de
manibus autem nihil, nisi hic.

(219) 338. 1. άμειβομένθ δ' έ κορύμβθ] neque hoc emen-
datè. est enim odiosa palilogia. lege,

—— άμειβομένθ η καρήνα

γναμπῆς κυρετά κόρυμβα τύπον μιμείτο κεραίης.

fuerat enim & ipse ex Satyris unus, quibus cornua
in fronte surgunt.

(220) 338. 23. hæc aliter constituenda sunt, & emen-
danda

——— ἠδυπότῃ δὲ

χείλεσιν ἀκροτάτοιαν ἐγεύσατο βάκχῳ ἐέσης·
γεύσατο ἢ καρποῖο ἢ ἀμφοτέροις φρένα τέσπων &c.

340. 12. viri summi scribebant, τῆς κήρυκα τε- (221)
λευτῆς. sed omnia integra sunt, si paulo aliter con-
ceperis.

χροῖν ὑμετέσθην ἢ ἐν ἔρνεσι κῆρε φυλάσσεις·

σῶν μελέων ἀκτῖνα τεῖ κήρυξε τελευτή.

ἔπω σε παρελέοιπεν ἐρεῖθαλίη σέο μορφή.

342. 3. iterum est novus idiotismus Nonnicus, (222)

εἶξον ἐρισφυλῶ κορυθαίολῳ ἀμαλίαις γῶ

σπένδει λύθρον ἀρηί, καὶ ἀμπελέεις διονύσῳ

βότρυῳ οἰνωδέηῳ ἐρεῖθιώσαν ὀπώρην.

nemo tam infans & puer est, ut si civem aliquem
designare velit, civicum eū appellet. perinde enim
erit ac si pro imperatore diceret imperatorium, pro
paraphraste paraphrasticum. at noster his gaudere
visus est. ἀμπελέεις illi est ἀμπελουργός, sive vinitor,
& sic cætera. & pag. 1158. (763)

ἔσομαι ὠκυπέδιλῳ ὀμήλυδῳ ἰοχεαίης, hoc est,
pedisequa. quod valde ineptum est. multò plura
sunt de hoc genere. sed enumerare molestum sit.

342. 21. συγκὸν ἀεξομένης ἀποσεισέτω ὄγκον ἀνίης]
inflat animos & effert jactantia: atque etiam tumi-
dos facit gaudium. quare ὄγκον ἀγνηνορίας & γηδο-
σύνης bene dixit, & ἀπρὲ, at luctus deprimat, & exi-
les facit ac humiles. & qualis igitur erit ille ἀνίης
ὄγκῳ? potuisset longe rectius,

——— ἀποσεισέτω ἀχθῳ ἀνίης.

apud Homerum irascitur ille, & ait,

ἀλλά μοι οἰδάνεθ' κρηδίη χόλω. sed aliter adfecti
sunt qui dolent, quàm qui excandescunt.

110 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

(223) 344. 4. εἰ δὲ μεσημβρίζουσιν ἄγεις φαέδοντο ἀπει-
λὴν] si, inquit, perferendus est solis æstus, hoc tibi
solatio sit, quod uvarum vindemiationem præce-
dant Etesia. toties jam puerorum antiquo ludo in-
clusi fuimus. neque nunc finem sperare licet. sen-
sus non ita ineptus, quàm verba. fallitur enim ferè
ubique vicinitate quadam, & cognatione rerum.
φέρειν & ἄγειν propemodum eadem sunt. dixeris
autem Græcè, φέρειν πόνους, δίψαν, &c. at non etiam
ἄγειν πόνους &c. sicut neque in Romanorum idio-
tismo rectum erit, ducere frigus, & æstum: sed fer-
re & tolerare. est is igitur unus è cincinnis Nonni
sumptus ex munditiis τῆς ἀγροματησίας.

(225) 346. 20. ἀφρὸν εὐσαφύλοιο] miror qui tam mani-
festum mendum fugerit viros doctissimos. incurrit
enim in oculos, & se prodit. lego,

—— μιχὸν κοιλίναλο πέτρης,
λειήνας τε μέτωπα βαθυνομένων κενεώνων
τάφρον εὐσαφύλοιο τύπον ποιήσαιο ληνῶ.
fossa, inquit, pro torculari fuit.

*In librum decimumtertium
Dionysiacorum.*

(230) 354. 4. duces belli Indici, & auxiliares copias
numeraturus, sic inquit,

—— ἀλλὰ λιγάνων
ἡγεμόνας ἢ ὄμηρον ἀοσνήῃρα καλέσω
εὐεπίης ὄλον ὄρμον, ἐπεὶ πλωήῃρες ἀλήττι
πλαγκτοσύνης καλέουσιν ἀρηγόρα κνατοχάιτην.

quia levissima occasione de portu aliquid dixerat,
pergit

IN NONNI DIONYSIACA. III

pergit porro, & adtextit febriculosam *ἐννοϊαν*. pertinet totus locus ad illud *ἐρμηνείας* vitium, quod veteribus fuit *μειρακιῶδες* appellatum. de quo diximus ad pag. 8. 14. neque nunc repetere libet.

(1)

354. 22. *πέδον ἐν γυάλῳ χρονίῃ*] non longe abibit ab hoc id quod reponimus,

(231)

καὶ πέδον ἐν γυάλῳ χρονίῃ πεφυλαγμένον ὀμφῆς ἀρμαλῷ ὁ ψιδόνοιο φερώνυμον ἀμφιαέρι.

certum est intelligi Harma, qui est vicus Bœotix. & *χρονίην ὀμφὴν* dixit, quia scitum vetus est, ubi per Harma fulguraverit.

354. 31. *γραῖναι θ' ἱερὸν ἄσσυ, καὶ ἐνρυχόρι μυκαλησῶ,* (231)

ἐνρυάλῳ μίμημα φερώνυμον ἀνθερεῶν] ad hæc investiganda viatico & face opus est. adeo in abscondito latent. videtur tamen tot ambagibus id quæsi-
villse, ut mysticè nobis indicaret, quod apertè alii, de Mycalessi Bœoticæ origine, & bovis mugitu,

356. 17. *δενδόκον ἔδασ*] credo scriptum fuisse pul- (232)

ὄι θ' ὑρίην ἐνέμοντο δενδόκον, ἔδασ ἀρέρης.

358. 19. *ἀγειρομένοισι δὲ δελφοῖσι*] mutavit scriptor (233)

librarius. lego,

ἀγειρομένοισι δὲ λαοῖσι

πυθιάς ὀμφήεσσα δειγός] ἐκλαγε πέτρι. hoc aptum est & verum. convenerant enim illuc ex diversis populis militares copix ut sciscitarentur oracula.

362. 22. *καὶ πολὺς ἀγγέλλων περὶ ἑρην αὐτόχθονα* (236)

φύτλην
χρύσει] ἀπλέλησι κόμαις ἐσφίγητο τέτιξ] rem vulgatam nos docet, Athenienses veteres fuisse

τεπιγοφόρους. Hoc enim & Thucidides jam ante, & multi alii dixerunt. sed quomodo ait solutos fuisse & fluitantes

fluitantes

fluitantes eorum crines? hoc falsum est. hærebant enim cicadæ in crinium nexu, quem Græcus interpret Thucydidis κρωβύλον in viris, in fœminis κόρυμβον, in pueris σκορπίον fuisse dictum scribit. non erat igitur cur plexos fuisse negaret. Ceterum congeriebantur utrinque capilli in conum, ut quasi structura quædã esse videretur. Vetusissimis quoque Iudæis hoc idem in more positum fuit, qui hæc crinium plegmata ex usu Syriæ sibi dixere קתנב, quod Latine sonat ædificium, & simile est illi, quod Iuvenalis ait in Satyris,

———— tot adhuc compagibus altum

ædificat, capit.

(237) 364. 7. καθηφιώσω δειπέλεν ἄπνοϑ] sunt intricatissima, ex quibus se non potuit expedire eruditissimus Falkenburgus. quippe ita locum emendavit, ut & langueret vis sententiæ, & maneret ἡ λύσις, quam merito non amavit noster, quia magis τῆ ὑποκρίσει conveniebat. res plana erit, ubi pauca mutaverimus,

ἢ ποταμὸς περικαυτϑ ἔην χεδόν, ἄγχι δ' κέρη
οἰκτρὰ καθηφιώσω, καὶ εἰπέλεν ἄπνοϑ εἰκῶν,
δύχμιον ὄμμα τίταινε, ἄτε γενάχου τοκῆα
ἄσωπὸν βαρύγυνον.

etsi, inquit, non vivebat, sed sculpta erat, tamen videbatur etiam tunc deflere patris sui calum.

(237) 364. 25. θύβης] forte, — καὶ εἰδέθλια τάρβης. is est enim Cretæ locus apud Ptolemæum.

(238) 366. 1. ἀλλὰ βίον περιβέβηκε λιπόπολιον &c.] est vitium ἑρμηνείας, quod ita familiare ei est, ut pene proprium sibi fecerit. amat enim omnia δι' ἀκριβείας μακρηγορεῖν, neque modum aut finem facit, si quid arripuit. Significare volebat Asterium Cretensena

IN NONNI DIONYSIACA. 113
tensem ducem vertisse patrium solum, & in Scythia sedes suas collocavisse, non igitur satis habuit dixisse,

ὅ γ' ἔμελλεν ἰδεῖν μετὰ φύλοπιν ἰνδῶν
πάτριον ἰδαίης κορυθαίολον ἄντρον ἐρίπτης,
ἀλλὰ βίον περ βέβυλε λιπώπτοριν, ἀντὶ δὲ δίκης,
κνώσπ' ἐν σκυθίῃ μετανάσι' ἔσκε πολίτης.
sed odiosa sedulitate addit insuper,

ἢ πολλὸν μίναα, ἢ ἀνδρογένειαν ἑάσας
ξεινοφόνων σοφὸς ἦλθεν ἐς ἔθνεα βάρβαρα κόλχων.
est idem, quod jam dixerat. & tamen neque sic desinere potuit. majori enim ad huc tædio illud cumulat,

παιδοκόμῃ δὲ
πάτριον ἀμνίσιο ῥόον κρηταῖον ἑάσας
αἰδομένοις σομάτεσι νόθον πῖε φάσθ' ἕδωρ.
diffidebat captui nostro, neque futurum credidit ut posterii intelligere possent, quid paucis vellet. quare prolixus esse laboravit. Antiqui inter primas dicendi virtutes statuunt ἡ παιδανότητα. quam multis quidem modis obtineri ajunt, sed præcipuè tamen, si quis ita dicat, ut plura relinquat, quæ tute addas. Hoc magnæ artis est. nam & in brevitate est venustas, & suo sibi judicio gaudent alii, qui audiunt. dum enim ipsi per se intelligunt, & explent quod omissum erat, magis sapere jam sibi videntur, & favent dicenti, non ut auditores, sed ut testes. Non animadverterunt hoc severi illi Aristarchi, qui jam olim Homeri quosdam errores exagitare ausi fuerūt. Inter hos Porphyrius est, qui cum legisset in Iliadis libro v.

ῥέε δ' ἄμβροτον αἶμα θεῶιο
ἰχῶρ, εἶός τε ῥέει μακρῆσσι θεῶισιν·

H

ὅ γ' ἄρ

ἐὺ σῖτον ἔδωσ', ἐπίνυσ' αἰδοπαδινον,
 anxie monuit addendum fuisse, ἀλλ' ἀμβροσίαν καὶ
 νέκλας. id enim ni fiat, metuendū jam esse ne etiam
 vermes sint in deorum numero habendi, quum &
 sine sanguine sint, & frumentum non edant, ne-
 que bibant vinum. sane hoc mire stultum est, &
 videtur philosophus ille, postquam semel scholæ
 suæ spatia reliquit, in alio quali orbe pedē posuif-
 se. Nos eū hoc tanto metu liberamus. nemo enim
 erit, qui credet Homerum voluisse perfecta defi-
 nitione docere quid dii essent, ex multis enim unā
 differentiam posuit: reliquas omisit, ut curiosi Gre-
 cix sapiētes semper aliquid haberent, quod suapte
 industria adjicere ad hæc possent. omisit, inquam,
 quia res manifesta erat, & simul ut esset γοργότερος
 ὁ λόγος. Omnino enim brevitatis efficit & γοργό-
 τητα simul, & venustatē. Quare hac de causa ma-
 gistri quoque Greci jubent subinde δύο δι' ἐνὸς φρά-
 ζεσς, qui longe elegantissimus est, & gratissimus
 dicendi modus. Equidem ad hunc locum quod at-
 tinet, arbitror supervacanca illa recidi posse, & suf-
 ficere pauca hæc,

ἀλλὰ βίον περιβέβυλεν ἀλήμονα· παιδοκίμω δὲ
 πάτριον ἀμύσσιο ῥόον κρηταῖον ἐάσας
 αἰδομένοις σομάτεσσι νέον πτε φάσιδ' ὕδαρ.
 non enim jam aperte dicet eum in Scythia habi-
 tasse, sed facile tamen colligetur ἐκ τῶ παραπομένω.
 in quo non vulgaris est artis vis. Aliter res habet
 in exili caractere ibi enim magis decet vicina
 omnia, & minima excutere, neque quidquam præ-
 terire. Atq; ideo sæpe hīc ἡ διλογία, & iteratio ejus-
 dem ei laudatur. Quod in Ctesix scriptis frequens
 fuisse veteres notant. ἐγὼ μὲν σε ἐσάωσα, καὶ σὺ δι'
 ἐμὲ

ἐμὲ ἐσώθης· ἐγὼ δὲ διὰ σε ἀπωλόμην. tanto iudicio eandem rem multis repetiit, ut nihil horū sit quod tolli possit, quin simul pereat quoque ἢ ἐν ἀργείᾳ. hoc ab aliis quoque mirificè factum fuisse meminimus. In illo Asclepiadæ epigrammate, quod editum nunquam fuit, aliquid divinum est,

νῆξ, σὲ γὰρ, ἔκ ἀλλ. ἢν μαρτύρομαι, δῖον ἰβρίζει
 πινδία, ἢ νικῆς ἔσου φίλ' ἐξ ἀπάτης.
 κληθεῖς, ἔκ ἀκλιτῶ ἐλήλιθα.

dedita opera idem iterat, neque obtundit tamen. Quin Callimachi quoque singulare quoddam artificium apparuit in ista tautologia, quæ est hynin. v.

ἴππῳ ἐπὶ κρένα ἐλικωνίδι καλὰ ῥέο σα
 λῶντο, μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρῳ ἀσιχία.
 ἀμφοτέραι λῶντο, μεσαμβρινὰ δ' ἔσαν ὄρα.
 πολλὰ δ' ἀσιχία τῆνο κατεῖχεν ὄρῳ.

nihil felicius est, nihil quod magis admiramur. & tamen hoc ipsum in alio quodam caractere culpandum esset, neque defendi à quoquam posset. Tanti est discernere dicendi genera, & decorem in omnibus servare.

370. 19. ἰταλῖς τριλόφοιο] non est in Italia Peloris, sed in Sicilia. lege, (241)

σκελῖς τριλόφοιο πελαρίδα πέζαν ἐρίπνης.

380. 5. κέντορι θυμῶ] leg. (247)

— ἀσιδηρῶ ἐμάρινατο κέντορι μίθῳ,
 μίθῳ ἀκονπσῆει, καὶ ἔτμηῆει σιδήρῳ,

ut sit elegantior geminatio.

ibid. 7. πειθῆιον ἦδον] leg. (ibid.)

γλώσση ἐρητύων πῆϊον ἦδον ἀρύρης.

erat enim Terræ & Titani filius,

ibid. 11. immane dictu est, quantum se versavit, (ibid.)

& sollicitus fuit, ut acumina quedam confingeret,

H 2

ret, & peregrinas ἐννοίας. Arius aliquis fuit, in-
quit, qui hostem suum arma moventem, & omnia
dira minitantem, verborum paucorum vi repres-
sit. ita victoriam, quam pugnando reportare non
potuisset, mystica quadam incantandi virtute obti-
nuit. Hoc ut nobis significet, operose τερατολογεῖ.

ἔγχος ἔχων σῶμα δῦρον, ἔπειθ' ἕξιφ' ἀσπίδα φωνῆν,
τῦτο δεοκλήτῳ προχέων ἔπειθ' ἀνδρερεῶνι,
σηῖθι τάλαν.

Hæc verba ejus fuêrunt, quorum vim putida nu-
gacitate explicat,

—— φλογόεις δὲ γίγας ὑπὸ μύσιδι τέχῃ
ἀρραγέῃ μύθοισι σοφῶ σπρίζετο δεσμῶ
ἀνέρος δειμαίνων κεκορυθμένον ἔμφροσι λόγῃ.

hoc est, lingua. Deinde alia quadam elegantia,

γῆσπέδῳ ἀσίδηρον ἔχων ποινήτοι μίθῳ.

ποικνariat idem,

γλώσση οἷσειύοντα λάλον βέλῳ.

tum & multò ineptius,

—— εἶχε δὲ κάμων

ἔλκεα φωνήεντα, πεπαρμένῳ ὀξείῃ μύθῳ.

deinde nova subtilitate,

καὶ πυρὸς ἔλκῳ ἔχων τετορημέτῳ ἔγχῃ θερμῶ,
ἄλλῳ θερμότερῳ νοερῶ πυρὶ κάμνε.

& postremo,

ὑτηθεῖς ἀχάρακλον ἀναιμάκῳ δέμας εἰχμῆ.

profecto non jam Arius, sed Nonnus videtur γοη-
τεύειν, & poterat tam horribili carminis lege vel
serpens in pratis rumpi.

(249) 382. 9. ἰκασήρια] forte, — οἱ τε κελαινὰς
χρυσόχορως ἐνέμοντο, καὶ ἱερὰ φεύματα γοργῶς,
ut sit Tithrasus fluvius, prope quem agebant Gor-
gones.

384. 9.

384.9. legend.

(250)

ἔγω γὰρ δυσέρωτα δολοπλόκον ἔπλεκε μολπὴν

γνωτῆς δίστην ἔχων ἀδαήμονος.

ita sæpe loquitur, quum designat μιννεισμός, & fractas querelas amantiūm. viri summi,

ἔπλεκε μομφὴν.

sed non animadverterunt paulo aliter hæc à cæteris referri. noster enim non ab hac illum, sed ab illo hanc amari ait, contra alii.

*In librum decimumquartum
Dionysiacorum.*

386.14. ἀλλὰ μετὰ βρολίην περμάχων ἡρωίδα φύτλην, (251)

καὶ στρατὴν ζαθέην με διδάξατε φοιβάδες ὄραι.] est

in signis error. nō enim dicit, quod vult. Postquam

populorum & ducum auxiliares copias recensuit,

tandem etiam catalogum contexit τῶν ξυμμαχικῶν

θεῶν. sed ante tamen indicat, & ait se numeratu-

rum στρατὴν ζαθέην, hoc est, multitudinem Deo-

rum. Obsecro quid istuc nam est? aut quo modo

credemus τὸ ζάθειον, & τὸ βρολίον ubique & semper

ἀντικειμένως ἔχειν? certe ζάθειοι non sunt dii, sed in-

ter homines hi, qui ad deos ob quamcunque natu-

ræ suæ excellentiam proximè accedunt. quare si

ductum verborum sequimur (& sanè necesse est)

στρατὴν ζαθέην erit non illa deorū, sed hæc heroum &

summorū ducum. vide quid possit ignoratio emē-

dati idiotismi. efficit enim ut diversum sit in di-

cente τὸ ἐνδιάθειον, & τὸ περφοεικόν. ita sensum

erunt alii prodigiosum subinde, & qui planè sit

H 3

præter

præter sensum ejus. Nemo verò rectè dixerit divinos deos. nihil quippe divinum est, nisi quod sit extra illos. nam reliqui omnes possunt horum participatione quadam divini censerì: at soli dii non possunt. Iam illud quoque nihili est, φοιβάδες ὄρει γερρε Siculæ. debebat locum integrū sic scripsisse,

ἀλλὰ μετὰ βροτέην προμάχων ἡρώϊδα φύτλην,
καὶ σταλὸν ἀθανάτων μοι ἐμαὶ θεαὶ εἴπατε μῦθον.

sic enim distinctè, & verè.

(253) 388. 11. ——— καὶ ἀγλαὸς ἤλασεν αὐγῆς,

ἡέες ἡελίοιο διακοσμήνοιο πθῆνης

χερσὶ βαρυζήλοισιν ἀρῦόμενοι συγῶς ὕδαρ

ἀσπορον εὐκάρποιο πόδον ποίησαν ἀλωνῶν] quoties

hunc locum inspicere solebam, in augustum coarctari copias meas sensi. sunt enim tam malè depravata omnia, prope ut desperaverim. nunc tamè conjecturæ fidere ausus sum, & singula sic constituere, ἦλθε λύκῳ καὶ σκέλιμις &c. hi, inquit, fuerunt,

δαίμονες ἀγροτόμοι μανιώδεις, ἕς πάρῳ αὐτοὶ

πατρῶης ἀέκοντας ἀπολήξαντες ἀρῆνης

θρίναξ σὺν μακαρῆϊ καὶ ἀγλαὸς ἤλασεν αὐγῆς

ἡέες ἡελίοιο· χολωόμενοι ὃ πθῆνη

χερσὶ βαρυζήλοισιν ἀρῦόμενοι συγῶς ὕδαρ

ἀσπορον εὐκάρποιο πόδον ποίησαν ἀλωνῶν

ὑδασι ταρταρέοισι περιρραίνοντες ἀρῆνας.

de Telchinibus agit, qui quum essent homines invidi, & fascinatores, terram omnium matrem & nutricem Stygiis aquis perfuderunt, ut esset sterilis, & humanum genus periret.

(253) 388. 16. viri doctissimi insignè mendum hîc reliquerant, quod integrum sensum inverterat. legend.

ἴππιον εἶδῳ ἔχοντι φόλῳ συνομόρτεε χεῖρων.

erat

erat enim Pholus quoque Centaurorum unus, si-
cut Chiron.

390. 17. γλαυκίῳ νηξάνθῳς ἐὼν ξανθόχερα χαίτην] (254)
nihil sani. immutem sic,

ξάνθῳ γλαῦκῳ ἴκανεν ὁμόςολ' ἀνιτύποις γδ
γλαῦκῳ ἐοῖς μελέεσσιν ὁμόχροος ἔσκε θαλάσσης
γλαυκίῳ νηξάνθῳς ἔχων ξανθόχερα χαίτην
ἕνομα τοῖον ἔδεκτο.

Hæc germana sunt. Causa autem, quam adfert, cur
hi ambo ad bellum una venerint, sophistica est &
pugatoria.

392. 3. ὦν ἀπὸ φερμῶ] plane nullo sensu. legen- (255)
dum arbitror,

—— ὦν ἀπὸ φερμῆ

παλυγάμων σατύρων διφύης ἀνέπελλε γενέθλη.

ardent enim libidine, & in furias ac ignem iuunt.
viri summi, φερμῶ. sed non ita loquitur noster. Fal-
kenb. φερνῆς & φορμῶ. in quo profecto nihil est quod
probes.

394. 4. non adsequitur Homeri divinitatē. quod (256)
enim ille ait de portentoso illo homine, vel homi-
nis potius retrimento,

φοξὸς ἐν κεφαλῇ. &c. id noster,

φεδνὴ δ' ὀκρίεντι καρῆατι φύελο χαίτη.

sane multò deterius. est enim φοξὸς, cuius caput in
nuvionem definit, & velut turbinatum est. at
ὀκρίεντι minimè. pertinet enim ad lapides, & ad alia,
in quibus multa sunt, quæ extant & eminent. il-
lud est acutum: hoc verò asperum. quare halluci-
natus est.

394. 32. debuit scripsisse,

—— μεσσατίῳ δὲ

ξάνθῳ δεσμὸν ἔβαλλε, καὶ ἔσκειπεν ἀντυγμαζῶ

H 4

παρθεῖ

(257)

120 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

παρθενίῳ ζῶσῃσι. καὶ διάπερ &c.

(258) 396. 6. παρ' ἀχλίῳ ἀνδρα] non dubium est quin scripserit,

— δεξάμενη δὲ

θεσσαλίῳ δολόεντα παρὰ γράδος ἀνθεα γάιης

ὑπνον θελγομένων φυλάκων ἐπέχευε καρύνῳ.

nam & Thessalæ mulieres fere omnes veneficæ erant, & animum ingenia maximè huc ferebantur.

(262) 402. 28. μάρτυει ταρσῶ] ex sternutatione omen vulgo erat. nemo autem calce sternuit, sed naribus, quare malè ταρσῶ. rescripserim potius,

— ἐπεὶ τότε μάρτυει παρμῶ

νίκης ἰνδοφόνοιο τέλῳ μαντεύουτο βεΐη.

(231) sic pag. 356. 3. — ἐπ' ἰθίοιο δὲ νίκη

πατρὸς πάτωρ δαφναῖῳ ἐπέπαρε μάντις ἀπὸλλων.

266) 408. 6. leg. ἐπαίξασα τανυκνήμιδι καμήλῳ.

*In librum decimum quintum
Dionysiacorum.*

(ibid.) Ibid. 27. leg. — ποροχέων ποταμηίδῳ ὄμβρον ἐέρσης. sicut enim ἐέρσην appellat omnem liquorem, ita ὄμβρον quamcunque χύσιν.

(288) 428. 33. legendum, — καὶ οἱ ἐνίψαι

ἔτρεμεν οἰστρον ἔρωτῳ, εἴη δ' ὑπεμέμεφετο σιγῇ.

non enim ait eum metuisse, postquam detexerat malum suum, sed nunquam detexisse, quia non fuit ausus.

(281) 430. 14. ἔπλεκε δάφνην] non capiebant sententiæ elegantiam, qui hæc perverterunt. lego,

αἰθερὸς καλὴ νίκαια παρ' ὅτι πέλεις ναί κεν ἀπὸλλων

ἀβρο-

ἀβροτέρην ἐδίωκε, καὶ ἔφυλον ἐπλετο δάφνη.

ibid. 29. ἢ γὰρ λόγῳ] nō est hoc ex more ejus. leg. (ibid.)

κτείνέ με σὴ παλάμη, καὶ τέρπομαι ἔσέο λόγῳ,
ἢ τρομέω φυγόμενε τὸν ξίφος.

436. 29. νηιάδες, καὶ ἀμαδρύες] nunquam hoc au- (285)
ditum est, & pugnat cum veterum scitis. consue-
tudo & usus postulat, ἀμαδρυάδες. quanquam ali-
ter scripsit, opinor. leg.

χαίρετέ μοι σκοπιάι τε καὶ ἕρεα, χαίρετε πηγαί,
χαίρετε νηιάδες, καὶ ἔμαί δρύες.

*In librum decimum sextum
Dionysiacorum.*

446. 12. languet vis verborum propter levē mu- (291)
tationem. lege,

πρὸς τὸ νόσφι μόθοιο, καὶ ὁππότε δῆρις, ἀθήνη.

446. 19. voluit fingere indignantis φλόγον quen- (291)
dam, & acerbam λοιδορίαν ingenti ira effusam. quod
ubi fit, præcipiunt dicendi artifices inutilem esse
curam illam, quæ est περὶ τὴν λειότητα καὶ ἁρμονίαν.
hoc enim non est effervescentis, neque concitati,
sed declamantis & ostentantis. prima ars est artem
hic dissimulare. magis enim acre est, quicquid sine
anxietate effunditur, & ex ipsa re natum subito
apparet. Homerus quoties verbis aliquem sævien-
tem facit, numeros frangit, & mutilat multa, ac
quasi singultum loquentem inducit. talia sunt ista
in Iliade.

δημοβόρος βασιλεύς· ἐπεὶ ἔτι δ' ἀνοῖσιν ἀγκύσεις·

ἢ γὰρ ἂν ἀτρείδη νῦν ἕστα λαβήσαιο.

H 5

vehe-

122 PETRI CYNÆI ANIMADVERS,
vehementem hanc animi esse commotionem ap-
paret, quia neque verbis stat, neque sententiæ suus
ordo. quod enim cœperat dicere, abrumpit. post
transilit ad aliud. neque hoc absolvit, sed deficit
cum quasi vox. deinde iterum pergit,

*ἀλλ' ἐκ τοι ἔρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὀμῶμαι.
καὶ μὰ τὸδε σκῆπτρον, &c.*

nihil potest his esse magis acre, aut fervidum. No-
ster in simili re quum vires suas experitur, eandem
laudem nusquam assecutus est. amat enim etiam
in his ubique splendidam illam compositionem,
neque variat usquam, aut à plenitudine numero-
rum recedit. Equidem nisi me monuisset, haut
scivissem hæc esse excandescens, & prope furen-
tis convitia,

*ἢ δὲ χολωμένη βριαρὴν ἀνενεῖκατο φωνὴν
παρθενικὴ σόμα λάβρον ἐπαιθύσσοσα λυαίω·
εἰ δὴ ναπι γλαυκῶπιν, ἢ ἄρτεμιν εἰς γάμον ἔλκειν,
καὶ βριαρὴν νικάϊαν ἔχεις παθήμονα νύμφην.
εἰ μὴ γὰρ ἀμφοτέραισιν ὁμόςολθ· εἰ δέ σε φεύγει
ἀπροϊδὴς ὑμέναιθ· ἀπὸ ρώδινθ· ἀθήνης,
καὶ νόον ἐ δέλξειας ἀπειδέθ· ἰοχεαίρης,
δέμνια νικάϊης μὴ δίζεο.*

componit singula nitidè tāquam tesselulas. etiam
dialecticè argumenta format, & omnem vim ex-
plicat oratoris cuiusdam. In ornamentis & con-
formationibus eligendis & collocandis, & com-
prehensione devinciendis, nihil non ad rationem
& tanquam ad artem dirigit. Atqui verum illud
est, quod monent Rhetores, ὅτι θυμὸς τέχνης ἔδει-
ται. abjicienda igitur hîc fuerat anxia ista sollici-
tudo, & quicquid ira ac fervor animis suggerere
solet, exprimendum fuit. tum & negligi debnit τὸ
ἔρρηθ

ἔρρυθμον, & contemni γὰρ εὐήκοον, quibus ubi vis potius, quam hic, locus est. Cætera, quæ supersunt, nō excutimus: sed tamen huc referri debent.

448. 19. πῖσπεύδης; ἀκίχηλον ἔχεις δρόμον, ὡς ποτε (293)
δάφνην

λητοῖδης ἐδίωκε] est præter usum omnem & analogiã. non enim est ἀκίχητος, qui frustra quærit (ut malè noster existimat) sed qui reperiri non potest.

456. 5. καὶ ἔγαμέοντα διώκεις] in repetitione omnis (297) venustas fuisset. & fortasse geminavit,

κτείνεις γὰρ ποδέοντα, καὶ ἔποδέοντα διώκεις.
possit enim videri Theocritum imitatus esse, apud quem similia.

460. 3. legendum est, (300)

τίπτέ μοι ἐφυγόμενον ὅλον δόλον ἔννεπεν ἠχώ;
460. 32. ἀγχινόσιο] eò desperationis progressa est, (301) ut vitam suspendio finire vellet. ad hoc autem non opus fuit magna industria, quia nihil facilius, quã restis reperitur. vitiosam igitur est, ἀγχινόσιο. legerim,

δίξετο δ' ἀγχινόσιο μετέρσιον ἄλλαρ ὀλέθρου
θλιβομένη σφιγκτήρι περιπλοκον αὐχένα δεσμῶ.
ut sit leviter deflexum ab ἀγχίνη.

In librum decimum septimum,

Dionysiacorum.

462. 23. παιδὸς ἀμαζονίης τε δομὴν] admodum in. (302) emendatè. legerim,

παιδὸς ἀμαζονίης δολίην ἄμνησον ἐάσας
ἰνοβαρῆ φιλότητα, καὶ ὑπναλέες ὑμεναίους.

non

124 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.
non enim vi, sed dolo vitium virgini obtulerat.
jam reliqua coherent.

(303) 464. 15. λιθίδα θηρεύουσα] nihil est quò istud refe-
ras, & pendent omnia. rescribo,

—— πεισφίγξασα δὲ δειρὴν
ἤλυθε θηρεύουσα μάχης αὐτόσωτον ἄγρην,
ἐκ πόλιος δὲ πόλιν μετήϊεν.

(304) 466. 15. κρηναὺς πυλεῶνας] voluit dicere λιθίνους.
malè. fuerunt enim γλυπτοί, hoc est politi, ut post
ait. atqui κρηναὶ sunt lapides asperi & rudes.

(307) 470. 24. οἱ μὲν ἄρ' αὐλῶ] nihil de tibiis, ne per
somnia quidem. legendum est,

—— οἱ μὲν ἐναύλων
ῥηξάμενοι κρηπίδας ἐκύρισαν, οἱ δὲ κολώνης
ὑψιπενῆ πρηῶνα.

(410) 474. 22. erat capitis tegumentum ex gypso fa-
ctum, quasi galea quaedam. quare legerim,
ψευδαλέον μίμημα τετυγμένον ἠθάδι γύψω
ἀντίτυπον πῆληκος ἀληθείας, ἔρχομαι ὀπωπιῆς.
etiam qui orgia celebrabant, gypso faciem illine-
re solent, unde toties dixit,

—— ἐχρίοντο παρήϊα μύσιδι γύψω.

(311) 476. 10. ὄργια βάκχος] est mendum. ait mulierem
quandam, quum telo vulneraretur, vestem colle-
gisse, ut decore caderet. lege,

δεξιτερῇ ξυνάγειρεν ἐὸν φεύγοντα χιτῶνα,
γυμνὰ φυλασσομένη χιονώδεος ὄργια μηρῶ.

(311) 476. 20. magno apparatu, multisque ineptiis &
palillogiis rem non magni momenti describit.

—— ὑπέροπλος ὀρόντης

θηγαλέην βρομίσιον μάτην ἤρασε κεραίνουσα
ἔγὰρ ἀναξιδόνυστος ἀδηλήτοιο καρήνης
ταυροφυῆ τύπον εἶχε σελιγαίσιον μελιώπης

τεμνέ-

ἡμνόμενον βουπλήγῃ ἀλοιπῆει σιδήρῳ,
ὡς κέρβεις ἀχελῶν ἀείδεται, ὅποτε κόψας
ἡρακλέης κέρως εἶλε γαμοςόλῃ ἀλλὰ λυαῖ
ἕράνιον μίμημα βοώπιδῃ εἶχε σελήνης
δαμονίης ἄρρηκτον ἔχων βλάσημα κεραίης
ἀντιβίοις ἀτίνακτον. &c.

agnosco admirabiles idiotismos Nonnicos ταυρο-
φυῆ τύπον, & ἀλοιπῆρα σίδηρον, & ἕράνιον μίμημα,
quos ne omitteret, & ut singulos cum fastu osten-
taret sollicitè operam dedit. tum & pugnantia di-
xit, & stolide prolixus fuit. Sed age, experiamur an
hæc & brevius à nobis dici, & elegantius possint.
equidem si contendere cum auctore antiquo fas
est, ita maluissem,

ἔμὲν γὰρ τοιαῦτα ἔσαν βρομίῳ κεραῖαι,
ἵαί περ βοός ἐισ γεωμόρε, ἢ καὶ ὁποῖαι
γαυριῶν ἀχελῶν ἀγάλλειο, τὰς ποδὲ κλάσσει
ἡρακλέης χεῖρες σφαλίζετα, ἀλλὰ σελήνης
βλάσησαι κερῶτασι πανείκελοι, αἰὲν ἀαγεῖς,
ἀντιβίοις ἀτίνακτοι. ὁ δὲ δρασὺς &c.

paucis tam multa diximus, atque ille, imò plura:
sed sobriè tamē, & candidè, & castè. quod primum
est & præcipuum in omni re.

478. 25. γείτονα καὶ κυθέην] equidem ignoro hoc (313)
quid sit. forte legendum,

ἠέλιε φλογεροῖο δι' ἄρματ' αἰθέρα τέμνων,
γείτονα καιομένην ὑπὲρ ἄνλακά φέγλ' ἰάλλων,
σῆπον ἐμοὶ σέο δίφρα.

nam de India loquitur, cujus solum sol quasi urit
perpetuo. possis & γείτονα κυανέην &c. nam ab usti-
one quoque est nigro.

480. 12. κῆσσο νέκυς &c.] est jocus amarulentus, (314)
& hostilis irrisio: quæ brevis esse debebat, & acuta,
& tota

multa futiliter eū docuissent. Stesichori quoque dictum, quod apud Aristotelem est, vehementer perterruit Locros, ὅτι οἱ τέτλιγες αὐτοῖς χαμόθεν εἴσονται. quod fortasse contempnissent ipsi, si longam instituisset, & fanaticam orationem. est enim, inquit dicendi magistri, magis horribile, quicquid obscurè intelligitur. quæ causa est cur mysteriorum quoque secreta allegoriis quibusdam tegantur, tanquam nocte & tenebris.

482. 13. nulla verborum vis est. lego.

(315)

ῥηϊτερον γδ

ἀσκεπέων θώρηκῶ οἰσεύοντο φορηῆες,
contra, inquit, quàm solet, factum est. facilius enim armati, quàm inermes lædebantur.

484. 8. περὶ ἀσπίζοντα] malè mutatum imperitis. lego,

(316)

ἀθήσας δὲ τάλαντα μάχης ἑτεραλέϊ ῥιπῇ
νίκην ἰνδοφόροιο περὶ ἀσπίζοντα λυάει.

*In librum decimum octavum
Dionysiacorum.*

488. 17. καὶ πέλοπῶ πλατὺν ὤμον, ὅσον θοινήσατο δηῶ, (319)

μορφώσας ἐλέφαντι νόθῳ τεχνήμονι κόσμῳ,

ἤεα δαιτρευθέντα πάλιν ζώγρησε κρονίων] est barbarismus. qui in bello parcit captorū vitæ, aut animo defectos recreat, is ζωγρεῖ. at iste, de quo loquitur, jam ante interfectus erat, & deorū quadam benignitate ad vitā revocatur. igitur debuit dixisse,

ἤεα δαιτρευθέντα πάλιν ψύχασε κρονίων.

488. 7. ἐμὸν μὴ παῖδα παρ' ἑλθρῆς] nugæ. lego, (319)

περὶ

πρὸς διὸς ἰκεσίῳ τεῦ, διόνυσε, τοκῆ,
 πρὸς σεμέλης θεόπαιδ, ἐμὸν μὴ δῶμα παρέλθης·
 ἔκλιον ὡς ὑπέδεκτο τὸν γενεῖῃα λυκάων.

(186) antea pag. 286. 23. contra fuit peccatum.

(323) 494. 17. δίζυγι χαλκῶ] non satis emendatè. I ee,
 ἢ κεφαλὴν ἐλέλιζε μετήλυδα δίζυγι παλμῶ.

(326) 498. 27. ——— ἐὸν δ' ἐνδυνε χιτῶνα,
 καὶ πίθον ὑπνώοντα, μέθη δ' ὡς ἐκλυε φωνή] est de-
 fectus unius aut plurium versuum, quos non est
 restituere sine ope codicum.

(327) 500. 12. fugit viros summos verborum trajectus,
 à quo laborat sententia.

Transf. μέμνημαί τινα μῦθον, ὃν ἡμετέρῳ γενετῆει
 πατροπάτωρ ἐμὸς εἶπεν, ἐγὼ δέ σοι αὐτὸς ἐνίψω.
 ἀσσύριός ποτε βῆλ, ἐμῆς πολιῦχ, ἀρύρης·
 κυφίζων κρόν, ὕγρος &c.

planè non cohærent, neque ullum sensum eruere
 possis. transponam igitur quedam, & res plana erit,

μέμνημαί τινα μῦθον, ὃν ἡμετέρῳ γενετῆει
 ἀσσύριός ποτε βῆλ, ἐμῆς πολιῦχ, ἀρύρης
 πατροπάτωρ ἐμὸς εἶπεν, ἐγὼ δέ σοι αὐτὸς ἐνίψω.
 nihil æquè manifestum est. deinde incipit narrare,
 κύφίζων κρόν, ὕγρος &c.

(327) 500. 25. neimo dixerit integra esse,
 ὠμοβέρυς τε λέοντας ἐπὶ κλόνον ἰνδὸν ἰμάσσω
 μὴ τρομέοις ἐλέφαντας, ἐπεὶ τὸς &c.

nos hæc luxata junari posse confidimus, sed, ut an-
 te, transjectione. scripserim igitur.

Transf. μὴ τρομέοις ἐλέφαντας ἐπὶ κλόνον ἰνδὸν ἰμάσσω,
 ὠμοβέρυς τε λέοντας. ἐπεὶ τὸς ὑψιμέδων ζεὺς
 κάμπτων ὑψικάρηνον ἀπηλοίησε κεραιῶν.

loco suo motæ erant duo hemistichia. quod mirum
 est, & raro fieri solet.

500. 30.

500. 30. ἐχιδναίων ἀπὸ παρσῶν] sæpe observavimus (328)
 παρσὸν in his libris spurium esse & supposititium.
 legendum est,

ἀνερρίπιζον ἐνυῶ
 χείλεσιν ἐρπυσήρες, ἐχιδναίων ἀπὸ λαιμῶν
 ἰὸν ἐρευγόμενοι δολιχόσκιον.

502. 12. — ἀυχέν⊕ ἕρη (328)
 εἶρωε χαλαζήεντι τετυμμέν⊕] neque ἕρη rectum
 est, neque τετυμμέν⊕. emendem,

σκορπί⊕ ἀυλοέλικι⊕ ἐπήορ⊕ ἀυχέν⊕ ἄκρη
 εἶρωε χαλαζήεντι τεδηγμέν⊕ ὀξεί κέντρῳ.

504. 2. τὸν κρόν⊕ ἄπλεον εἶχε] nemo hactenus (329)
 cum laude hinc se expedit. neque mihi verò ali-
 quid certi succurrit, aut quod ratum haberi po-
 stulem. quantum tamen conjectura assequor, vi-
 detur scripsisse,

τὸν κρονίῳν ἀλέεινε καταχμάζοντα κεραυνῷ.

hoc aptum esse fatebitur, qui cætera inspiciet. &
 fortasse genuinum est.

506. 30. castiganda est ejus imperitia, (332)

ἢ πῖθον ὡς ἐνόησε καληπιύωντι προσώπω
 πώτμον ἐῖ σαφύλοιο σφῆ μαγτεύσατο σιγῆ
 αὐτόματ⊕.

quum ædes intrabat, inquit, ex luctu domestico-
 rum facile per se divinavit obiisse patremfami-
 lias, etiam si nemo hoc ei diceret. hoc est quod ait,
 αὐτόματ⊕. ierum offendit in Hellenismo. certe
 enim quibus nemine indicante novisse aliquid
 contingit, ii non αὐτομαλίζουσι, sed per se illud sciunt.
 αὐτόμαλ⊕ enim est, qui nullius jussu, sed sponte ad
 aliquid impellitur. αὐτοδίδακτ⊕ vero, quem ne-
 mo docet. illud ad voluntatem spectat, hoc ad in-
 tellectum. quare sæpe etiam qui scientiæ amantis-
 simi

simi sunt, parum tamē proficiunt, quia studii hanc laudem deterit culpa ingenii. neque enim semper promptam voluntatem indoles quoque industriæ comitatur.

(ibid.) ibid. 12. μαρμαρυγήν δολέεσαν] hoc verum esset, si fucō faciem oblevisset. at nunc ait squalere eum & in luctu esse. quare legerim,

πῶς φορέεις τῆδε πέπλα χυτῆ ἤρυπῶν ἰακονίη,
μαρμαρυγήν δολέεσαν οἷς εὐνοῖα παρειάι.
nimirum cinere se consperferat.

*In librum decimumnonum
Dionysiacorum.*

(340) § 20. 6. σειληνὸς δὲ νεοσπίστῳ νέον οἶνον] sunt adeo distorta, ut vix restituere possis. conati tamen fuimus hoc modo,

δὸς χάριν ὄφρα ποιοῖμι παλαιγενέῃ χύσιν οἶνον,
σειληνῶ δὲ λίποισι πιεῖν νέον οἶνον ὀπάωρης.

illi, inquit, mustum relinquam : mihi sit vetus vinum bibere.

(341) § 22. 10. ἦν δὲ οἱ ἀρμονίη] imo dixit, opinor.

ἦν δὲ οἱ ἀμβροσίη γλυκερὸν ποσίον.

promiscuè enim istud veteres non magis de cibo, quam de potu. quod vulgatum est, neque eget exemplis.

(ibid.) § 22. 1. εἰ δὲ μὲν οἶα &c.] est hæc Dionysiaca saltatio, qua res acta quædam manuum gesticulationibus representatur tanquam in scena. eam noster ut exprimeret, multum sudavit, & inepte nugatus est. rem enim unam & eandem variat, sed prodigialiter,

ter, & dum ubertatem sequitur, specie recti deceptus est. Verum alibi quoque hoc vitium tetigimus.

526. 27. *διὰ τε μορφὴν*] nullum est vestigium germanæ scriptio- (344)
nis. & tamen necesse est legas,

———— *διὰ τε λοιβὴν*

ἀργύρεον κρητῆρα λαβὼν ἔρριψε φερέθροισ.

sacra enim facit fluvio.

528. 14. *σειληνὸς πάλαι ἄλλος ὑπέβριος αὐλὸν ἀμείβων* (345)

ἀνχένα γᾶυρον ἄειρε] id est, animos sumpsit à cantandi peritia. Hoc ille qui quiliarum legulus à Romuli nepotibus sumpsit: sed imperitè. nō enim bene advocaverat genium suum. quare accensendum hoc est cæteris Nonnismis: imo ponendum in fronte.

548. 31. *ἢ αἱματέεντι σιδήρω*] non est sanum. re- (359)
scribo,

ἢ ποσὶν, ἢ παλάμησιν, ἢ αἱματέεντι καρῆνω.

nam membra hospitem, quos occiderat, suspendebat in vestibulo.

550. 19. turbata sunt, & mirū in modū implexa.

*ὡς δ' ὅτε τις παρὰ χεῖμα γαληνάη παρὰ λόχημ
ἀννεφέλυ φαέθοντ' ἰδὼν τερψίμβροσε ποιμῆν
πανὶ δὲ κῶμον ἄγειρε.*

est Ilias mendorum. videor tamen omnia nitori suo restituisse,

*ὡς δ' ὅτε τις μετὰ χεῖμα γαληνάη παρὰ λόχημ
ἀννεφέλυ φαέθοντ' ἰδὼν σέλας ἀνθορε ποιμῆν,
πανὶ δὲ κῶμον ἔγχε, συνωρχήσαντο δὲ νύμφαι, &c.*

nescio an germana sint: certe quidem plena sunt & aperta. Falkenburgo aliter hoc tentatum fuit. sed non procedebat.

562. 11. *ἀναξ Καρχαίεστο*] loquitur de pastoribus, (368)

I 2

qui

qui in Arabia. lego,

ἔἰς ἐνοπὴν ἄγραυλον ἄρα ψ βακχεύετο ποιμὴν.
apud Homerum quidem est,

— σὺβάτης ὄρχαμος ἀνδρῶν,

sed longè dispar ratio est.

(368) 562. 15. ἄτροφον ἀρσενόπαιδα] inter hæc & illa, quæ sequuntur, νυμφάων παλάμησιν &c. est ingens hiatus. deest enim orationis ille flexus, quo rediit ad Lycurgi calamitatem memorandam. hoc ex serie, quam instituit, manifestum est.

(369) 564. 6. ἀρραβίας σχεδὸν ἦλθεν] etiam hîc nemo neget lacunam esse, quæ expleri potest, si hoc aut simile addideris,

καὶ τὰ μὲν ὡς ἐνόησε διδὸς δάμαρ, ὠκείῃ τασσῶ
ἀρραβίας σχεδὸν ἦλθεν, εἰ υαλίς δὲ καμόντα
ὑέα δεινδρήεν] ἀνεζώγησεν ὀλέθρου.

jam enim transit ad Lycurgi liberationem.

(370) 564. 24. μῶμον ἀνασήσειεν] jam ante diximus hoc esse vitium exilis characteris, quod ξηρότης appellatur. deinde esse quoque ineptum barbarismum. vide quæ ad pag. 44. 22.

(373) 570. 16. αἰδέσθ' ἀμήσαντα φύλοσπῶρον ἐσμὸν ἀρότρων] sic legendum est. nam & antea quoque de eodem hoc, pag. 328. 29.

— γέρον κρέν' ὀπώτε τέμων

ἄρσενα πατρὸς ἄροτρα &c.

Lucretio etiam hanc corporis partem esse vomerem scimus. Sed hîc iterum Hellenismi sui fidem nobis facit. imperitè enim illud,

— ἐσμὸν ἀρότρων, quum de solo isto sene loquitur. sicut enim μήδια, & ἄετρα, & genitalia, unius cujusdam peculium esse possunt, ita ἐσμὸς ἀρότρων, non nisi plurium & diversorum. Qui hoc ignorat,

ignorat, nihil nisi tiro in his est, & puer.

570. 31. σύνδρομον αὐ ἐρίσω] est jocus falsus, & (374)
plane festivus. nuncium ab hostibus ad se missum
minis terret Indorum dux, & quia longis auribus
erat, suaviter ludit hominem,

ὃ μὲν ἐγὼ τελέσω σε διάκλον· ὃ δὴ δύνασαι γδ
λάτει· ἔργον ἔχειν οἰκοσόν· ἀλλὰ σε μακροῖς
ἔασσι πρὶ ζόντα παρ' εἰλαπίνην ἐάσω.

ubi victoria, inquit, potitus fuero, ad hoc opera tua,,
utilis erit, ut mensæ meæ adsistas, & auribus tuis,,
tanquā flabello, vētulum mihi facias, dum cæno.,,
Magni stuporis, & asinitatis cujusdam indicium
est, longis auribus esse, aut eas movere posse. Quod
etiam Aristophanes leporum pater vidit, & paulo
aliter hoc scomma tortit in Athenienses, qui ab in-
fanis declamatoribus falli se, & circumduci patie-
bantur, dum omnia eorum dicta probabant, & ad-
mirabantur.

Αλ. πρῶτον μὲν ὁπότ' εἴπωι τις ἐν τῇ κκλησίᾳ,
ὦ δῆμ, ἐρασιῆς εἰμι σὸς, φιλῶ τέ σε,
κὶ κήδομαί σε, κὶ προβλεύω μόν·
ἀνωρτάλιζες, κἀκερπίας. Δη. ἐγὼ;

Αλ. εἴτ' ἐξαπαλήσας σ', ἀντὶ τέτων ὄχετο.

Δη. τί φησ; τοιαῦτά μ' ἔδρων, ἐγὼ δ' ἔκ' ἠθόμην;

Αλ. τὰ δ' ὦτα γάρ σε, νῆ δ' ἰ, ἐξεπετάνητο
ὡς περ σκιάδιον, καὶ πάλιν ξυνήγετο.

planè acris quædam, & mordax vis est hæc. Iam in
illis quoque, quæ noster ait pag. 544. 10. aliquid in- (356)
est, quod vehementer pungit,

ὀκλαδίην δὲ λαβὼν δολιχόσκιον ἔρην

σιληνῶν, λασίην τελέσω πλήξιππον ἰμάθλην.

est summa quidem venustas, sed talis tamen, ut
terrorem quoque animis incutiat. in quo veteres

maximum momentum posuerunt, & Homerum fuisse primum omnium observant, qui his ἀσεισμοῖς usus fuerit subinde πρὸς δείνωσιν. Itaque hujus proprias quasi faciunt τὰς σοβεράς χείρας, quia formidabilis est etiam quum ludit. Tale est illud munus immanissimi hominis,

ἔτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισι.

nunquam magis timeri debuit, quàm quum isto modo jocabatur. post hunc Xenophon quoque extitit, qui in hoc genere admirabilis fuit. sæpe enim feliciter ex re invenusta & odiosa τὴν χάριν asssecutus est: quod non magis usitatum tunc erat, quàm si aut ex calidis frigescere, aut calefieri ex frigidis cuiquam contigisset.

(374) 572. 2. καὶ σάκεϑ πικτοῖο μέσον &c.] hæc vitium tinniunt. nam postea rectè, διζυγι δέλτω. omnino scribendum est,

ἢ πίνακϑ πικτοῖο μέσον κενεῶνα χαράξας

τοῖον ἐπϑ ταχύμυδϑ ἐπέγραφε διζυγι δέλτω.

ait regem ei dedisse literas, sed in tabulis exaratas. In animo habuit Homeri verba, quæ sunt Il. ζ. de Præto,

πέμπε δέ μιν λυκίην δ', ἔπορεν δ' ὄγε σήματα λυβρά,
γραψάσεν πίνακι πικτῶν θυμοφθόρα πολλά.

☞ Cæterum ut in aliis sæpe, ita hic quoque ostendit se nullum usum habere aut comminiscendi aliquid novum, aut alios imitandi. ineptum enim est, quod ait, πίνακϑ κενεῶνα. erant enim tabulæ hæ planæ & æquatæ. at κενεῶν est capax cōcavitas quedam, quæ in planis esse nō potest. deinde illud Homeri, θυμοφθόρα πολλά, quia commune & tritum videbatur, ambitiose mutavit,

διζυγια δέλτον ἔχων ἐγκύμονα δηϊοτήτϑ.

ita,

ita, dum variationis studiosissimus est, atque etiam anxius, fataliter nugatur.

574. 8. ἡελίον βαλβίδα μεσημβείζουσαν ὀδύων] id est, (376)
meridionalem plagam. sed quid causæ erat, cur meridiem faceret Solis carceres? certe enim hujus curriculi initium in oriente cōstituere debuit, metam in occidente. at medium sit meridies.

*In librum vigesimum secundum
Dionysiacorum.*

576. 19. ὑπὸ ζυγῶ] sub montium cacuminibus, (377)
inquit, quæ flumini impendebant, sederunt. sanè hoc novum est in puriore Hellenismo. non enim sicut Romani hic juga, ita Græci quoque ζυγῶ agnoscunt. sed non semel ad Latinos deflectit, & barbarus esse adfectat.

578. 17. dissoluta sunt, & pendent. neque possumus veram lectionem ex conjectura restituere: sed sententia tamen aliquid hujusmodi requirit,

θεσπὶς ὄρνις ἐν ἡέει κῆφῶ ὀδίτης.

582. 31. θωρηχθέντας ἀμαδρυὰς] mirè adulterinū. (382)
jussit, inquit, belli dux totum exercitum ordine discumbere, & cibum capere. legerim igitur,

νοερεῖ δὲ κέλευε σιωπῆ

τεύχεσι θωρηχθέντας ἀνὰ σίχας εἰλαπινάζειν.

584. 6. πεισοσνόου ποταμοῖο] sæpe quædam adeo (382)
portentosa pro germanis substituerunt scriptores librarii, ut nulla manserit affinitas. ex sententiæ ductu necessariò reponendum est,

κὶ ταχινὸν μετὰ δόρυον ἐπερρέον ἀσπιδιῶται
γείτονῶ ἐκ ποταμοῖο πεισὶν ἐπιδόρυον ὕδωρ

136 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

νεύμασι θεσπεσίοισι περιττονόου διονύσου.

(384) 586. 15. δυσπέμφελον ἄγρην] etiam hoc inusitate deformatum est. germanum erit & rectum, ὡς δ' ὅτε τις περιχέων ποταμὸς δυσπέμφελον ἕδωρ ἄσαλ' ἐκ σκοπέλοιο &c.

(ibid.) ibid. 21. ἐσύρετο γείτονι] est referendum ad eosdem auctores. potius enim scripsit noster,

πολλὴ δὲ πεσῦσα

ὑψιφανῆς περιθέλυμν' ἐσύρετο ρεύματι πεύκη. auferebat, inquit, obvia omnia vis torrentis.

(391) 596. 26. νέφ' ἐνδῶν] est mendum. Cum telis hostium, inquit, premeretur media phalanx, retrocessit aliquantum. extremæ verò manserunt. ita facta est quasi curvatura quædam gibbosa, & μηννοειδῆς. mutem sic leviter,

μεσαλίης δὲ φάλαγγ' ἀλευαμένης νέφ' ἐνδῶν, χῶρ' ἐγυμνώθη περαῆς ἰνδαλμασελήνης.

(406) 620. 5. πυρσὸς ὀρόνην] falsum est, & dicendū fuit, ἰνδὸς δῦρσ' ἐπεφνε, ἢ ἐφλεγε πυρσὸς ὑδάσπην.

Hydaspes enim igni ultus est. at Orontes gladio suo se confodit, & in flumen provolutus est. quæ omnia jam antè narravit.

*In librum vigesimum quintum
Dionysiacorum.*

(421) 642. 1. ἀλλὰ &c] iterum periclitatur ingenii sui acumen, sed nescio quo modo non benè procedit. In Iliadis libro 2. supra omnem dicendi virtutem sunt illa,

ἔμθα δ' ἔσαν εὐρυδοῖο νεοσσι, νήπια τέκνα,

ὄζα

ὄζω' ἐπ' ἀκροτάτῳ πετάλοις ὑποπεπληῶτες.
atque hos quidem postea serpens,

— ἐλεεινά κατήθη τετριγῶτας.

miserabiliter omnia, & significanter dixit. at nos-
ter, qui in imitatione omne suum studium vide-
tur posuisse, quædam ex his secutus est, sed ineptè.

— δρακοντείοιο πθηπότες ἄκρα γενεῖς
ἰνδῶης παλαάνοιο πάλιν κλάζου νεοασοῖ.

primo illud, *πθηπότες*, quàm non aptum est? certe
enim miramur ea etiam, quæ nos oblectant. at il-
los formido & horror cepit. deinde malè exces-
sum addidit divinis Homeri *ἐννοίαις*. *πᾶ κλάζου* jo-
culare est de teneris pullis. tollit enim illud, quod
tantopere admirandum est,

— νήπια τέκνα.

major enim & clarior sonitus est clangor. alter sa-
tis habuit dixisse, *τετριγῶτας*. at de matre aliter,

— πέρυγῳ λάβεν ἀμφιαχῆαν.

quod igitur jam sæpe antè factum diximus, etiam
hic in contra dicendi vitia incurrit. illic scripsit-
se debuit,

— πάλιν τρίζου νεοασοῖ.

at hîc verò,

— δεδοικότες ἄκρα γενεῖς.

aliquanto enim minus inepta jam erunt.

642. 9. ἀμφ' ἐμὲ βακχευθεῖσα πειτρέχει] in toto (421)
hoc loco duo sunt manifesta *πάθους* vitia, *παρέν-
θουσον*, & ridicula *φαντασία*, de quibus jam satis ini-
tuo diximus ad pag. 8. 11.

642. 26. κρίνων ἠγορέην τεκέων δῖός] nusquam po-
tuit in propria pelle quiescere. supra ineptè phy-
sici, & astrologi, & grammatici & aliorum perso-
nam sibi sumpsit. nunc ex puerorum ludo exem-
plum

I 5

plum

plum adfert cujusdam προγυμνάσματι, sive λόγῳ ἀντεξέλασικῷ. toto enim hoc libro id unum egit, ut heroum quorundam virtutes inter se compararet. quod planè erat præter rem & institutum. tum & ex dignitate hujus scriptionis non fuit, quia planè scholasticum est, & puerile. solent enim hoc dicendi genere magistelli olim discipulos suos exercere, quo nihil miserius erat, nihil putidius. & tamen noster se hic jactat. Sane debebat in hoc caractere ista frigida non tetigisse: sed tamè quia sic ei visum fuit, haut nihil est consilium ejus, & tam graves causas potuisse cognoscere.

(428) ibid. 10. πότμον ἄγων ἀσίδηρον, ὅπη &c.] nescio equidem qua ambitione & molimine hæc duxit ex illis simplicissimis Theocriti, quæ sunt in ἡρακλ. λεοντ.

ἦρχον ἢ ἐγκραλέως σιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
ἐξ ὀπιθεν.

de eodem enim, & ejusdè facto uterque loquitur.

(430) 654. 31. sunt disjectæ & turbatæ membra orationis. quæ in locum suum restituumus apta transpositione.

πολλάκι βάρχη

ἄσπελον ἐυκεράων ἀγέλην δαιτρεύσατο ταύρων
ἔτιδανὴ θερὰ πᾶνα βοοκραίεσσιν διονύσῃ.
πολλάκις οἱ κεράεσσιν ἐμάρνατο μαινόμενος βῆσ,
θηγαλέην δ' ὀπκρυτον ἀνειρεύσασα κεράϊον
εἰς γόνυ ταῦρον ἔκαμψεν ἀκοντισῆσσι λέοντων.
κάλλιπε καὶ τριλόφοιο &c.

summi viri hæc quoque trajecerunt, sed nec eodè modo, neque fortasse tam commodè. necesse enim est ut in fine flexus aliquis sit, & συσροφῆ. quod nunc hoc modo, quam illo, magis fit.

660. 5.

660. 5. *πλησαμένης*] depravata hæc & transposita sic emendanda esse cenluit incomparabilis vir, (433)
D. Heinsius.

*νίκης δ' ἐλπίδα πᾶσαν ἀνεῖριπιζον ἀῆται,
πλησαμένης ἐὰ κύκλα παλινοῦσσι σελήνης
μετρήσαντα μέθοιο τριηκοσῆς δρόμον ἦες.
παπταίνων δὲ λέοντας ἀεργηλῆ παρὰ φάτνη
διαλέων βρυχᾶτο.* Transp.

662. 25. *ὠκεανὸν φορέοντι τί σοι ῥέξιαν ὑδάσπης;* (435)
sunt argutia sophistica, & argumentum futile.

*In librum vigesimum sextum
Dionysiacorum.*

Ibid. 17. *πολλάκι δ' ἠνεμόεν] &c.*] quod alibi sæpe, id hic quoque accidit. multa enim transposita sunt. nos, quod difficile erat, singula quæque suo loco reposuimus. locus integer adscribendus fuit, ut magis aperta res esset. leg. (452)

*ἀλλὰ σφοῖς σομάτεσσ μελίξῃ (ὠρίων) διὰ τις ἀνῆρ
πηκλίδι νυμφοκομῷ θαλαμηπόλον ὕμνον ἀέσπων.
κατρεύς δ' ἐσομένοιο προθεσπίζει χύσιν ὄμβρου
ξανθοφύης, λιγύφων ὄσπὸ βλεσάρων δέ οἱ αἰγλη
πέμπεται ὄρθρινῆσι βολαῖς ἀντίρροπος ἦες.
πολλάκι δ' ἠνεμόεν] ὑπὲρ δένδροιο λιγαίων
σύνδροο ὠρίων ἀνέπλεκε γαίτονα μολπῶν
φοινικέως περιγέσσι κεκασμένῃ ἢ τάχα φάιης
μελωμένε κατρηῖ ἑώϊον ὕμνον ἀκίων
ὄρθριον αἰολόδειρον ἀπδὸνα κῶμον ὑφαίνειν.
κεῖθι καὶ ἐγρεμέθων μερόπων στραῖος, & cætera,
ut ordine sequuntur.* Transp.

- (462) 704. 12. insolenter mutatum. non enim jubet eos interfici, sed vetat, & in famulatu esse vult. deinde non satis portentosum est illud de telis. & dixerit potius.

μη δολιχοῖς μελεέσαιν ἐπιφάοντασ ὀλύμπου
γηγενέασ κύκλωπασ ὀλέσσατε.

hoc planè erit pro reliqua ejus magniloquentia, multa enim thraſo ille Indus inepte effudit, & verbis pene difflat integras legiones.

- (467) 712. 2. existimavit vir incomparabilis lacunam hic esse & hiatus. quod verum non est, sed quædam tamen mutanda sunt. leg.

ἢ θρασὺν ἀμπελόεντι περιπλεχθέντα κορύμβω
νεβρίδι χαλκοχίτωνα καλύφατε θηριαδῆα.

sumat, inquit, hunc ornatum, quem cæteri omnes, qui orgiis ministrant.

- (470) 716. 2. ἀπότῃ σὴν] peccatum à scriptore librario. leg.

ὁπότῃ πηνειοῖο φυγὰσ ῥόθῳ, ὁπότῃ δὶρκῆ
μητέρα σὴν ἀπέειπεν, ὅτῃ δρόμον εἶχε ἢ αὐλὸσ
ἀσωπὸσ &c.

sic Callimachus quoque de eadè hac fuga quum loquitur, Peneum simul, & Dircen, & Aſopū jungit. & noster alibi non semel.

- (470) 716. 4. hallucinatus est,

ἀσωπὸσ βαρύδεπῳ ὀπίθερον ἴχνῳ ἐλίωων.

fluvii enim βαρύδεπῳ celeriter, & rapido cursu fluunt. at Aſopus leniter & lentè. debuit dixisse βαρύγυνῳ. nam & postremum fuisse ait, & Callimachum sequi voluit, qui hujus tarditatis causam quoque adfert,

ὁ δ' εἶπετο πολλὸν ὀπίθερον
ἀσωπὸσ βαρύγυνῳ, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ.

nimirum

nimirum sensit divinus vir nullo impetu, neque ingenti strepitu, sed potius placido murmure cum ferri.

716. 25. σκήπτροισιν ἐρίζων] imò contra & sensit, (471) & scripsit. leg.

— ἐμοῖς σκήπτροισιν ἀρήγων
μάργαλο πτήνεσαν.

auxilium enim ei tulerat, cum imperii res in extremum essent adductæ periculum.

*In librum vigesimooctavum
Dionysiacorum.*

722. 24. Δηριάδην ἀπέλεθρον ἐπαΐσοντα νοήσας] in (475)
mendo sunt omnia. ait Phaleneum quendam, quū in Deriadem impetum faceret, à Corymbaso occisum fuisse, qui caput ense ei abstulit. manifestò hoc voluit. etsi ex verbis corruptissimis quidvis aliud potius, quàm hoc, intelligitur. non potest his mederi levis mutatio. forte leg.

— λυσσαλέον δὲ
δήιον, δία ῥέεθρον, ἐπαΐσοντα νοήσας
ἀλκήεις ἐκίχησε κορύμβασθ, ἐσσυμένα δὲ
λαιμόν ἀπηλοίωσε.

certum est aut hoc, aut simile restitui debere.

724. 1. πατρώη] nescio qua fati iniquitate factum (475)
sit, ut hominem plus satis per se ineptientem multo fecerit ineptiorem quorundam supinitas. certe hæc quidem distortissima erunt, nisi sic transponantur. ut nos ea exhibemus,

μηκεδανῆ κεκάλυπτο κασιγνήτσιο βοείη

δαρδα- Transp.

δαρδανίης ἅτε τεῦκρον οἷς εὐλήθη γενέθλης
 εἰς σάκῳ ἐπταβόειον ἐδέχοντο σύγγονῳ ἄϊας
 πατρῶν συνάεθλον ἀδελφεὸν ἀσπίδι κεύθων.

(477) 726. 11. non leviter peccat ignorance Hellenismi.

— ὁ μὲν φυγὰς ἰκελῳ αὐραῖς
 εἰς στρατιὴν βρομίῳιο πεθηπότι χάζετο ταρσῶ.

scimus πεθηπότας esse, qui rerum miraculo stupēt,
 & admiratione defixi hærent. Noster, qui meminerat non minus pusilli animi vitium esse, omnia mirari, quàm metuere levissima, utrumque confudit, non poterat autem magis ineptè, quàm hîc. ait meticulousum quempiam fuisse, qui pugna desertâ in fugam se conjecit πεθηπότι ταρσῶ. nunquam suavior est, quam quum suas venustates expromit, quas hoc inficeto seculo nemo admittit. alibi similes sunt idiotissimi.

(479) 728. 32. φυλασσομένην γενεήην] si vulgata ista sequimur, jam Indi videbuntur hanc militis imaginem servasse. quod enim dixit, ναεήρη, quia est τῶν πρὸς π, ad eam terram spectabit, in qua res gesta est, quum de alia nihil addat. at hoc falsum est: & restituerim,

— ἐν δέ τις ἄρεῳ εἰκὼν

ὀψιγόνῳ ναεήρη φυλασσομένη μαρσθῶνῳ.
 ait enim Atheniensem quendam fuisse, qui utroque brachio truncatus, pugnare tamen nondum desuit. huic igitur statuam postea Athenis erectam fuisse, ut in civium animis virtus excitaretur.

(480) 730. 21. ἐτοξεύοντο καρήνη] duo fulmina facit, terrenum & cæleste, ex quorum oppositione argutia quasdam jam aliquoties venatus est. quare legendū,
 γηγενέος σπινθηρες ἐτοξεύοντο κεραυνῶ.

730. 23.

730. 23. σείων θερμά λέπαδνα] non dubium est, (ibid.)
quin mēdose. Ait Indorum ferrum, & arma celsis-
se facibus hujus, & ignitis telis. lego,

ἢ μελίας νίκησε, καὶ ἄσπετα φάσγανα κύκλω
σειών θερμά βέλεμνα, ἢ ἀιθαλόεσαν ἀκακὴν,
δαλὸν ἔχων ἄτε τόξον.

736. 15. δώδεκα &c.] non alia via magis ad κα- (48j)
κοζηλίαν itur, quā τῷ ὑπερβεβλημένῳ τῆς διανοίας
καὶ ἀδυνάτῳ. facile enim fit, ut qui ultra fidem ali-
quid dicere vult, idem etiam modū excedat. quo-
rum ut illud licitum maximé est, ita hoc non lau-
di, sed vitio ducitur. noster hujus rei mensuram
nullam servavit. ait ducem quendam strenuum
fuisse, qui in praelio

δώδεκα φῶτας ἔπεφνε μίης μυκῆμασι φωνῆς,
λυσαλέης περσέων ὀλεσῆνορα βόμβον ἰωῆς.

sape laudi est mentiri & incredibilia dicere (est enim audaciore ornatu subinde decoranda res) sed tamen gratia omnis amittitur, cum tam aperte hoc fit, ut mendacio fallere velle videaris, quare omnino cogitandum hic est, quo usque id deceat extollere, quod tibi non creditur. in hoc enim maximum artis momentum, & omnis dicendi vis est. Certè nisi modulis suis & ponderibus ratio hic utitur, frequentissimè hæc res risum meretur: quem qui non caprat, & tamen assequitur, ineptus est, & fatuus. De Satyrarum scriptoribus, & de Comicis aliter est habendum. hi enim & ubique cachinnos hominum captant, & omne punctum tulerunt, si bene hoc & feliciter succedit. Quare jam in Aristophanis Acharnensibus nemo hoc damnet, quod de Persarum ingluvie dicitur,

ἦ τ' ἐξένιζε, παρετίθει δ' ἡμῖν ὄλυσ

ἐκ κριβάου βῆς.

& de iisdem hoc quoque jocularē est, ὅτι περὶ αἱ ἐξέ-
 χεζον ὅλα. enimvero licuit hic modum naturalem
 augendi res vel minuendi excedere, quia omnis ri-
 dicula dicendi ratio in eo est, ut portentose, & lon-
 gè aliter, quàm est rectum verumque, dicatur. est
 autem totum hoc genus ἀδυνάτω simile, & ideo
 maxime est frivolum. quare qui hic excitatur risus,
 vilis est & scenicus, à quo in augusto illo caracte-
 re omnino cavendum est. alioqui non jam ἐπο-
 ποιία amplius, sed comœdia fit, quæ vere est imita-
 tio eorum, quæ deteriora sunt, quæque turpia. cæ-
 terum partem turpitudinis aliquam Aristoteles fa-
 cit τὸ γελοῖον, siquidem hoc est quasi, inquit, ἀμάρ-
 τημά τι, καὶ αἰχρὸν ἀνόδυνον, καὶ ἐφθαρτικόν. Quema-
 dmodum igitur in illa venustas subinde, sive τὸ εὐ-
 χαρι quæritur, ita in hac ubique fermè, & semper
 id, quod ridiculum est. quæ profecto multum di-
 versa sunt, & operose distinguuntur à Græcis di-
 cendi magistris. Nobis has differentias persequi nō
 est propositum, & satis sit dicere, peccasse nostrum,
 dum à vero ita recessit, ut & fidem amiserit, & in re
 seria risum Comicum excitaverit mentiendi frigi-
 ditate. Adeo non sine magno periculo plus, quàm
 in re sit, designatur. nisi enim prudèter hoc & ma-
 gno iudicio fiat, continuo contingit tolli vim om-
 nem augendi, & laxari hæc omnia, quia nimis in-
 tenduntur. cui quidem malo tunc insigne reme-
 dium adferri docent veteres, quum ὑπὸ ἐκπαθείας
 τὰ τοιαῦτα μεγέθει τινὶ συνεκφωνῶνται περιζήσεως.
 animus enim postquam semel adfectibus concita-
 tus est, plane sicut de forma amantes, ita de vero
 iudicare non potest, neque mēdaciis attendit, quia
 æstu

æstu fertur, & velut rapido flumini obsequitur. Fidem igitur hic facere debuit ἢ τῷ πάθους ἰπεροχῆ, καὶ περιελαπς. quod dum malè negligit noster, nihil aliud consequitur, quàm ut ludibrium debeat.

*In librum vigesimum nonum
Dionysiacorum.*

746. 26. summis viris hic placuit transponere quædam, quæ loco suo mota credebant. quod necesse non erat. sunt enim rectè omnia, & ordine posita, sed tamen paulo aliter concipienda.

ἰλήκοι κλυτότοξοι ἀρισταίοιο πεσόντες
ποῖον ἐμοί ποτε πένθει, εὐρραθάμιγλοι ὀπώρης
κρείσσονα κικλήσκοντες ἐὴς ὠδίνα μελίσσης

cur, inquit, ejus mortem lugeam, qui superbè artem suam meis inventis prætulit?

748. 17. ἀλλὰ τῷ ποθέοντι &c.] neque hic hiatus est, et si sic opinati sunt incomp. viri. plena enim erunt, & integra, si præcedentia illa leviter immutes,

ἰλήκοις κυδέρεα μετὰ θρασὺν &c.

750. 4. τροχοιδεῖ ταρσῶ] forte leg. (492)

κυκλώσας ταλάεσι τίπῳ τροχοιδεῖ τυρῶ.

liquefacto coagulo, inquit, durabatur lac, ut caseus postea premeretur.

ibid. 26. ὡς νόμι] est in toto hoc loco περιεργία (493)

sophistica, & mera puerilitas, de qua diximus ad

pag. 8. 14. (1)

752. 18. nullo negotio omnia hæc restitui possunt. leg. (494)

K χειρὶ

χειρὶ δὲ λήμνιον ἔγχυθ', ὅπερ κάμει πάτρι' ἄκμων,
 δεξιτερῇ κέφιζον, ἐπ' εὐφρέεσσι ἢ μηροῖς
 φάσγατον ἠώρητο σελασφόρον.

his ita politis trajectio verborum, quam summi vi-
 ri indicarunt, ingeniosa magis, quàm vera vide-
 bitur.

(499) 760. 4. Specimen industriæ suæ egregium dedit
 in superioribus: neque abludit hoc ab illis, quod
 nunc protulit.

———— ἐπήλυθεν ἔσπερ' ἀσῆρ

(499) λῶν ἰνδοφόνιοι θεμείλια δῆϊοτῆτ'.

ex solo hoc joculari errore satis apertum esse pote-
 rat, quali fuerit ingenio. non fuit bellum tunc fi-
 nitum, sed nox tantummodò pugnam diremit. ne-
 que aliud quippiam est, quod dicere voluit. impe-
 ritè igitur & ineptè θεμείλια δῆϊοτῆτ'. nam poste-
 ro die rursus prælium redintegrandum erat.

(504) 766. 26. nihil certius, neque manifestius est, quàm
 hæc à scriptoribus librariis esse transiecta. duos
 enim tantum filios illa habuit, & ambos deflevit
 occisos. quale igitur hoc erit, aut qua mente dicet,

———— ὄφρα κε μήτηρ

γνωτῷ κεκλιμένοιο πρῶσπαισῆσ καβεῖρα

διζυγα δακρύσσειν ὀλωλότα τέκνα καβεῖρω.

nimis portentosum esset, & nunquam auditum.
 sed non ita scripsit, scio. & omnino opus est hujus-
 modi transpositione.

καί μιν ὀπιπέων κυκλέμενον ἰδμνονι ταρσῶ

Transp.

γνωτῷ κεκλιμένοιο πρῶσπαισῆσ καβεῖρα

ἰσσεῖς τυσῶνι πέλωρ βακχεύετο μορφεῖς

γνωτοῖς διζθαδίοις κεκαριθμένθ', ὄφρα κε μήτηρ

διζυγα δακρύσσειν ὀλωλότα τέκνα καβεῖρω

εἰς μίαν ἡριζέγειαν ἐνὶ δμηθέντα σιδῆρα.

sententia

sententia in aperto est. duo Caberi, inquit, erant „
ex eadem matre. horum alterum quum interfecif- „
set Morreus, alter fratris sui cadaver protexit. „
quod quum videret ille, hunc quoque, qui super- „
erat, adortus est, ut uno die utrumque filium luge- „
ret mater.

772. 26. leg.

τοῖον ἔπ' ὁ μόγισ εἶπε, καὶ ἔτι περὶ θεοφωνίῃ.

agré, inquit, hæc dixit, & cum plura addere veller, „
vox eum destituit. levis quidem mutatio est, sed „
quæ efficit, ut nullus jam hiatus esse amplius vi-
deatur: quod tamen existimant viri summi.

774. 30. κισσὸν ἀερίβυσσα, τὸν ἀργολίς ἔσυσε δαίμων, (509)

ὅσων ἐρευθιόωσαν ἐθήμονα φίλατο ρεῖν.

hoc ulcus cæteri omnes reliquerunt intactum, &
nunc savandum est. Quam arborem Græci som-
niant aureos fructus tulisse, quum Iuno nuberet,
ea fuit ῥοά, sive malus punica. quare non levis cau-
sa fuit, cur hanc præ cæteris amaret illa diva. le-
gendum manifesto est,

τὸν ἀργολίς ἔσυσε δαίμων

ὅσων ἐρευθιόωσαν ἐθήμονα φίλατο ρεῖν.

quantum, inquit, poma granata amavit, tantum
odit hederam.

788. 30. lege,

ὑπὸ φολάδα πέζαν &c.

ne sit necesse cū incōp. viris lacunā hic cōstitueret.

794. 22. ὠκεανὸς κιλίδων &c. Juimis: emerè & πρε- (522)

ter expectationem abruptit longam orationem,
cujus tam ambitiosus fuerat apparatus, tantæ am-
bages & periodi. nihil erat quod eum turbaret: &
tamen ita subito desinit, ut eum attonuisse nu-
men aliquod videatur.

*In librum trigesimum secundum
Dionysiacorum.*

527 802. 3. γαῖαν ὄλην ἐμέθυσε μίρη δολιχόσκιον ὄδμή] Magnæ molis erat, & multi laboris, Dionysiaca condere. quotidie enim novis curis animus intendendus fuit, neque unquam otioso aut libero esse licuit. quò nos æquiores esse decet, & minus indignari, si ardore quodã aut ἀπροσεξία in errores multos inciderit, qui omnium hominũ, quotquot sunt, occupatissimus erat. Sanè quidẽ, quum hæc scriberet, omnino videtur aut novas ampullas finxisse, aut peregrinas quasdam quasivisse ἐννοίας, aut denique curribus induisse ocreas, ut rectè & ordine ad prælium procederent

— ἐϋκνήμιδες ἀπῆναι —

non igitur vacavit ei cogitare, odorem nihil esse aliud, quàm tenuem ἀτμὸν, καὶ ἀπορρόην τινα, ut Aristoteles & alii sentiunt. quare nullam posse ejus umbram animo & cogitatione fingi. satis habuit mira simplicitate ab Homero istud sumpsisse, apud quem longiores hastas sciebat esse δολιχόσκιος. de cæteris securus fuisse videtur. nam si leviter attendisset, qui poterat rem tam familiarem, tam vulgaram nescire? non est umbra nisi illius rei, quæ conspicui potest. at odorem qui conspiciere, aut cõprehendere manibus velit, frustra operam, opinor, sumat, & sibi ipse illudat. Qui Satyras scripsere aut comædias, non semel ab hac re risum captabant. Hinc in Euripidis Cyclope, qui totus est quasi Satyra quædam, lepidissimus est locus. de vino enim ait

ait Silenus, homo rudis,

— παπαιὰξ, ὡς καλὴν ὀσμὴν ἔχει.

ὁδ. εἶδες γὰρ αὐτήν. σιλ. ἔμὰ δὲ, ἀλλ' ὀσφραίνομαι.
Iudit senem Vlysses, & ut solet, argutatur. Multò
festivius est, quod in Plauti Pseudolo coquus ille,
tanquam errore quodam ait. Act. 11. Scen. Forum
coquinum qui vocant, &c.

Co. *Ubi omnes patinae fervent, omnes aperio,
Is odor demissis pedibus in caelum volat.
Eum in odorem caenat Iupiter cotidie.*

Ba. *Odor demissis pedibus?* Co. *Peccavi insciens.*

Ba. *Quid est?* Co. *Quia enim demissis manibus
volui dicere.*

fecit coquum Comicus simul & vitiosa locutione,
& rei notissimæ ignorantia peccantem, ut venustus
esset, & facetus. Quæ igitur vel in scena quoque
traducitur imperitorum inscitia, eam in Nonno
vix est ut culpam. incogitantia potius, aut fervor,
aut denique quidvis aliud in causa fuerit.

818. 13. nihil necesse est cum illustri viro quæ- (538)
dam hic trajicere.

820. 13. eruditissimus vir laboravit ut neque au- (539)
thoris hujus ἀγγραμμάθησια hic, neque τῶν κῶλων
λῦσις appareret. sed dum hoc fugit, in illud incur-
rit poterat tamen facile utrumque vitari. legerim,

κὶ χλόῃ ἐν κύκλωιο παρτίδῃ ἀνδῃ ἀμείψας

μαρμαρυγὴν σίλβου ἀπημάλδυνε προσώπῃ.

pallor, inquit, faciem ejus verterat, & perierat for-
mæ decor.

838. 27. πόντῳ ἔτικτε] falsum est, & à mente ejus (551)
alienum. leg.

ἢν ποτε πόντῳ ἔδεκτο, κὶ ἔμπαλιν ὄπασε γαίῃ.

antea in mari delituit. post terræ reddita est.

K ; 850:30.

150 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

(561) 850. 30. ὡς πᾶρ⊙ ἐυρύνοντο, καὶ ὡς σομάτεσαι] sunt in mendo. neque illa meliora, quæ post, πάντες &c. restituerim omnia,

—— ἐδὲ μέτωπα πεφυμένα λευκάδι γύψῳ
ὡς πᾶρ⊙ ἐχρίοντο, καὶ ὡς σομάτεσαι πίντες
δερμὸν ἐρημονόμοιο νεόσυλον αἶμα λεαίνης
πάντες ἀελλήεντες ἐβακχεύοντο κιδοιμῶ.

ap̄tè ad priora, & ad sequentia.

(561) 858. 11. fuit.

σάνδι⊙ Ἡρακλῆος κικλήσκειται εἰσέτι μορρεύς.

ut dicat Morreum fuisse quasi Herculem quædam Indicum. nam Indus fluvius ab incolis Sandus appellatur (ut ait Plinius) in jugo Caucasii montis adversus solis ortum effusus: & ipse undeviginti recipit amnes.

Lib. vi.
cap. xx.

(562) 854. 15. σοὶ μὲν ἐγὼ σκηπτῶχε τῆς κειμήλια κέρης
βάκχας πρῶτον ἀγα] non nunc primum incipit ineptire. captivas mulieres, quas rex dono accipit à genero suo, putidè κειμήλια ait esse. atqui nihil inter κειμήλια censetur, quod animatum est. & Homerus semper diversa facit,

—— κειμήλιά τε πείρασίν τε.

illa enim in arculis adservantur, quia in magno pretio sunt. at πείρασις est, quicquid gressu se movet, & in stabulis vivit aut in agris. Est igitur hoc manifestum delirium: & si porro sic pergat, nihil jam reliquum sibi fecerit ad monstra nugarum. sed neque nos pares erimus illis conficiendis. nimium enim defetiscimus, & prope est ut nos tædium ac molestia necet.

(565) 858. 22. μορρεύς δ' ἐκ ἀμέλεισε] video hic ingentem lacunam, quam supplere non est opis nostræ. jam ante dicendum fuit, quo modo ex urbe iterum egressus

IN NONNI DIONYSIACA. 151
egressus sit, postquam non repererat, quam quaerebat.

*In librum trigesimum quintum
Dionysiacorum.*

866. 9. infeliciter venditat acumen suum. fuit, (169)
inquit, ex ducibus aliquis, qui sensit νεκρὸν πόθον
ἀπνοον, hoc est, cadaveris amore insanit. miseret
me infantiae. non enim sonant verba hoc, quod in
mente habuit. si argutandum fuit, oportuit dixisse,

καὶ νέκυσ πόθον εἶχεν ὀέμπνοος.

& paulo post quoque rectius fuisset,

ἀπνόος ὄϊστος ἔχει μετ' ὄν ἔμπνοον.

miram verò, si aliquid in hac arte à nobis discere
debut, cujus & magister ipse erat, & institutor.

868. 15. sunt hiulca, neque cohaerent: sed tamen (171)
arbitror transpositione restitui omnia posse. lege-
rim enim,

ποῖον ἔχω μάγον ὕμνον, ἢ ἀσερέεσσεν ἀοιδὴν,

ὄφρα θεοκλήτω περὶ χέων ἐπὶ ἀνθεραῶνι

ἔταμένεσ τεὸν αἶμα καλευνήσσι κενεῶνι.

ἢ θελον ἐγγὺς ἔχει &c.

Transp.

874. 28. insultat homini bellicis laudibus claro, (175)
qui caetera invictus, amoris tamen succubuit. spur-
cissimum est illud,

ἢ πόσον αἰχμάζεις ὅσον ἄρεος.

scio primitus scriptum fuisse eleganti venustate,

ἢ πόσον αἰχμάζεις, ὅσον ὄφρες, ἢ πόσον αἰχμαὶ

ἀνέρεος ἐτάζουσιν, ὅσον βάλλουσιν ὀπωπαί.

non tela tua, inquit, tam certò lædunt, quàm puella-
rum oculi. multus in his esse solet, & perpetuus.

K 4

In,

In librum trigesimum sextum
Dionysiacorum.

- (585) 888. 26. egregie decepit eum Hellenismus suus. Ait duos fuisse immortalium exercitus, quorum ille quidem Indis, hic verò Dionysio suppeticas veniebat. in utroque multi, imò innumeri fuere. noster, quod antea dixit, insciens jam negat. quasi enim non plures dii, quam duo, adversas partes secuti fuissent, imperitè addit,

— πολέμῳ διδυμόκλυτῷ ἔβρεμεν ἠχῶ

ἀμφότεροι μακάρεσσιν,

puerile est. voluit dicere, ἐκατέρῳ θεῶν πλήθει. certe ubique in hoc genere ratio & usus duo quædam spectare solet, quæ natura sua unum quid & totum bis constituunt, etsi tamen sæpe ejusmodi quoque hæc sint, ut eorum ambitus plura & infinita complectatur.

- (594) 904. 10. iterum tironem in Hellenismo profite-
tur. mulieres Lydias ait tam strenuè in prælio rem-
gessisse, ut altera Amazonum gens esse videretur.

— ἀνδροφίνας γὰρ

ἀλλοίας διόνισσῳ ἀμαζόνιας εἰς μόθον ἔλκει.

dicendum fuit, ἀλλας aut ἐτέρας. quod si ignavæ fuissent, & minus bellicosæ, quàm Amazones, rectè ἀλλοίας addidisset. Sed nimis immoramur his confutandis. & metus est ne, quod in aliis cul-
pamus, id nobis obijciatur.

- (603) 916. 19. ἀνύσσω] leg.

— ἓνα μόνον ἐρύσσω

ἠηλιμανῆ διόνυσσον ὀπάονα δηριαδῆ.

ridi-

ridiculum enim sit, & metæ infantix, ἀνύειν δῶλον, cum cæteri omnes rectè τελέσαι, ex usu hujus idiomismi.

ibid. 29. ἀἰδι γείτων] leg.

ἦν δέ τις εἰρήνη μιννώει & ἄρει γείτων.

(ibid.)

non erant enim nisi trium dierum induciæ: mox rursus pugnatum est.

*In librum trigessimum septimum
Dionysiacorum.*

918. 26. miro apparatu nugatur de lignatore, (604)
quem procul vidit aliquis de monte descendentem per viarum anfractus,

ἦν δὲ γοῖσι

ἰψιφανῆ περιβλήτη κατήλυδα λοξὸν ὀδίτην.

nimia est hæc sedulitas, & inepta molitio.

936. 4. ἢ νύ κε σπειόμενων τροχαλῆ σροφάλιγι γενείων, (615)

ἀλλὰ παρτρέφας ἀνεσειρασε] locus est admodum obscurus, & in quo viri summi lacunam esse putaverunt. ego, quod adferam, ratum haberi non postulo. nam in tam insigni mendo quis conjecturis suis fidat? videant tamen eruditi lectores, an nō sic emendanda sint & transponenda singula,

καὶ νύ κε σπειόμενων τροχαλῆ σροφάλιγι γενείων

ἀφειδῶν σαῖος ἰππῶ ἀπέπνευεν ἄκρα χαλινῶ,

ἀλλὰ παρτρέφας ἀνεσειρασε δίφρον ἐρεχθεῖς,

ἦνῖα δ' εὐποιοῖτη καλέσπασεν ἄρπαγι παλμῶ

ἀγχιφανῆς κατὰ βαιὸν ἐπισφιγγων γένυν ἰππων.

καὶ πάλιν ἐγγύς ελασσε &c.

Transf.

942. 29. extrusit hoc nimis properanter

K 5

τοῖον

(620)

ταῖον ἀπερροίβησεν ἀγένορα μῦθον ἀχάτης
κερτομέων, νέμεσις ὅ τόνον ἐφθέγγετο φωνήν.

dicendum fuit, ἐγράφαλο. nam & à Callimacho
sumpsit hæc, & noti sunt Adrastæ libri.

(624) 948. 19. valde errat qui hæc mendo purat vacare.
sunt enim confusa & intricata, non dubito quin
duo hemistichia ab oscitantibus transposita sint,
quæ sic restituo.

Transp. αἰεὶ δ' ἀντιπάλοιο φυλάσσετε δύσμαχον ὄρμην
μή ποτέ μιν πλήξειε καὶ ὄφρ' ἄκρον ἀράξας,
ἢέ μιν ἀιμάξειε τετυμμένον, ἢέ μετώπῃ
ἄκρα διαλήξειε κατὰ κροτάφοιο τυχήσους.

non optima hæc sunt, neque ego ut rectum cen-
seo: verū meliora sunt, quam quæ deterrima. quid
enim agas? ita ingenium est hujus, ut eadem sæpe
ad nauseam repetere amet.

(625) 950. 5. — ἐπὶ θρωσμῶν ὅ προσώπῃ

εὐρυτέρῃ γεγαῶτ' ἐκυμαίνοντο παρῃαί] licenter
lascivit. sunt enim θρωσμοὶ ἢ in facie, sed in cam-
pis, & in fluminibus. In cæteris ambitio imitandi
Theocritum apparet, sed misera, & inepta.

ὄξυτέρῃ σροφάλιγγι μετάρσιον ἵχν' αἰείρων
ἄμφω γναθμῶ ἔτυφεν ὑπ' ἕασιν.

non sunt comparanda cum divina simplicitate Si-
culi,

αἰεὶ δ' ὄξυτέρῃ πιτύλω δαλεῖτο πρόσωπον.
in illis verò,

— ἐρείσατο νῶτα κονίη

θυμολιπῆς μεθύοντι πανείκελ',
malè confudit, quæ prudenter distinxerat alter. pri-
mò quippe illud dixerat,

ἔση δὲ πληγαῖς μεθύων.

ebrio enim similis erat, non quia jam jacebat in
terra,

terra, quod noster ait, sed quia pugnis depexus titubavit, & stare nesciit. at deinde cum jam victus erat, rectè addit,

—— πᾶς δ' ἐπὶ γαίῃ
καίτ' ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέχεθε νῖκ' ἀπαυδῶν
ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας.

quæ profectò hand paulo præstantiora sunt.

952.2. ἀμφίδρομ' ἀνὴρ] duo, inquit, sic luçtabantur ut modo ille hunc, modò hic illum de terra levaret. auſim reponere, (626)

—— ἐν δ' ἀμφίρροπ' ἀνὴρ.
nam poſtea addit,

—— ἐτερόζυγι παλμῶ
ἔλκων ἐλκόμενός τε.

certè in hoc certamine non curritur, ſed veſtigium uterque premit, & alter alterum ſupplantat.

952. 10. ἀυχμηρῆ φαιμάθῳ &c.] non ante pulvere conſperſit adverſarii corpus, quàm in terram dejectus eſſet. at nunc uterque adhuc in gradu conſiſtit. quare non pertinent huc quatuor iſti verſus, qui ſunt inter illum, cujus initium eſt, θλιβομένων &c. & hunc, qui incipit, ἀμφοτέρων &c. trajiciendi igitur ſunt, & reponèdi pag. 954. inter duos iſtos, ταρσῶ &c. & κὺ τραχὺς &c. (627)

ταρσῶ ταρσὸν ἔρειδε περὶ σφυρὸν ἄκρον ἐλίξας;
μυδαλέω δ' ἰδρωτί χυτὴν ἔρραινε κοίνην
αὐχμηρῆ φαιμάθῳ διερὴν ραδάμιγλα καθαίρων,
μὴ διολιθίσειε περὶ πλοκ' ἄμμαπ χεῖρῶν
θερμὴν τριβομένοιο κατ' αὐχέν' ἰκμάδα πέμπων.
καὶ τραχὺς ἀνπιβίε τετανυσμέν' ὑψόθι γῶτων
χεῖρας ἕας &c.

Transp.

960. 33. 158] legend.

κὺ σκοπὸν ἰδυκέλευθον ἄγων ἀντώπιον ἰδ'.

(632)

eſt genus

est genus loquendi è medio, atque ex consuetudine vulgi petitum. nam potius dicendum erat, τὸν οἷσὸν ἀγων ἐναντίον τῆ σκοπῆ. Sed sæpe fit, ut vel malo more quodam, vel elegantiæ & joci causa hæc

In Equi-
tibus.

sic invertantur. tale illud est Aristophanis,

τὰ μὲν ἄλλα μ' ἤρσευς λέγων, ἐν δ' εἰ προσίεταί με
τῶν πραγμάτων, ὅτι μόνον τὸν ζῶμὸν ἐκερφήσεις.

una est res, inquit, quam non admitto, neque probabo. contra dixit, quam oportuit. debebat enim, ἐν δ' εἰ προσίεμαι τῶν πραγμάτων.

- (650) 988. 17. Hesperum & Phosphorum ait esse Mercurii stellam. quod neque verum est ex cæterorum mente, & ipse negavit alibi. sed de hoc errore diximus ad pag. 182. 11.

*In librum trigesimum nonum
Dionysiacorum.*

- (662) 1006. 20. ἀυχένα λάβρον ἔχουσα] ineptissimè hoc. non enim terribili, neque sævo vultu fuit, sed lætis cogitationibus animum erexit, & lætitia exultabat, ac gaudio triumphare cæpit. igitur γαῦρον præstitisset dixisse, aut aliud quidvis.
- (666) 1012. 3. εἰς φαχίνην &c.] offendit in arte dicendi, cujus non admodum se peritum fuisse jam sæpe antea probavit Aristoteles ait τὴν ἐνέργειαν esse quãdam μίμησιν, quam optimè assequi possis τῷ τὰ ἀφυχα, ἐμφυχα λέγειν. cæteris quoque idem placitum fuit, qui in hoc magnum momentum posuerunt. quare jam in omnium admiratione sunt ista Homeri,

διὰ πρ-

ἴαπεδὸν δεκυλίνδετο λάας ἀναίδης. &
 αἰχμὴ δ' ἑρνοιο δέστυτο μαιμώουσα.

plenissima sunt singularis cuiusdam ἐνεργείας, &
 vitam ac animam ipsam rebus addunt τὸ ἀναίχυν-
 τῆν, & μαιμῶν. Hæc noster quoque imitatus fuit,
 sed ea dexteritate, quæ ipsi propria est.

θηριάδης δόρυ πέμπεν, ἀποπλασθεῖσα δ' βάρχης
 εἰς φαχίην δελφίνου ἐπὶ πινυε λοίγιου αἰχμῆ.

nimirum quia inter cætera, quæ ab Aristotele hic
 adferuntur, illud legerat, ὅτι ἐν πᾶσι τὸ ἐνεργεῖαν
 ποιεῖν, εὐδοκιμεῖ, satis esse credidit, si hoc quacun-
 que via sequeretur. reliqua, quæ ibidem subjicit
 divinus vir περὶ τῆς κατ' ἀναλογίαν, aut non vidit,
 aut neglexit. adeo enim insolenter hic modum
 omnem excedit, ut neque proportio ulla superfit,
 neque convenientia. certe quidem, qui cum ratio-
 ne & cura satagunt, & operose seduli sunt, eos ego
 ποιπνύειν dixerim. nullus impetus hic est, nulla ce-
 leritas. quare omnino huc non pertinet.

1012. 9. si leviter hæc concinnes, nullus esse hia- (666)
 tus videbitur, etsi tamen sic sensit vir summus,

ἢ σεροπῆς προμάχιζεν. ἀερισπόδης δ' ἀλιμήδης &c.

ibid. 16. καὶ σὸλ' ἀμφοτέρων] unius versus trans- (ibid.)
 positio sensum omnem & elegātiā sustulit. eum
 suo loco reponam.

καί τις ἀκοντιθεῖσα δι' ὀλκάδ' ὀλκάδι γείτων
 ἀμφοτέρας ἔξειξεν ἀλίδρομ' ἔγχε' αἰχμῆ
 νῆας ἐπισφίγξασα δύο ξυνήονι δεσμῶ.
 ἢ σὸλ' ἀμφοτέρων τετράζυγον εἶχεν ἐρυῶ
 σεινομένων νεφελῆδον ἔην δ' ἑτερόκτυπ' ἠχῶ.
 ἦν ὁ μὲν ἀντιπύρσιος &c.

Transp.

*In librum quadragesimum
Dionysiacorum.*

- (672) 1022.5. Tam longæ fabulæ, quam in toto hoc opere, tanquam in theatro egit, valde dissimilis est catastrophe, nemo satis mirari possit unde hoc frigus de repente sit, & languor & supinitas. Postquã Indorum rex cæsus est, finitur diuturnũ illud bellum. noster, qui omnia minima longis ambagibus antea persecutus est, sane debuit in hoc, quod fere præcipuum erat, aliquantisper immorari. at nũc in transcurso, & quasi aliud agens, primò de cæde hujus, deinde de belli fine leviter ait,

δαίμων δὲ ἀμπελῆς ταμείχρσα θυρσον ἰάλλων
ἀκρίβιον χροα μῶνον ἐπέγρασε δηριαδῆσ.
ἀντὰρ ὁ κισσήεντι τυπέεις φθισήνοει θαλλῶ
πατρώω προχάρενσ ἐπωλιθῆσε βρέθρω.

& versu interjecto,

— χρονίην ὃ θεοὶ μετὰ φύλοπιν ἰνδῶν
σὺν διῖ ταμμεδέον πάλιν νόσησαν ὀλύμπω.

- non convenit ista clausula huic dramati, cujus protasis fuerat operosa quædam molitio, epitalis excursions fanaticæ, & corybantiasmi. Enimvero deferbuit in fine fervor ille, remisitque æstus, & post tot bacchationes tantillum excitari non potuit, ut aut τὸ ὕψος in re maxima ostenderet, aut τὸ πάθος in atrocissima.

- (673) 1022.25. κλαῖει ἐτ' ἀμφολέροισι, καὶ ἀνέρι καὶ παρακοίτῃ] non scripsit quæ cogitabat, debuit enim dixisse,

— καὶ ἀνέρι καὶ γενεῆσει.

- nam & mariti sui mortem lugebat, & patris. nia

mia fuit hæc præcipitantia.

1030. 18. κρινάμεν & μωλαῖον] valde velim scire (678)
quid sit istud μωλαῖον. ignoro enim quid hoc mon-
stri sit. equidem arbitror scribendum,

ἅπασε λυσομένοισι θεοδέα κόισανον ἰνδοῖς
κρινάμεν & μέθυ λαρόν.

manifestò secutus est Homerum, apud quem simi-
liter Priamò, quum filii cadaver redimeret, pocu-
lum vini plenum propinatur.

1038. 19. ἀσροχίτων ἦρακλες ἀναξ πυρός] Hercules (683)
Tyriis idem fuit qui sol. huc respexit noster. Ma-
crobius multa de hac re, quæ referre longum esset.

1050. 6. ἐξ ἀλòς αἶμα φέρουσα, καὶ ἐκ ὀλίγης ἀφροδίτης (691)

ἰμεῖρε γαλάτεια μελιζομένε ποταμοῖο] male mu-
tarunt homines imperiti quæ non intelligebant.
supposita enim ab illis sunt, ἀφροδίτης, & ποταμοῖο.
quibus locus hîc nō erat. potius enim sic scriptum
olim fuit,

τοσοῦτις δὲ

ἐξ ἀλòς αἶμα φέρουσα, καὶ ἐκ ὀλίγης ἀπὸ κρήνης,

ἰμεῖρε γαλάτεια μελιζομένε πολυφύμη.

est inventio sophistica quidem, sed venusta tamen
& arguta. vis argumenti est in oppositione fontis,
& maris. diluit enim frivolam rationem, quam ad-
ferre poterat fontis alumna virgo de aquæ & ignis
contraria natura, ut amore se posse accendi nega-
ret. Si enim Galatea, inquit, quæ ex mari nata est, „
amoris flammæ fugere non potuit, quo modo tu, „
quæ fonti ortum debes? „

In

*In librum quadragesimum primum
Dionysiacorum.*

(697) 1058. 20. καὶ βερόης ἐπέβη, νεπόδων δ' ἐπίβαθρα
θεαίνης &c.] valde obscura sunt. nam cui rei ac-
commodes istud νεπόδων, aut quo referas? lege
mecum,

ποσσὶν ἀμοιβαίοισιν ὀπίσερον ᾤθεεν ὕδωρ,
καὶ βερόης ἐπέβαινε, ποδῶν δ' ἐπίβαθρα θεαίνης
ἐξ ἀλὸς ἐρχομένης ναέτης ἐψεύσατο κύπρου.

hoc vult, Cyprios falsò sibi vendicare Venerem
ἀναδυομένην. non enim Cyprus, inquit, sed Beroe
prima illam vidit è mari egredientem, & in littus

(79) suum eam suscepit. similiter pag. 126. 21. dixit,

ὑγραὶ ποδῶν ἐπίβαθρα.

Cæterum Plinius quoque hanc Anadyomenen
appellat, & victam Græcis versibus ait, qui profe-
cto extant omnium elegantissimi in Anthologia.

(698) 1060. 9. φοίβην] legerim,

—— εἶχε δὲ φορβῆς

ἡμερον αὐτοδιδυκλον.

aperiit, inquit, infans nutrimentum sponte sua,
nullo monente. valdè hoc appositè ad cætera, quæ
dixit. est autem venustas gemina cum illo Ho-
merico,

ἔγὰρ πσυγερῆ ἐπὶ γασέρι κύντερον ἄλλο
ἐπλεῖο, ἢ τ' ἐκέλευσεν ἔο μνήσαδ' ἀνάγκη.

(702) 1066. 25. legend. — ἐκρυπτον ὀμήγυριν &c.

neque jam opus erit transpositione, quam incom-
parabiles viri indicarunt.

(740) 1070. 1. ἔπαωε] eruditissimi viri sollicitarunt,
quæ

IN NONNI DIONYSIACA. 161
quæ genuina erant. de textura enim loquitur, & sic
quoque apud Homerum mulier quædã in peplo

πολέας ἐνέπασσεν ἀέθλης
τρώων ἰαποδάμων.

*In librum quadragesimum
secundum Dionysiacorum.*

178. 28. εὐφροσύνην βίωτοιο, καὶ οἶνοπα βότρυν ὀπώ- (710)
ρης] vix est ut se hîc erroris suspitione evolvere
possit. neque tamen, si causam quis quærat, ulla in
promptu est. tantùm hoc dici potest, aures eruditas
aliud requirere. Apud Homerum est,

διώνυσον σεμέλη τέκε χάσμα βροτοῖσι.
poterat quoque inverso ordine dixisse,

χάσμα βίω διόνυσον ἐγείνατο.
rectè sanè, quia sine copula. at hanc si addas, jam
illud ineptissimum erit,

χάσμα βίω, καὶ βάκχον ἐγείνατο.
similiter in illo quoque dicto nihil culpandum
fuerit,

εὐφροσύνην βίωτυ λαθικηδέα βότρυν ὀπώρης.
at alterum illud, quod scriptum reliquit noster, vi-
tiosum est. non enim disjungere utrumque voluit,
sed idem dicèdi genus, quod Homerus olim, etiam
nunc sequutus est.

1092. 16. οἰρηθεὶς ἀγέληθεν, ὃν εὐπετάλω παρὰ (719)
λόγμῃ

ἀπρωίδης, ὀλίγω ᾧ δέμας βεβολημένῳ ἰῶ] sunt lo-
co suo & ordine mota omnia, quod jam alibi sæpe
factum fuit. nobis ita esse transponenda videntur,

L ὡς δ'

ὡς δ' ὅτε βῆς ἀκίχητ' ἔσω πλάμαων ὁδεύων
 ἔσμὸν ὀρεσσινόμων παρεμέτρεεν ἠθάδα ταύρων
 ὀιστρηθεὶς ἀγέληθεν, ὃν εὐπετάλω παρὰ λόχη
 βυτύπ' ὀξυένη μύω† ἐχαράξατο κέντρα
 ἀπροιδής, ὀλίγη ἢ δέμας βεβολημέν' ὀισρω
 τηλικ' ἐσυφέλικτο.

ex pūctione tā parvi aculei, inquit, tātus fuit dolor.
 sic suavissimus κηριοκλέπης apud Theocritum, &
 Battus ille apud eundē rei hujus miraculū augent.

(726) 1104. 1. ridiculè destituit Dionysium declamantē,
 σοὶ ῥόδα δῶρα φέρομι; ῥοδάπιδές ἐισι παρειάι.

non debuit minutæ quæstionis concisa solutione
 finire tam longa & diserta oratio. non enim nunc
 disputat, neque torquet aculeata sophismata, sed
 facundiam suam ostentat.

(728) 1106. 19. δέχρυσο κ' γενετῆρα] quid hoc sit, non est
 in promptu divinare. puto veram esse lectionem,

πρωτέα σοὶ κ' γλαῦκον ὑποδρησῆρα τελέσσω.
 δέχρυσο κ' νηρῆα, κ' ἦν ἐδέλης, μελικέρτην.

(731) 1110. 26. nihil causæ est cur hæc cū ill. viro trāsfiice-
 re velis, si leviter modò mutetur, μυκώμενος αὐλῶ.

(733) 1112. 23. καὶ χθονίς] neque hic opus fuit trans-
 positione, integra enim sunt.

(ibid.) ibid. 25. ποσιδήιον ἄσμα γεραίρων

θηάδες ἐρρώοντο] hæc ejusmodi sunt, ut lacunam
 potius & hiatum, quam mendum esse viri summi
 putaverint. videor tamen integra & aperta fecisse,

καὶ τινὰ βροσκομένην μελανόχροον ἐγγύθι πόντου
 εἰς βοένν ἀγέλην ποσιδήιον ἄλμα πταρσῶν
 θηάδες ἐρρώοντο.

(734) 1114. 29. νηρῆ'] nisi hoc mutetur, reliqua, quæ
 subjiciuntur, hiulca erunt, & mutila, præstiterit
 igitur,

καὶ

καὶ πλοκάμους πρωτῆσσι ἀήθει δήσατε κισσῶ.

1118. 33. est acumen ineptum, & futile sophis- (737)
ma. initio dixerat,

αἰδομένσσι διονίσει κορύσσομαι, ὅτι τριάντης
ἡέσας ἀιχημητῆει.

nunc reprehendit ipse se, & mirum hoc esse negat, ~

ἐκ ἀγαμαί ποτε τῆτο, κερσφόρε. μητροφόνσσι γῶ

ἐκ πυρὸς ἐβλάσησας, ὅθεν πυρὸς ἀξία ρέζεις.

major vis argutationis sophisticæ ferme his frivo-
lis continetur.

1120. 15. ὄρχηθμόν θανάτοιο] egregiè. sic Lucianus (738)

de asino, quem de præcipitio dejiciebant, ὁ δ' ἀπῆει
κάτω, inquit, τὸν θάνατον ὄρχόμενος. at alibi nimis
deturpavit hanc venustatem: ut solet, quoties li-
ceter luxuriat, & lenocinia sua, ac fucos exprimit.

1126. 17. — ἀνέδραμεν ἀσαλῶ ἰνώ (742)

λευκὸν ἐρευσομένη μανιώδεσσι ἀφρόν ὑπῆνης.] incre-
dibilis imperitia. quasi verò mulierum sit ὑπῆνης, &
non juvenum potius ac virorum. est enim quasi
ὑφανσις quædam, sive textura crinium. & Ionum
hoc proprium est, qui adflatum in his non amant. ~
certè quidem secundum Aristotelem aliæ sunt τρί-
χες συγγενικαί, hoc est, congenitæ, ut ὄφρῦς, & βλε-
φαρίδες, aliæ verò ὑσερογενεῖς, ut ὑπῆνης & ἡβη. quare
non pertinet hoc nisi ad alterum sexum.

1126. 19. θαλασσοίσις ἐπεμάσιε νῶτα λεαίνης] re- (742)

ctum est, & mendo vacat. summi viri, θαλαίνης. sed
tunc fuerit falsus modulus.

1132. 19. δαλοσύνην νηρῆσσι μετὰ φάκοιο, nimis de- (746)
pravatè. & interjectis quibusdam,

— ἐπι πύτμον ἀχιλλέι, πηλέϊ, πύρρῳ,

ὑφονόν, πύσιν, ἧα μὴ σενάχουσαν ἀνίη.

sunt miserè lacera, & vulsa, neque quid velit, satis

164 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.
in aperto est. arbitror tamen ita esse restituenda;

— μηδὲ νοήσω

δελοσύνην γηρῆ⊙ ἐπὶ γλάυκοιο τελευτῆ.
μηδέ τις αἰολόδακρυς ὑποδρήσσει λυαίω,
δρωΐδα μή μιν ἰδοίμι παρὰ βρομίω, χθόνα λυδῶν
ὀφομένην μετὰ πόντον, ἀχιλλέα πηλέα πύρρον
ἠωνὸν πόσιν ἤα μὴ σενάχουσαν ἀνίη.

- (748) 1136. 20. ἄβροχον ἠελίοιο λέχ⊙ πηνιδ⊙ ἄρης]
hoc ait, quia sub patula & umbrosa arbore jacuit,
quæ solis æstum facile ab ejus corpore defendebat.
Quod igitur cum salute nostra sit, audimus igno-
ta mysteria. nam ἄβροχον ἠλίω in posterū erit, quod
sole non lustratur, neque æstu ejus uritur. atqui an-
te credidimus solis radiis non magis rigari hæc in-
feriora, quàm pluvius areferi. multum debemus
Ægyptiorum industriæ.

*In librum quadragesimum
quartum Dionysiacorum.*

- (752) 1142. 8. ἀγροτέρη ἢ λέαινα καταΐσσει περσώπῃ
πρυμνόθεν ἔσπασε χεῖρ] in faciem, inquit, ei ir-
ruit, & manum radicibus evulsit. est ridiculū sche-
ma παρ' ὑπόνοιαν. nihil enim tale expectasses. po-
tius enim dicere debuit,
πρυμνόθεν ἔσπασε ῥίνα,
aut si quid huic simile est.
(756) 1148. 11. φείσομαι, ὡς δῖονυσ⊙, ἐμὸν γέν⊙] inte-
gra sunt, & frustra mutant viri summi. possem
& ego, inquit, claros quosdam majores meos falsū
& ad factum comminisci, sicut Dionysius, &c.
ibid.

ibid. 25. ἀρισταίοιο γυναῖκα (ibid.)

αὐτονόην] mutavit hoc vir summus: sed sine ulla causa. rectum quippe est.

ibid. 33. καὶ ἄκ' ἐψεύσατο νόμφη] diversum est & contrarium huic, quod in mente habuit. ex ductu & serie apparet scribendum, (ibid.)

ἢ νόθον εἶδ' ἔδεικτο, καδὼς ἐψεύσατο φήμη,

ἢ κύνας ἀγρευτῆρας ἐὺς ἐνόησε φονῆας.

& hoc quoque dixit pag. 162. 5. (102)

*In librum quadragesimum
quintum Dionysiacorum.*

1160. 6. καὶ δροσόεις κελεύεισεν ἀλὸς κτύπ'] ut hæc (764)
video, non licebit nobis tandem aliquem finem sperare ineptiarū. Multis modis hæc reprehendenda sunt. primò enim qui marinas undas δρόσον appellat, nihilo pudētius fecerit, quàm qui roris guttulas dixerit fluctus esse quosdam. deinde quomodo maris erit δροσόεις κτύπ', nisi aliquis quoque sit sonitus τῆς δρόσου, sive roris? ineptè enim ad aliud traduxeris, quæ nec huic quidem conveniunt, à quò sumpsisse ea videris. atqui roris nullus est strepitus, quia leniter & lête cadit. sonus autem ut efficiatur, necesse est simul & celeriter, & vi quadam verberari aërem. rectè enim ait Aristoteles, ὅταν κωλυθῆ δρῦππεαυ οἱ ἀῆρ, ἢ τύττ κίνησις ψόφ' ἐσίν. deinde cum dicat divinus ille philosophus τὸν ψόφον αἰεὶ τιν' πρὸς π, καὶ ἐν πνι εἶναι, quodcunque ex his tribus consideres, frustra eris, neque quidquam horum aptum ad hanc rem videbitur.

L 3

1160. 9.

(764) 1160. 9. αὐλὸς ὅτε τρηλοῖσι πόροις ἰάχησε κεράσης] neque hīc nobis animam recipere licet. iterum rufpandæ quifquilix sunt. dixit pag. 1294. 8.

— εὐκεράων θρόνον αὐλῶν.

innuebat quippe ex cornibus confectas fuisse tibi-
bias. nunc idem quoque ait, sed paulo aliter, αὐλὸς
κεράσης, id est, ὁ κεράτινος, sive corneus, ut ipse pu-
tat. quæ sanè immanis est ignorantia. κεράσαι enim
sunt, quibus cornua in fronte surgunt. & quæ igitur
nugacitas erit hæc, tibiæ ex cornu erant, ergo
cornua habebant: cur non vice versa quoque dixe-
ris, hirci sunt cornuti, ergo cornei? libet clamare,
δὲτε μοι λεκάνην. non potest enim hoc sine nausea
audiri.

(764) 1160. 16. πλοκάμων ῥίψασα χιτῶνα] hoc cur ma-
luerit, quam

ῥίψασα καλύπτειν,

non dum rationem inire potui: nisi fortasse quia vi-
le & tritum videbatur cum aliis sapere. certe χι-
τῶν non est crinium, sicut καλύπτειν, sed reliqui
corporis.

(766) 1162. 25. ἀλλ' ἐρέεις, γλαυκῶπις &c.] hoc ipse sibi
objicit, sed ex persona incerti cuiusdam. estque
argumentum ridiculè contortum, neque quidquā
ad rem facit. Deinde subitò omiſſā hac objectione
ad Dionysium, quem ante allocutus non erat, miro
schemate & inepta transitione orationem tribus
verbis convertit,

αἰγίδα καὶ σὺ τίταινε τεῦ κρονίδαο τοκῆος.

nimirum scivit eleganter & acutè à Græcis dicen-
di magistris traditum esse, quia ratione possit ali-
quis ἐμπαθῆς τὸ πολυπρόσωπον καὶ ἀγχίσροφον πα-
ρασηῆσαι. tale enim est illud Odyss. IIII.

μη

μη μνησέσαντες, μηδ' ἄλλοθ' ὀμιλήσαντες
 ὕστατα καὶ σύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσαν.
 οἱ δ' αὖτ' ἀχειρόμενοι βίβλον καὶ ἀκείρετε πολλὸν
 κλῆσιν τηλεμάχοιο.

horum præcepta imitari voluit. sed fuit intempe-
 stiva κακοζηλία, & inepta. quod mecum fatebitur,
 quisquis totum locum inspexerit. nam me piget
 omnia huc congerere.

1174. 22. δαιτρεύσατο ταύρων ῥινοτόρω] non pro- (774)
 cedit. aio legendum esse,

ᾧν ἢ μὲν βοέην ἀγέλην δαιτρεύσατο θύρω
 ῥινοτόρω.

hæc arma illis fuere, quibus rem gerebant. post
 enigm addit,

—— ἐτέρη δὲ κορύμβω.

1176. 6. μετοχλιθέντα πεκύσης τέκνα] de catulis (774)
 leonum, quos matri ereptum ibant. nimix operæ
 est μετόχλις. satis erat dicere μετοχμαθέντα.

ibid. 28. χείλεσιν ἀφροκόμοισιν] peregrinè, & licen- (775)
 ter. dicendum erat,

—— ἐβακχέοντο γυναῖκες
 χείλεσιν ἀφριώσιν.

hoc enim & sobrii fuisset, & pudentis.

*In librum quadragesimum
 sextum Dionysiacorum.*

1180. 12. ὁ ζεὺς &c.] apparet esse desperatum ul- (777)
 cus. sed paucis tamē mutatis vim argumēti & sen-
 sum expressimus, et si fortasse non etiam germa-
 nam scriptionem.

168 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

εἶρεο δικλαίης κορυθαίολον ἄντρον ἐρίπνης,
 ὁ ζεὺς ἠέξητο, καὶ ἐγλάγῃ ἐσπασε ρείης·
 εἶρεο καὶ κορυθαίολας, ὅπως πέλε κῆρῃ ἀθύρων,
 μαζὸν ἀμαλθείης κροτῶρον αἰγὸς ἀμέλγων.
 εἰ θεὸς ἐσσί, γονὴν ἀπομάσσο καὶ σὺ τοκῆῃ.

Ill. vir quædam transposuit, sed cum sententiæ detrimento.

(781) 1184. 33. πενθέϊ δῶκεν] pendent omnia, & putavit vir summus lacunam esse. sed nihil deerit, si sic cōstituas,

φάσματα ποικιλόμορφα μεμνηότι πενθέϊ δείξας
 φρικτὸν ἐχιορίδην περὶ τέρης μετέθηκε μνοινηῆς.

spectra enim quædam oculis ejus objecta sunt, quibus territus fuit, & à proposito destitit.

(786) 1194. 12. est vindice dignus nodus, nequè temere extricari potest. opus est transpositione, quæ statim nobis in mentem venit,

Transp. δέρκεο σείο λέοντα, τὸν εἰσέπτυτθὸν αἰέρων
 παιδοκόμῳ κέφιζε γεγηθότι κάδμῃ ἀγοςφ.
 δέρκεο σείο λέοντα, τὸν ἀρμονίη σέο μήτηρ
 πολλαίης ἠέρταζε, καὶ ὄρεγε μαζὸν ἀμέλγειν.

(787) ibid. 19. καλὰ φέρεις] nescio quid hîc desideravit vir summus. certe enim nihil hiulcum video, neque imperfectum.

*In librum quadragesimum septimum
 Dionysiacorum.*

(ibid.) ibid. 25. εἰκαθεν ἐς κρίσιν ἦκε] non est lutum his lutulentius. adeo vis omnis & venustas periit: quâ tamen sic retrahere licet,

κινυρομένη δι' ἀριάδνη

εἰκαθεν

ἔικαθεν, εἰ κρίσις ἦε, φιλομειδῆς ἀφροδίτη
ἰμερόεν γελόωσα.

si iudicium, inquit, de utraque ferendum fuisset,
dixisses hanc tam pulcro & amabili vultu esse, quā
flebat, quā Venerem, quum ridebat.

1220. 29. ὕπν' ἐμοὶ] refert jam querelas Ariad- (804)
næ: quæ & apud Catullum sunt. quanquam, si ve-
rum amamus, fatendum est, quæ ille lusit, omnia
tam Romana esse, quā quæ noster, non Græca. In
multis verò etiam sophistam agit, & doloris vim
deliciis suis ac nugis frangit.

οἶδα πόθεν θησῆ' ὑπόχεσιν ἠπεροπῆ'
θῆκεν ἔρωσ βαρύμηνις ἀνήνυλον. ἀντὶ γὰρ ἦρις
παλλάδ' ὄρκον ὄμοσσε. τί παλλάδι καὶ κυθερείῃ;

nihil horū alter: sed apposita quædā & magis apta, ~

Tum jam nulla viro juranti fœmina credat:

Nulla viri speret sermones esse fideles.

Qui, dum aliquid cupiens animus prægestit apisci,

Nil metuunt jurare, nihil promittere parcunt.

Sed simulac cupida mentis satiata libido est,

Dicta nihil metuere, nihil perjuriam curant.

illa quoque nimis longè accersita sunt,

εἰ βορέης πνεύσειεν, ἐς ὠρείθυαν ἰκάνω.

ἀλλά μοι ὠρείθυα χολώεται, ὅτι καὶ ἀυτῆ

αἶμα φέρε μαργδαῶν'.

diversa sunt, & multò præstantiora,

Sed quid ego ignavis nequicquam conqueror auris

Externata malo, quæ nullis sensibus auclta,

Nec missas audire queunt, nec reddere voces?

Ineptissimum quoque est hoc, quod ait,

τοῖον ἔχειν ἐδέλω καὶ ἐγὼμίτον, ὥς κεν ἀλύξω

αἰγάινς ἀλὸς οἶδμα, καὶ εἰς μαργδαῶνα περιήσω.

non enim, sicut in labyrintho, ita quoque in mari

opus erat fili ductu. quare nō sunt paria cum illis,

Prætereo littus: nullo sola insula tecto:

Nec patet egressus, pelagi cingentibus undis.

Nulla fuga ratio, nulla est spes: omnia muta,

Omnia sunt deserta: ostentant omnia lethum.

Deinde frigidum est, & malè argutantis,

ἀσάμην ποθέσσαι σάφρονος ἀσὸν ἀθήνης &c.

non enim hac re peccavit. & gravius est illud cri-
men, ac justior inculatio,

— potius germanum amittere crevi,

Quàm tibi fallaci supremo in tempore deesse.

Pro quo dilaceranda feris dabor, alitibusque

Præda, nec injectâ tumulabor mortua terrâ.

Postremò illa, quæ divina erant, & acerrima, ne at-
tigit quidem noster,

Non tamen antè mihi languescent lumina morte,

Nec prius à fesso secedent corpore sensus,

Quàm justam à Divis exposcam prodita multâ.

Quare facta virum multantes vindice pœna

Eumenides, quibus anguineo redimita capillo

Frons expirantis præportat pectoris iras,

Huc huc adventate.

Ita nihil omisit, quod optimum nō esset: nihil mu-
tavit, quod deterius non fecerit. quæ verò secutus
est, neutiquam potuit superare.

(806) 1224. 11. ἀὐτὰ δέ μοι κατέλεξας] haut satis signatè,
neque ex mente ejus. dolet se falsis promissis delu-
sam, quum in patria adhuc esset. leg.

ἔ τὰ δέ μοι κατέλεξας ἐμὸν μίτον εἰσέπ πάλλων,

ἔ τὰ δέ μοι κατέλεξας.

expressit ex parte istud Catulli,

At non hac quondam blandâ promissa dedisti

Voce mihi: non hoc miseram sperare jubebas:

Sed

Sed connubia lata, sed optatos hymeneos.

1244. 7. ἡ λῖνα μοιράων ἐπιπέειδεται.] integrum est, (ibid.)
& frustra mutatum viris summis. ait enim fata nullis
precibus flecti, & omnibus constitutum esse, semel
mori, quod deinde amplius probat.

*In librum quadragesimum,
οβτανυμ Dionysiacorum.*

1248. 13. καὶ χθονίῳ κυδέρειαν ὄτε] hoc mendum (822)
penè totum locum obscuravit, & fecit ut crediderit
ill. vir esse defectum aliquem. opinor tamen sic re-
stitui posse, nihil ut amplius deesse videatur. leg.

ὁππότε πορφυείωνι χαείσομαι εἰς γάμον ἤβην,
καὶ χθονίην ναέτφραν ὄτε γλαυκῶπιν αἰείσω
ἐνέτιν ἐγκελάδοιο.

non enim in caelo deinceps, sed in terra, & cum terra
alumno vivendum ei esse ait.

1250. 29. ἐπεὶ πεφύλακτο κεραυνῶ] hoc ill. vir mē- (824)
dosum esse censuit, cum tamē rectum sit. ait enim
non fuisse eum tunc minutis istis facibus ustula-
tum, quia ad majus malum reservabatur. quippe
in fati erat, ut postea fulmine percuteretur.

1254. 14. ἡ χροῖα πιαλέφω πεπαλασμένον εἶχεν ἐλαίῳ] (826)
est hoc contra Rhetorum sanctiones. non vitupe-
rat enim, sed auget rem, & commendat ejus ἀθλη-
τικὴν ἔξιν. quare debuit, quod Aristoteles praecipit,
à praestantiori specie ejusdem generis aliquid de-
sumere, quod huc traheret. sed de isto errore dixi-
mus ad pag. 116. 5.

1268. 23. ἐγὼ σέο μᾶλλον αἰείσω] elegantissimū erit, (836)
ἰλήκει

ἰλήκοι τὸν ἑδῶ ἐγὼ σέο κάλλῶ ἀρείων.

est hellenismus. sine contumelia, inquit, hoc dixerim; ego longè te pulcritudine antecello.

(837) 1270. 12. γρὺψ πέρσεις] scitum vetus est, Ægyptios semper in allegoriis hætere. quod quo minus verum sit, per hunc non stabit. totus enim in his est. Hieroglyphici adjungunt Nemesei gryphum, qui quatuor pedibus est. quod mysterium noster explicat, & de totidem mundi regionibus nescio quid subtiliter commentus est, quas illa perambulat, ut omniū scelera ulciscatur. quod igitur aliorum industriæ relinqui debuit, hoc ipse præoccupat, & interpretis fungitur munere. adeò speravit fungos fore & matulas posteros suos.

(838) 1272. 23. — νόθον εἶδῶ ἀμειψαμένη πῶρε ποιήντανταλὶς αἰνοτόκεια] aut puerilitas insignis hæc est, aut, quod ego in propinqua parte puerilitatis puto, imperitia idiotissimi. Græci dicunt, ποιήντανταλὶς. sicut Romani, dare pœnam. utrumque rectum est, & in tam frequenti omnium usu, ut citare loca sit vel ostentatio quædam, vel superstitio. noster, quia hæc cognata esse existimabat, similitudine utriusque deceptus est. ait enim πορῆν ποιήνταν. quod mendosum est & ὑποσβλοικον. sicut neque Latini ferant, largiri pœnam, aut suppeditare. non difficulter hæc discernet quisquis in penitiorum Hellenismi opulentiam penetravit.

(840) 1274. 22. de hoc benè qui conjiciet, vatem hunc perhibebo optimum. nam Falkenburgus quidem non rectè divinavit. vide tamen an sic magis apte,

—— ὑψινὸς δὲ
ἀνχένα ποιναίη ὀφιδεῖ τύψεν ἰμάθλη.

flagello

Flagello enim suo pœnas abs quovis exigit Adra-
stea.

1276. 22. ὅττι με φεύγων] planè alienum est à re, (841)
& à sententia. legendum autumo,

ὄλβιε πᾶν βρομίοιο πολὺ πλέον, ὅττι ματεύων
φάρμακον ἔυρες ἔρω].

1282. 15. ἠπεροπῆ] εἰδέϊ κωφῶ] deceptus fuit, non (845)
decepit. quare ἠπεροπῆς non erat. deinde quæ est
illa forma κωφῆ? de temeritate enim potius loqui-
tur. sunt & pluscula alia in emendata. equidem re-
stituerim totum locum,

ὄς πᾶς ἠβητῆρ' εὐχρὸς ἠθεῖ κωφῶ &c.

ibid. 23. κείθι διαφύσσα] non est defectus, ut putat (ibid.)
ill. vir, sed potius mendum. quod sic sustulerim,

ἠλθε ἢ διαφύσσα διὸς χύσιν, εἴ πνα πηγῆν,
ἢ ῥῶον ἀθρήσειεν ὄρεσι χύτῃ ποταμοῖο.

ibid. 20. ἀμεργομένη πλερὸν ὕπνου] tanta fuit in eo (ibid.)
quidvis variandi libido, ut non senserit se inepti-
re. præstantissimi antiquorum rectè, ὕπνον ἀμέρ-
γειν. at ubi tertium quid, & diversum accedit, jam
mutant hoc. neque enim dixit Homerus ὕπνου δῶ-
ρον ἀμέργειν, sed ἐλέδαι. & tamen multo tolerabi-
lius illud fuisset, quàm hoc, quod noster nunc at-
tulit. nihil quippe est, quod alis commune sit cum
floribus. quod igitur ex Aristotelis mente toties
monuimus, spectandum hîc fuit τὸ κατ' ἀναλογίαν.

1290. 25. γυνὴ δ' ἐπεμαίνετο φῶρτῳ] hoc est, indi- (850)
gnabatur se uterum ferre. nescio quam recte. apud
Callimachum est hymn. vi.

— Δεὰ δ' ἐπεμαίνετο χῶρῳ,

ὅσσον ἐλευσῖνι, τειόπῳ δ' ὅσσον.

impotenter eam amasse Dotium ait, & quasi depe-
nisse. Pati modo cæteri quoque. noster hoc ad ve-
heimen-

(833) hementissimam iram retulit. sed magis tamen insolens fuit pag. 1264. 15.

κέρη δ' ἐγρομένη πιυτόφρονι μαίνεται δάφνη.
 quasi diceret, succensuisse eam arbori, sub qua vitium sibi oblatum sciebat. valde præter usum, & omnium consuetudinem.

F I N I S.

A M I C E L E C T O R,

Typographi errata recensere non vacabat nobis. si que sunt, tute ea per te tolles. illud tamen insigne mendum est, quod correctoris oculos fugit. malè enim pag. 50. positum est □ clausum, quò nemo mediocriter Hebraicè doctus ignoret scribendum esse ורומ וצקם ורומ. Caterum pag. 120. quod restituumus,

θεσσαλίδη δολίεντα παρὰ γραδὸς ἀνθεα γαίης,
 fortasse insolens videri possit, nisi Nonnus sæpe etiam in his sperneret que usitata & cõmunia sunt. illud enim lib. xiiii.

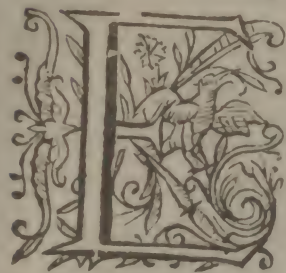
ποσσὶ βάτης παλίεσσα καὶ ὀξυέθρας ἀκάνθας,
 nemo imitabitur, nisi cui propositum sit licenter δωρίζειν. sic lib. xlviii. ait,

— βαρυάδινα κέντρα λοχείης.
 & l. ib. xlv.

καὶ δόμη ἀσυφέλικη ἀναβρομέσκε θορίβη.
 omninò non est ut cæteris hoc probet, qui leges has religiosè observant.

175
DANIELIS HEINSII
DISSERTATIO.

Daniel Heinsius Petro Cuneo suo. S. D.

Ruditissime Cunæ, summa
cū voluptate audiui notas tuas,
quæ in Nōni Dionysiaca sum-
mo iudicio à te sunt scriptæ,
tandem ad finem ab operis per-
ductas esse. & quandoquidem
nostram de auctore illo sententiam tanti putasti
esse, ut jam eam aliquoties, & quidem serio, fla-
gitaris: nolui negare tibi illud. eò magis, quod
eodem ferè modo sentiamus: & quæ nobis vi-
dentur, ea jam a te sint dicta. morem ergo gere-
mus, non tam quasi aliquid indictum tibi dictu-
ri essemus: quam ut nostrum quoque hic con-
sensum omnes agnoscant. Equidem meminisse
adhuc iuvat, quo nos olim ardore, quo studio
animi & impetu in auctore illo versari soleba-
mus. Ante undecim enim annos, cum in hanc
primum urbem venissemus, & plerosque Græ-
cos poëtas diligenter percurrissemus, unus ille
ad plenam, quā ex isto genere scriptorum hau-
riebamus, voluptatem deesse videbatur. Quare
inventum vix tandem & cupidissimè arreptum
non prius deposui, quam ad finem usque perle-
gissem.

gissim. Neque hoc contentus, qui ætatis istius feruor esse solet, criticum acumen exercebam & beatus mihi oppido videbar, si post Falckenburgium, hominem supra quam vulgus existimat doctorum, in Græcorum poëtarū lectione versatum, emendatiunculas aliquot aut probabiles conjecturas invenirem: quibus non aliter me oblectabam, ac si filiam unicam præclare dotatam domi servassem, quæ eximiæ indolis marito destinata esset. Neque minus ipsum scriptorem admirabar, & illius laudes præco immodicus ubique diffundebam. Quod in ista ætate ferri eo magis poterat, quod & Angelum Politianum & M. Antonium Muretum, huius iudicij mei sive auctores sive suffragatores haberem. Quorum alter mirificum, alter eruditū & grandiloquum poëtam Nonnum vocavit; uterque talem est confessus, quales pauci è veteribus ad ætatē hanc pervenerunt. Hunc sive ardorem meum sive intemperantiam primus sufflaminavit vir illustris *Iosephus Scaliger*: qui ut erat cælesti & plane admirando in his studijs iudicio, primus nos per litteras monuit, quanti esset auctor iste faciendus. Nam & plurima non secus ac scopulos vitanda esse, neque quicquam facilius sibi fore, si per occupationes liceret, quam immane volumen eorum quæ notasset, & a quibus esset abstinendum, in illius scripta dare. cuius *ἀνεξα* in verbis, tumor
in sen-

in sententijs & *διαρμα* sine fine & modo esset. Multa tamen esse, quæ vel vnus nos doceret, neque diligenti lectione esse indignum: & vel sola antiquitatis causa, aliquo esse loco inter bonos auctores habendum. Qua divini senis admonitione, nondum ita calor ille *Ἰου Νοτιζεν*, quoties Græce aliquid ludebam, refrixerat, ut non sæpe versus ad exemplum illius facerem, & quæ animo conceperam, ita exprimerem, ut nisi me aut amor nostri aut memoria fallit, illa ipsa *παρεμ-
εἶλαιεν*, neque parum erudito lectori imponere potuissem. Paulatim verò, postquam cum ætate accessit iudicium, & in aliorum scriptorum lectione melius ingenium subegi, cœpi mecum paulatim ac cum ratione in gratiam redire: & post illum Bacchicum furorem *ἀνανήφδν*. Et quanquam omnibus veteribus tantum deberi existimē, ut in misero & infelicissimo hoc ævo, quo illorum scripta pleraque desideramus, si quæ Deus superesse voluit, studiose potius & cum gaudio amplecti, ut ex iis proficiamus, quam gloriolæ cuiusdam præposteræ causæ nævos quosdam & minutulas in illis incurias ventilare debeamus, nihil tamen magis generosum, nihil erudito homine dignum æque existimo, quam in ipsa antiquitate cum iudicio versari, & quod paucis est datum, formas orationis excutere: ita ut vitia ac virtutes commode inter se distinguas.

M Quæ

Quæ felicis naturæ & exactæ eruditionis vera est consummatio. Quippe cum sermo ita cum animo & oratione cohæreat, ut ne verbo quidem apud Græcos distinguatur, necesse est de homine iudicet, qui de eius sermone iudicium se ferre postulet. Adde quod non hominum modo, sed & sæculi totius iudicium est oratio. quæ cū tempore ipso variare solet. Vnde jam quidā pro dicendi ratione ipsa distinxerunt sæcula. Quare qui Homeri ac Nonni inter se contendet characterem, nō minorem, quam annorum, qui sunt plurimi, ut nosti, intercapedinem inveniet. Quo profecto magis admirari virum præstantissimū Gerardū Falkenburgium sæpe lubuit, qui poëma utriusque, argumento ac inscriptione potius, quā elegantia aut virtutibus differre putat. Nam quis illa patienter legat, cū utrunq; ita inter sese componit, ut nil quicquā in Homero eximium occurrere accurato lectori existimet, cuius non expressa in Nonno existant vestigia? Et quod plus est, amisso (quod ne Musæ siverint) utroque Homeri poëmate, quicquid admirabile in iis aut præclarum invenitur, e Bacchicis Nonni peti ac eodē haberi loco posse & deberi affirmet. Quod profecto quanquam non cum veritate modo, sed & cum communi sensu pugnare mihi videatur, non potui tamen quin animo meo morem gererem: & licet plurimi sint anni, cum

Cum vix Nonni scripta inspexerim, tamen quæ
 in manum primo venirent, Homeri causa lu-
 buit excutere. simul ut quæ dicta à te & notata es-
 se scimus, potius iudicio, quam livore aut morbo
 animi scripta esse ostenderemus; sæculo hoc
 quam imperito, tam virtuti alienæ & gloriæ
 infesto. Quare, quemadmodum anatomici so-
 lent, omnia prius membra quam singula consi-
 derare, & a corpore initium sumere, ut in parti-
 bus desinant: ita nos totius primo operis deli-
 neationem *ὃ τὴν οἰκονομίαν*, videamus. Video he-
 roicos poëtas, & qui justum actionum illustrium
 sunt amplexi argumentū, duplicem fere in ordi-
 natione subjecti secutos esse rationē. Alii enim
 brevissimam prolixissimi operis periodum fece-
 runt: ut in episodis potissimum ars eluceret.
 quod magnorum poëtarum est. Nam cum, teste
 Aristotele, historici sit scribere quæ gesta sunt,
 poëtæ qualia esse aut geri oportet; episodica, quæ
 non sunt de essentia argumenti, sed ornatus ab
 ingenio poëtæ additus, & subjecti extensio, præ-
 cipuū poëtæ sunt munus. si sint talia præsertim,
 ut & secum ipsa, & cum argumento necessario
 cohæreant. Talis poematis unicū artificem
 Homerum statuit Aristoteles. Nam exempli
 gratia, si Iliadem videas; ab Achillis ira incepit.
 quam octodecim libris mira arte continuavit:
 Reliquis sex, redit in prælium Achilles, Hecτο-

rem interficit, & mox patri reddit. Vides brevissimam periodum, quam tot episodii produxit. Omnia enim Achillis, quæ præcesserunt Hectoris mortem, & quæ sunt secuta, ut puta infinita & non generis unius, prætermisit. Nam ut est divinitus a summo magistro notatum, multæ sunt unius actiones, quæ non sunt unæ. Neque necessario altera posita, alteram poni est necesse. Unde illa præclara. Μῦθος δ' εἰς εἰς ἔχ' ὡς περ ἴνεις εἰόνται εἰς ἓν περὶ ἑνα ἢ. πολλὰ γὰρ καὶ ἄπλοα ἴσως ἐνὶ συμβαίνει, ἐξ ὧν ἐνίων ἔθεν εἰς ἓν. ἔτω δὲ καὶ πρᾶξις ἐνὸς πολλὰ εἰσιν ἐξ ὧν ἑδεμία γίνεται πρᾶξις. Id est, *Fabula autem una est, nō, ut quidā arbitrantur, circa unum aliquem si versetur. Multa quippe imo infinita uni eveniunt, e quibus aliquando nihil potest unum confici & simplex. Ita & unius multa esse actiones possunt, quarum nulla una est actio.* Sic, exempli gratia, Achillem inter virgines latuisse, Deidamiam constuprassè, ab Vlyssè circumventum, & ita in bellum protractum fuisse, Lynnessum expugnassè, & puellam rapuisse, Achillis actiones sunt; neque unæ tamen, quamquam unius. si cum Iliadis præsertim argumento componantur. Quare? quia inter se conjunctæ non cohærent necessario & ut a se mutuo divelli non possint. Poëta autem non ejusdem tantum hominis, sed & easdem imitari actiones debet, & quam imitatur, totam & perfectam. Ne aut brevior

vior sit quam oportet, aut diffusior, quam ut episodica intexere, & amplificare argumentum artificiose possit. In Iliade ergo Achilles injuria affectus, irascitur: unde Græci male rem gerunt. Græcorum Jupiter misertus, ut Achilles redeat permittit. Hoc ut fieret, Patroclus interficiendus erat. Ita redit, & mutatis vicibus, Hector mactatur. Vides nudum sine veste corpus. Vides partes, ἐπαλλήλους, quarum unam si tollas, tolles omnes. Quippe quod ita cum reliquis cohæret, quemadmodum philosophus inquit, ut sive adsit sive absit, sentiri non possit, hoc totius esse pars non potest. Quod præclare idem ille in Homero notavit. Διὸ, inquit, ὡς περ εἶπομεν ἤδη, καὶ ταύτη θεσπέσιος ὁ Ὅμηρος Φανείη πρὸς ἄλλους, τῶ μηδὲ τὸν πόλεμον, καὶ περ ἔχοντα ἀρχὴν καὶ τέλος, ἐπιχειρήσαι ποιῆν ὅλον (λίαν γὰρ μέγας καὶ ἐκ εὐσύνουπι ἔμελλεν ἔσεσθαι) ἢ τῶ μεγέθει μετρίαντα καὶ ἀπεπλεγμένον ἢ ποιικιλία. Νῦν δὲ ἐν μέρει ἀπολαβῶν, ἐπεισοδίοις κέχρηται αὐτῶν πολλοῖς. Ὅιον νεῶν καταλόγων καὶ ἄλλοις ἐπεισοδίοις, οἷς διαλαμβάνει τὴν ποιήσιν. Laudat Homerum & divinum hac in parte præ reliquis fuisse ait, quod non totum bellum, cum & a principio incipere, & in fine desinere potuisset, prosecutus esset, aut potissimam eius partem (ut hac ratione varietate ipsa detineret lectorem) verum aliquam, quam infinitis episodis ampli-

M 3 ficavit,

ficavit. Sic in Odyſſea plura prætermiſit, pauca exornavit. De quo idem Ariſtoteles, *Homerus*, inquit, *sicut alia, ita & hoc recte advertiſſe videtur, ſive ex arte ſive a natura. Nam cum Odyſſeam fecit, nihil minus quam omnia, quæ heroi illi evenerunt, commemoravit.* Ut, exempli gratia, quomodo in Parnaffo vulneraretur, quomodo inſaniret cum in expeditionem proficiſcerentur heroes. Quia ex his nihil eſt, quo poſito, alterum quoque ſequi ſit neceſſe: ſed in actione una, aut quæ, quia neceſſario inter ſe cohærent, ſpeciem unius habent, totum opus conſumpſit. Alii poetæ non multorū, verū unius actiones ſunt proſecuti, ſed & omnes, & non uniformes, aut eaſdem. Quales qui in Heracleïde omnes Herculis, in Theſeide omnes Theſei deſcripſerunt. Quos in illa parte reprehendit Ariſtoteles, cum inquit. Διὸ πάντες εἰκάσιν ἀμαρτάνην, ὅσι τῶν ποιητῶν Ἡρακλῆίδα καὶ Θεσπίδα, καὶ τὰ λοιπὰ ποιήματα πεποιήκασι. Οἴονται γὰρ ἐπεὶ εἷς ἦν ὁ Ἡρακλῆς, ἓνα καὶ τὸν μῦθον εἶναι προσηκόν. Quare & eos qui Cyclica & Cypriaca & Troica, qualis fuit parva Ilias, ſcripſerunt, hic excludo: nā & omnes unius, & multorū omnes, quidam ex illis ſtudio ſunt proſecuti. Quo & optimus poeta Q. Calaber referri poteſt, ſolus poſt Homerū legi dignus: qui inſcriptione παραληφόμενων ſeverum declinavit iudicium, & diverſam rationem ſibi ipſe præſcripſit. Quæ enim
Heclore

Hectore interfecto a diversis sunt gesta, persequitur: quemadmodum Macer ad iratum Achillem, hoc est, operis Homeri principium, bellum Troianum deduxerat. De cuius œconomia tamen judicare non possumus. Apollonius vero Rhodius, magis de verbis & structura, ut Grammaticus, quã de ipsa periodo & œconomia sollicitus, diversorum actiones, sed unius itineris, neque multũ diversi temporis, descripsit. Quem profecto & subjectum, & inscriptio, & exempla aliorum in eodem subjecto defendunt. Virgilius, cum superiores poetas titulo tenus esset secutus, (nam ut illi Heracleida & Thebaida, ita ipse Æneida fecit) artificium Homericũ vel omnino æquavit, vel, ut laudẽ inventionis divinæ illi concedamus naturæ, proxima fecit. Nam Æneas Carthaginem allabitur, in Italiam venit, Turnũ expugnat. Reliqua omnia, etiam Iliæ expugnationẽ, miratione κατ' ἐπεισοδίου πρόπον intexit. Nam Achilleis Statii, nõ est justum opus, sed solummodo argumentum eorum quæ bellum Troianum antecesserunt. Poetæ ergo omnes, qui perfectum aliquod & absolutum opus heroicum fecerunt, cum aut uniformes & inter sese coherentes unius actiones, aut diversas, sed unius tamen viri aut temporis, sint persecuti, Nonnus lõge & ab his & ab illis recessit. Neque enim aut eandem unius, aut unius aliquas, ne-

que unius omnes neque unius temporis diversas: verum unius causa multorum, sed quæ neque cum quibusdam neque cum omnibus unius cohererent actionibus descripsit. Easdem unius, ut quæ parvo temporis spatio apud Indos Bacchus gessit: quæ cum vix millesima totius operis pars sit, toti & quidem justo operi sufficere potuisset, Vnius aliquas, ut Indica Bacchi, sed omnia. Vnius omnes, ut quæ toto vitæ tempore a Baccho gesta fuere: quod ab Aristotele reprehenditur tamen. Quare non opus, sed chaos nobis reliquit. Nam ut Bacchus Indos expugnaret, Iupiter Europam rapit, & in taurum convertitur: Typhoëus cœlum expugnat, Cadmus Harmoniam ambit & exambit. Thebas condit, filias eloccat. Actæon a canibus discerpitur, Proserpina à Diis amatur, Zagreus nascitur, mundus diluvio interit. Post hæc omnia Bacchus tandem nascitur. Tantæ molis erat, Deum orbi terrarum dare, qui in amphora habitaret. Quare ante natum eum, cuius gesta describebat, sex aut septem immanium voluminum argumenta dilapidavit & consumpsit. Quorum nullum ejusdem cum reliquis est argumenti: sed tot fieri opera possint, quot sunt ipsa. Primum esset ἡ Εὐρώπης ἀρπαγή, vel Εὐρώπη, secundum ἡ Τυφώος μάχη, aut Γιβανθίας. Tertium, Κάδμος καὶ Ἀρμονίας γάμοι. Quartum Καδμεία siue αἱ Κάδμου πράξεις. Quintum

tum Διὸς μνηστῆρα ἢ γάμοι. ἸΣεχιῦ Ζαγρέως γοναί.
 Septimum, αἰ Διονύσου γοναί. Sequentia non mi-
 nus sunt intricata. Ita ut tertio & vicesimo Indi-
 ca aggrediatur, cum in tertio & decimo catalo-
 gum proposuerit. Quare totum opus episodium
 est, & episodiis caret. Nihil enim est præci-
 pium, nulla operis κατὰ μέρος, nihil ἐπίδηλον, &
 quod ita cohæreat, ut eo posito alterum sequi sit
 necesse. Nihil tale, quo posito, aliud a poeta, sed
 tamen conveniens priori, extendendi causa ope-
 ris & exornandi, possit addi. Quo decepti vete-
 res, quia diversa argumēta non tractavit, sed con-
 fudit, diversa quoq; opera illi ascripserunt. Un-
 de illud cujusdam veteris, qui de eo,

Νόννη ὁ ἐγὼ, Πανὸς μὲν ἐμὴ πόλις ἐν Φαείῃ δὲ
 Ἐ' γχεί Φοινίην τὴν γονὰς ἡμῶν Γιγάντων.

Quasi Γιγαντιάδα scripsisset: aut præcipua ea esset
 pars operis, quæ de Typhoëo agit. Nisi Indos in-
 tellexerit: quod Falkenburgio videtur. Cum au-
 tem opere delineato, saltem in animo, de inscrip-
 tione operis sit cogitandum, non contra: Διο-
 νυσιακὰ inscripsit. Qua quam potuit latissime
 quæcunque a Baccho geri potuerunt, voluit
 complecti. Quam recte videamus. Nam cum
 omnes fere apud Græcos inscriptiones ἀτελεῖς
 sint, hoc est, intellectu vocis principalis adju-
 vandæ: sicut Ἰλιάς cum dico, intelligo τὴν Βῆλον
 (volunt enim Ἰλιάδα ἀντὶ τῆς Ἰλιακῆς poni) aut

M 5 quid

quid simile. Quæro cum hoc opus Διονυσιακὰ
 inscripserit, quid intelligendum reliquerit: non
 enim plenū est, sed imperfectum. Respondebit,
 πρᾶγματα. Sicut Κυπριακὰ aut Τρωϊκὰ qui sua
 inscripserunt. Quod jam est ineptum. Nō enim
 cum de uno loquar, dicam, τὰ Ἀχιλλέως πρᾶγ-
 ματα, sed αἱ πράξεις: neque cōtra αἱ Τρωϊκαὶ πρά-
 ξεις, sed τὰ πρᾶγματα, vel ἡ Τρωϊκὴ πραγματεία.
 Quod si Διονυσιακὰ πρᾶγμαλα ut dicat concedā,
 nō τὰ τῶν Διονύσων, sed quæ κατ' αὐτὸν ab aliis fiunt
 intelligam. Quare Ἀννιβαϊκὴν historici librum
 suum non Ἀννιβαϊκὰ inscripserunt. Quod om-
 nino pauci vident. Etenim e personis dupliciter
 peti inscriptiones solent. Ἀπὸ τῶν κυρωτέρων: ut
 Vlysses, Amphitryo. Ἀπὸ τῶν κτητικῶν, ut Vlyf-
 sea, & similia. Certe Διονυσιακὰ potius inscribere
 potuit, id quod tamen paucis Bacchi actionibus
 convenisset. Quam inscriptionem cum in opere
 ipso longe excessisset, sola inscriptione id, quod
 in opere commiserat, emendare nō potuit. Iam,
 ut ad singula veniam, unde potissimum sit inci-
 piendum non video. Nam si ab operis principio,
 opus longe majus, quam est ipsum, nascetur. Fa-
 ciam ergo, id quod minimi tēporis jactura ma-
 xime fieri poterit: ut è libris tam multis aliquē,
 in quo nonnulla annotabo, e quibus reliqua
 poterint intelligi, obiter percurram. Is autem tri-
 gesimus & septimus erit; cujus totum argumen-
 tum

tum ex Homeri penultimo est desumptū. quod tres apud Græcos poetæ tractarunt. Vigesimo & tertio Homeri, Achilles in Patrocli funere; Q. Calabri quarto, Thetis in Achillis; trigesimo & septimo Nonni, Bacchus in Ophelte, certamina instituit: sed diversa ratione. In Homero enim præter divinam antiquitatis ideam, mira simplicitas & puritas elucet, quā ut Calaber suavissime expressit, & ad usum accommodavit, ita Nonnus sophisticè interpolavit. Quod ut nunquam placere potest, ita nusquam minus, quam in serijs ferendum est. Quemadmodum cum statim in principio animæ æternitatem astruere conatur,

Ὡς οἱ μὲν Φιλότῃ μεμηλότες ἔμφρονες Ἴνδοι,
 Βακχείην ἀνέμοισιν ἐπιρέψαντες Εὐνώ,
 Ὀΐμασιν ἀκλαύτοισιν ἐταρχύσαντο θανόντας,
 Οἷα βίβρα βροτέεσ γαίῃα δεσμὰ φυγόντας,
 Ψυχῆς πεμπωμένης ὄθεν ἤλυθε κυκλάδι σειρή
 Νύσαν ἐς ἀρχαίην.

Dixit κυκλάδι σειρῆ, πρὸ πάλιν, vel aliquo simili; φορτικῶς & moleste: vel propterea quod millies versus causa, hoc est, εἰς τὸ ἐπερεΐδειν τὸ τῷ μέτρῳ πίπτον, καὶ τὸ κεχηγὸς τῷ ῥυθμῷ, eo vitatur: quod est puerile. Miserum est enim versui aut pedibus servire, & in re levissima libertatē suam tueri nō posse. Homerus aut aliquis ex antiquis dixisset,

Ψυχῆς πεμπωμένης ὄθεν ἀγλαὸν ἐς Φάϛ ἤλυθε.
 Vetus mos apud antiquos erat, in funere amici,

τὸ

τὸ ἀνθρωποκτονεῖν τῶ νεκρῶ : quod & in Patrocli factum ab Achille fuit. Cujus facti immanitatem detestatur poeta.

Ἐννεὰ τῶ γε ἀνακτι τραπέζῃς κύνες ἦσαν,
καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῆ δύο δειροτομήσας,
δώδεκα δὲ τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλούς
χαλκῶ δηϊῶν. κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα.

Quibus verbis, ut interpretes notant, τὴν θηριώδη καὶ βαρβαρικὴν τῶ ὄντι πράξιν averfatur. & profecto merito. Nihil enim magis ab humanitate est alienum, nihil magis barbarum in tota antiquitate aut ferinum. Iste κόσμον vocat, & ut orpido quam festivum spectaculum describit.

Ἄσερ. Ⓞ Δικταί. Ⓞ ἐπήρορον ἄορ ἐρύσας,
Ἴνδης κυανέας δυοκάδεκα δειροτομήσας,
Θῆκεν ἄγων σεφανηδόν, ἐπασυτέρῳ τινὶ κόσμῳ.

Plane inepte & incaute. Etiam adipem, eorum quæ cum mortuo comburebantur, colligere, eique cadavera, ut facilius ab igne consumerentur, involuere solebant: quod purissime his verbis extulit Homerus.

————— ἐκ δ' ἄρα πάντων
δημὸν ἐλών, ἐκάλυψε νέκυν μεγαθύμῳ Ἀχιλλεύς

Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς.

Nonnus vero,

Ἰν ἀπὸ δημὸν ἀπαντα λαβὼν σοιχηδὸν ἐκάσας

Ἀμφὶ νέκυν σορέσας κυκλώσατο πῶλαι μίτρην.

Ἐΐθη

Ἐνθα πυρὸς ἡρέσκει.

Infelicissime adipem, seu pinguedinem, *πίονος* *μίτρην* vocavit. Nam ut vocem *μίτρην* omittam, quæ hic locum non habet, & inepte transfertur, nemo adipem è toto corpore collectum *πίονος* dicat: quod est corporis epitheton in quo est pinguedo, non pinguedinis, quæ est in corpore. Neque felicius sane aliquot post versibus ignem è silicibus excussum *πῦρ λαίνεον* vocare ausus est. quæ vox non imaginem rei, sed materiam designat aut substantiam. Vnde *βέλεμνα λαίνεα* ipsi lapides in epigrammatibus dicuntur. Achilles ad pyram amici accendendam, duos ventos, Boream & Zephyrum advocat: iste Eurum supposit, mito instituto. credo ut Auroram describeret, & hunc *λήκυθον* lucrifaceret. Hæc enim illi maxima lætitia est. Eundem cum *πυρρότερον* vocat, nihil dicit. Neque enim tam ineptus credo fuit, ut *πυρρότερον* vocaverit, sicut *ῥενοτόρ* de Marte. Certe sive id illi venerit in mentem, de quo dubito, seu non venerit, sine periculo orationis scribere potuit,

Ἄσθματι πυκνοτέρῳ φλογοειδέα πυρὸν ἀνάπλην.
 Quanquam *πυρρὸν φλογοειδέα* nunquam dixerim, nisi ignem forte in pariete pictum, aut aliquid potius quod ignem referat. Frustra paulo post Bacchus *θεὸς ἀμπελόεις* vocatur, quod materiam rei designat aut formam. Aristoteles &
 mathe-

mathematici formam circularem omnium esse dicunt perfectissimam, neq; quisquam id ignorat. Hoc inductus, peltam, quæ ad instar lunæ semiplena mediam circuli partem refertet, qualis à Virgilio lunata vocatur, ἡμιτέλεσον dixit. Quasi quæcunque alia quam circulari facta sunt forma, non perfecta ab operis aut absoluta, sed tantum inchoata essent. Quare nihil minus dixit, quam quod voluit. Pelta enim semicircularis est, clypeus vero circulum explet: neque propterea pelta minus absoluta est, quam clypeus. Infra paulo melius ἡμίτομον vocavit. Oratio Achillis certamina instituentis, plane est κατ' ἤθει illius herois: succincta, tersa, magnanima. De equis vero & Patrocli cura quæ dicit, imitationem omnem excludunt. Quæ à Baccho dicuntur, plane ὑπόζυλα sunt & μειρακιώδη. Præsertim illa.

Εἰ γὰρ ἀπὸ Τρώλοιο γένε' ἄχε Λύδι' ἀνήρ,
 Ἴπωείης τελέσει Πελοπηίδ' ἄξια νίκης,
 Εἰ δὲ πέδον Πίσσαιον ἔχει μαίηϊον ἵππων,
 Ἡλιδ' εὐδίφροιο χ' Οἰνομάοιο πολίτης,
 Οἶδεν Ὀλυμπιάδ' κοπνηφόρον ὄζον ἐλαίης.

Nihil opus erat illis argutiis. Præterea μαίηϊον non est nauci. ἵππων vero μαίηϊον dicere, non est amplius sani hominis, certe eruditi esse non potest. Nam si quemadmodum à γαῖα fit γαιήϊον, ut cum supra dixit,

ὄϊα

Ὅσα βίᾳ βρετέεσ γαιήια δεσμὰ φυζόντας,
 ita à μαίᾳ fit μαιήιον, & sicut δεσμὸς γαιήι⊙ est
 ὁ τῆς γῆς δεσμὸς, ita πῆδον μαιήιον, est τὸ τῆς μάϊας
 πῆδιον, certe πῆδον ἰπῶων μαιήιον, dici nullo modo
 potest. Poterat simplicius,

Εἰ δὲ Διὸς Πίσσαιον ἔχων ἰπῶήλατον ἔδασ.

Iam quis illud excuset,

Εἰ πῆδον Ἀονίης ἢ Φωκίδος ἄιμα κομίζει?

Ego ne κομίζειν quidem ἄιμα Φωκίδος dicere au-
 derem, pro eo quod est, e Phocide oriundum es-
 se: tantū abest ut κομίζειν πῆδον Ἀονίης dicerem,
 qui perfectus omnibus modis solæcismus est, &
 nihil significat. Sed voluit, εἰ πῆδον Ἀονίης γάιαι, ἢ
 Φωκίδ⊙ κομίζει ἄιμα. Quod, quandoquidem
 per versum accuratius illi loqui non licuit, vel
 misericordia adducti feramus. Iam sophisticæ lu-
 xuriæ exemplum vide. Homerus rem, quæ mi-
 nime ad certamē spectabat, ipsam videlicet sorti-
 tionem, paucissimis verbis expressit.

— εἰς δὲ κλήρεσ ἐβάλοντο.

Πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλήρ⊙ θόρε Νεσορέδαο
 Ἀνιλόχσ.

Tria breviter absolvit: qui immiserint sortem,
 quis præfuerit sortitioni, cui prima sors evenerit.
 Audi jam istum.

Καὶ κυνέησ ἔντοσθ εν ἐθήμον⊙ ἄλλ⊙ ἐπ' ἄλλῶ
 τυφλὴν χεῖρα ἵταινε φυλασσομένοιο προσώπσ,
 κλέρον ἔχειν ἐθέλων ἐτερότροπον, οἷά τισ ἀνῆρ

Εἰσ

Εἰς κύβον ἀλλοπέσσιλλον ἐκηβόλα δάκτυλα
πάλλων.

Καὶ λάχον ἠνιοχῆες ἀμοιβαδῖς. ἰππομανῆς δὲ
Φαῦν ὁ ἀξιομένης φαεθοντίδῃ ἄιμα γενέθλης
κλήρω πρώτῃ ἔην.

Quæ si cui fastidium non movent, bono esse stomacho oportet. Scelmis pessimo consilio equos marinos in certamen producit, in quo prorsus ab Homero recedit. Sed peiore consilio isti cum Pegaso conferuntur. Equi enim Neptuni, qui & bipedes a poetis finguntur (vulgus ἰπποκάμπως male vocat, cum ἰπποκάμπῃ ἔγενερε sit locustarum) tales sunt ut vix in terra possint consistere. Nam & isti pedes desinunt in piscem. Neque enim jam reprehendo, quod quæ nusquam sunt, ea effingat (talis enim ipse quoque Pegasus est) sed quod saltem illam requiram virtutem, quam tantopere in Homero Aristoteles commendat: ut verisimiliter mentiat. Quare ista omnia inepta sunt.

Οὐδὲ τόσον πεπότητο τᾶν ὑπὲρ ἡέρα Ἰέμωνων
Πήγασος ὑψιπότητος, ὅσον βυθίων πόδες ἰππων
Χερσαίην ἀκίχληον ἐποίησαντο πορείην.

Non enim debebat imaginarios istos Neptuni equos in terram producere, multo minus reliquis terrestribus præferre. Ut pote quorum & cauda & pedes (ita vulgo ut jam dixi, ab omnibus finguntur) desinunt in piscem, Pegasus nusquam est nisi in animo

γαι, deducatur. Cum vero ἰσοπέλειαν etiam dicere Minervam ausus est, nihil nobis aliud, quam admirationem relinquit, quomodo fieri possit, ut qui Græcè aliquid didicerit, iam in crassum errorē impingere potuerit. ἰσοπέλεια enim, si illius usum admittimus, erit, ἡ τοῦ Φόρου τοῦ ὑπὲρ τῶν ἰσῶν πελαγμένον ἀπόδοσις. Et actionem ipsam denotabit. In curuli certamine heroes tam prolixas, tam crebras orationes habent, ut non in certamine ancipiti versari, sed in foro πρὸς ὕδαρ ῥητορεύειν videantur. Homerus, sicut notum est, eminentem in planicie locum θρωσμὸν πεδίοιο vocavit, ille vero eminentem faciei partem, θρωσμὸν προσώπου, quasi tu *collem faciei* dicas, vocare ausus est. Ita enim inquit:

————— ὅτι θρωσμῶ δὲ προσώπου

Ἐυρυτέρη γεγαῶντο ἔκυμαινοντο παρειά.

Quod, de Cyclope si loqueretur, frigidum tamē esset, nunc autem planè inepium. Ego & tu, & quicumque Græcè intelligit, ὀλισθαίνειν ἀμετάβατως diceremus, ille vero paulo post in ludæ certamine, etiam μεταβατικῶς non dubitavit dicere,

Μή μιν ὀλισθήσαιε περιπλοκος ἀμμιχειρῶν.

Moris erat apud veteres, ut qui victus esset, manum attolleret: quod προϊσχεσθαι ἰὼ χᾶρε Græci, Latini verò dare, dedere, aut etiam, tollere manum, dicunt. Sicut Cicero apud Lactanium eleganter,

ganter, cum in gravissimo, quem ex funere filiae conceperat, dolore, victum se a fortuna fatetur, *Cedo*, inquit, & *manum tollo*. Hoc ille ineptissimè dixit, *χειρὶ πατάσσειν τὸν νικήσαντα*: quod vincientis est, non victi aut adhuc certantis saltem. Sed totam hujus moris descriptionem audiamus.

Ὅου γὰρ ἔην τότε θεσμὸς ὁμοίῳ, ὃν πάρος αὐτοὶ
 Ὀψίγονοι φερίσαντο, τίτταινομένων ὅτε δεσμῶν
 Ἀυχενίων σφιγκτῆρι πόνω βεβαρημένος ἀνὴρ
 Νίκην ἀντιπάλα μνησεύεται ἔμφροισι γῆ,
 Ἄνερα νικήσαντα κατὰ φείχει πατάσας.

Putavit fortasse πατάσσειν esse demulcere. Ego verò nolim meo in corpore promiscuè utrumque usurpari: aut discrimen utriusque experiri. Sed quomodo dixit, ὃν πάρος αὐτοὶ Ὀψίγονοι φερίσαντο? Quomodo enim prius invenerunt istum morem, si nondum erat? Deinde pugnant illa directe, prius fuisse inventum, & à posteris fuisse inventum. Sed putavit πάρος idem esse, quod πρὸ ὀλίγου, vel *nuper*. Hoc enim vult, *Nondum enim mos ille obtinebat, quem nuper posteris invenerunt*. Sed & ubique toto libro eundem κακοζήλως cum Homero ordinem in certaminibus servavit, quem non sine optimo iudicio Smyrnæus mutavit. Cujus librum qui volet cum Homero & isto comparet. Videbit ubique purissimam & nihil minus quam σεσοφισμένην

ἑρμηνείαν. Solus enim fere inter posteriores pu-
 te Graciffat. Oppianus enim elegans poëta sæ-
 pe λαλίζει. Quod nec ipse Cæsar Scaliger tam
 magnus admirator illius notavit. Qui de Gracis
 poëtis mallē nonnunquā aliter judicasset. Hæc
 nunc obiter sufficiat dixisse: omnia enim ne in
 uno quidem libro annotare visum fuit: majoris
 enim otii esset. Qui superiori ætate dubitarunt
 de Paraphrasi in euangeliū D. Ioannis, ejusdē-
 ne esset auctoris, mirum est in tam perspicua lu-
 ce caligare potuisse. Omnia enim similia aut po-
 tius eadem: epitheta, tumor, sophistica dicēdi ra-
 tio. Quā cum ante nos tot eruditi viri immodi-
 cis posteritati laudibus commēdarunt, potius cā-
 dorē suum nobis, quam judiciū probarūt. An-
 te omnia tamen insignis ἀκρίσια videtur, id ten-
 tare velle, quod per rei naturam fieri vix potest.
 Nam cū istud Evangelium plane sit μυσηριῶδες,
 neq; tam narrationibus, ut reliquorū, quam per-
 petuis constet enunciationibus, quibus equipol-
 lentes difficile sit invenire, nihil majori cum pe-
 riculo tentatur, quā poëtice exprimere, quæ vix
 aliter soluta oratione exprimi possint. Quem-
 admodū ecce sta im in principio, Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λό-
 γος. Qui locus suavissimè παρῶδηται ἐ Geneseos
 principio: & simul præter expectationē aliquid
 continet, quod cum eo pugnat. Nam cum illic
 esset, Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἔρανον καὶ τὴν γῆν, ille
 eodem

eodem principio usus, exceptionem & Iudæis ignotam, & Ecclesiæ necessariam proponit, cum inquit, *Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, ἢ ἄρα ἐποίηθη.* Hoc principium autem eo erat tritius; quia totum Geneseos librū, ut & veteris testamēti reliquos, sicut Hebræi, etiā Græci, à primis libri vocibus, *Ἐν ἀρχῇ* vocabāt. Adde quod antiqui *ἐν ἀρχῇ* pro *ἀπ' ἀρχῆς* dictum notant. Neque nobis placent qui in voce ista arguātur. Certè suavissima allusione est usus, quasi diceret, *In principio, cum omnia fierent, non fiebat ὁ λόγος, sed erat. Esse autem in divinitate æternitatem præsupponit.* Neque dicitur quando incœperit, qui erat, cum reliqua fierent. Certa enim temporis denotatione, quo creata cœperūt esse, ante tempus ostenditur fuisse, qui tum non incœpit, sed cū Deo Deus erat. Ut si dicam, omnia cum fierent, Deus erat. Hoc loquendi genus pia forte intentione, sed præter Evangelistæ mentem interpolavit, cum τῇ ἀρχῇ tribuit epitheton, quo non aliter quam si ἐπιρρηματικῶς fuisse dictum, tempus denotatur, quo cœperunt omnia esse, excepto illo per quē facta sunt, qui ἔγχρονος fuisse negatur. Ita enim inquit:

Ἀχρονος ἦν ἀκίχητ' ὁ ἐν ἀρχῇ λόγος ἀρχῇ,
 Quod non exprimit mentem scriptoris, qui hoc vult simpliciter, *ἐν ἀρχῇ ὅτε πάντα ἐποίησεν ὁ θεός, ἐκ ἐποίηθη ὁ λόγος, ἀλλὰ ἦν.* Non enim quaeritur, quale sit principium, in quo Sermo erat: sed ne-

gatur in principio esse factus, quia erat. Quare cum dico, in principio fuisse τὸν λόγον, nihil de principio dico, quale sit illud, sed contra περὶ τῷ λόγῳ dico, eo tempore fuisse: propter Iudaeos, & inexpugnabiliter cōtra divinitatis ἢ τοῦ αἰδίου secundæ personæ oppugnatores. Aeternitas enim prædicatur περὶ τῷ λόγῳ. Nam qui ipso temporis principio fuit, quando non fuit? Quo respexit Iohannes, cum allusione ista est usus. Nam principium illius esse ineffabile, certissimum quidē est, sed non illius loci. Neque pertinet ad mentem Evangelistæ. Hostes autem veritatis ita sunt oppugnandi, ut divinum verbum ἀραδιέρευητον & incorruptū servetur. Rursus simplicissima δόξοφανσις est illa, καὶ θεὸς ἦν ὁ λόγος. Qua profecto nihil dicitur de Deo, sed divinitas tribuitur τῷ λόγῳ: cui nihil majus potest tribui; minus autem nihil debet. Ille vero dixit,

καὶ θεὸς ὑψιγένεθλον ἔην λόγον.

Quod est minus, quam si dixisset,

καὶ θεὸς ἦν λόγος οὗτος ὃν εἶπομεν.

Non enim filii personam, qui ab æterno fuit genitus & cuius hoc est proprium, a patre distinguit, sed naturam utriusque unam esse ostendit, hoc est divinitatem. Quæ enuntiatio interuentu epitheti rursus mutatur, quod proprietatem continet secundæ in deitate personæ, cum divinitas simpliciter filio tribuatur, sicut patri. Qui
non

non tam ἰσοφυῆς est, quemadmodum à Nonno vocatur, quam ejusdem naturæ. Μία γὰρ ἦν, dicit veteres, ἡ φύσις, ὅτι καὶ μία θεότης. Rursus cum Evangelista dicit, Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, quod Apostolus, πάντα δι' αὐτοῦ ἐκτίσθη, ille minus dixit:

καὶ ἔπλετο πάντα δι' αὐτοῦ.

Vivere enim me & esse amici alicujus causa a quo è discrimine, aut medici, à quo è gravissimo morbo sum ereptus dicam: non autem, me ab eo factum & creatum esse. Deinde illa omnium rerum divisio, in ἀπνοα καὶ πνεύοντα, nō est plena: quia tantū τὰ ὑπερθεηκότα, hoc est, ut Theologi loquuntur, inferiores in creatione naturas, ac vix etiam, includit. Ne vivere quidem incorporea dixerim, si vera est Nazianzeni de finitio, ζῶν εἶναι σώματι θεοῦ δέσιν καὶ ψυχῆς. (Deus enim vivere quidem, sed κατὰ συγκατάθεσιν dicitur in sacris.) Nec propterea ἀπνοα vocabo. Sicut cōtra interdū homines, etiam cū vivunt, tamē ita vocant, ut in fœminis, qualis nobilissima illa ἄπνοα, cujus meminit Galenus, de qua librū scripserat Heraclitus. Quare melius Apostolus ad Coloss. cap. 1. vers. 5. in ὄρατὰ καὶ ἀόρατα, alii in νοητὰ καὶ αἰσθητὰ rerum dividunt universitatem. Nec id quidem tulerim, vocem λόγος in aliam mutari. Quandoquidē ἰσχύναμι inveniri nō potest. Ut & apud Latinos: apud quos tamē vocem Sermonis linguæ defectui donamus. Ille autē μῦθον vocavit.

καὶ ἐργοπὸν δῖχα μύθῳ

οὐδὲν ἔφυ τόπερ ἔσκε

Ut mittā, μῦθον sc̄p̄r̄e τὸν ψευδῆ λόγον denotare: ut in poëtarum fabulis. Ideoque vel propter so- lam mysterii reverentiam ab hac voce abstinend- um fuit. Certè ista ratione ὁ ἐνδιάθετος λόγος ex- cludetur, qui non minus quam ὁ πωρομικός, & fortasse etiam magis, eadem voce significatur. Unde & patris sapientia, & mēs patris, ὁ λόγος vo- catur. In illis autem σολοικίζει ad minimum:

Ἀμφὶ δὲ σαρκοςφόροιο λόγῳ πρῶτ' ἄγγελος ἀνὴρ

Ἄγνος Ἰωάννης πρῶτατο μάρτυρα Φωνήν.

Voluit enim dicere, τὸν λόγον δὲ ὁ Ἰωάννης τῇ αὐτῆ Φωνῇ ἐπρώσατο. Mox purissimè & castissimè de veris Dei filiis loquitur ὁ παρθένος θεολόγος. cum inquit, ὁ ἐκ ἐξ αἱμάτων, ἔδε ἐκ θελήματος σαρ- κός, ἔδε ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλ' ἐκ θεῶ ἐγεννήθη- σαν. Ille verò,

Ὅς φύσις ἐκ ὠδινελεχαιῆς, ἔβίος ἔγνω

Ἀνδρομεία βλάσημα θελήματος, ἔδε καὶ αὐτῆ

Σαρκός ἐρωτολόκοιο γαμήλιος ἤροσεν εὐνή,

Ἀλλὰ θεῶ γεγάασιν ἀνήροτα τέκνα τοκῆς.

Valde incircumspectè in purissimo & castissimo sensu foedissima usus est metaphora, cum de re Venerea, ἀρῆν dixit, quā vix in profano scriptore serio feram. Multa enim à rebus honestis de- sumpta, etiam obscenitatem augēt. In isto versu, Ἐνώσας ζαθέην βροτοειδέϊ σύζυγα μορφῆν, neutrū, quod

quod tribuitur servatori nostro, excusare ausim. Quomodo enim divinā in eo naturā ζαθέην, humanā autē βροτοειδέα vocat? Primo enim ζάθεον intensionē denotat, quæ nulla est in divinitate. Ideoq; ne ipsum quidē Iovem ζάθεον Homerus vocat, sed fluvium aliquē aut urbē, cuius denotat præstantiam. Quis enim ferret Deū aut divinitatē valde divinā vocari? Βροτοειδής autē homo dici non potest, sed imago hominis. Aliud est enim hominē esse, aliud homini similē. Ut omittam, quā incaute vocem addiderit μορφής. Quod etiā convenit Diabolo, qui βροτοειδῆ μορφήν quotidie, humanā naturam nunquam assumit. Certe periculosum est, ne quid aliud dicam, ita loqui. Neque satis, ut semper, circumspectus epitheti promus fuit: cum Christi servatoris nostri epithetō, in quem visibiliter Sp. sanctus descendit, ejus calceo tribuit, quem θεόπνευσον vocat.

Λῦσαι μᾶλλον ἰμάντα θεοπνεύστοιο πεδίλου.

Nam si θεῖον aut ἱερόν dixisset, ferri forte potuisset. In Nathanaëlis confessione, quod sanctissimus Evangelista dixit, ἀπεκρίθη Ναθαναήλ καὶ λέγει αὐτῷ, Ῥάββι σὺ εἶ οὗτος τῶ θεῶ, σὺ εἶ βασιλεὺς Ἰσραήλ, ita vertit.

Ῥάββιν ἐπ' ἁγίων ἀδύτων ὑψιθρόνε ποιμῆν
Ἰσραήλ σὺ πέλεις βασιλεὺς, σὺ χερσὸς ἀκούεις,
τίος ἀειζώστοιο θεῶ λόγος.

Male legerat Ecclesię doctores, qui prudēter op-
N s ponunt,

ponunt, Nathanaelis, quæ hic legitur, confessionem, & Petri, quæ Matthæi cap. xv. extat. Alter enim, inquit, ut Deum, alter ut hominem cōfessus est. Neque enim regem Israelis, sed universi esse dixisset, aut Ecclesiæ suæ: quod nondum didicerat. Ex profectus ergo sui modulo locutus est. Recte D. Chrysostomus: ὁ μὲν Πέτρος ὡμολόγησεν υἱὸν τοῦ θεοῦ ὡς θεὸν ἀληθῆ, ὁ δὲ ἄνθρωπον ψιλόν. Quod & ex sequētib; probat, quibus Christus ad divinitatis suæ cognitionē, tanquam discipulum & tyronem eum deducit. Quomodo ergo addit, non tantum Dei filium sed & λόγον esse? Quod longè à prima illa Nathanaelis cognitione erat remotum, ut pote ultimū & maximū nostræ initiationis mysterium. Hac in uno capite: hoc est, ex infinitis pauca. Reliqua tibi, mi Cunnæ, permittimus: qui fortasse etiam hic modum excessimus. Sed profecto, tuus & præclarè instituti tui amor, ita me abripuit, ut quo sim profectus ipse non senserim. Quare vicissim erit tuum, æqui boniq; hæc consulere, & si alibi memoria erravit, meminisse, amplius undecimum magi annum, cum auctorem istum vix tractavi.

IOSE.

203

IOSEPHI SCALIGERI
CONIECTANEA.

*Accedunt Falkenburgi quedam lectiones,
ex secundis eius curis.*

- 6 | 16. verſ. ἦλθε. Scal. κορῶνας Hygin. in corvo.
 7 | 18. v. ἠλιβάτων. Scal. ληίδα
 9 | 20. Scal. ὀχμάζων ἐς Ὀλυμπον
 11 | v. αἰθερίης. Falk. ἀκάνθης.
 15 | 30. v. ὀκλαδόν. Scal. ἐπικάρσι⊙.
 17 | 32. v. κερδαλέης. Scal. μολπῆ
 19 | 36. v. σηρίξω. Falk. σέθεν αὐλὸν Ὀλύμπιον.
 24 | 42. v. κὴ χθόνια. Scal. σήραγγες
 31 | 54. v. κὴ μάλα. Scal. κοτέουσιν ἐποικλίειω σέθεν ἦρην.
 38 | 64. v. ἀμφί. Scal. ὠκλασεν ὄχθην.
 42 | 70. Scal. — ἀμφὶ δὲ κατὰ
 τειβόμενον. καναχῆ δὲ &c.
 43 | 72. v. καὶ σμίνην. Scal. καιομένην φλογὸς αἴσων
 44 | ibid. Scal. ἱαρινῆς αἴων ζεφυρηίδ⊙ &c.
 v. καὶ κραναοῖς. Scal. χαλαζαῖς
 v. καὶ δύσιν. leg. ἦς
 48 | 80. v. φηγνυμένης. Scal. οἶξεν
 56 | 92. v. ἐργασίονος Falk. ex conjectura Turnebi &
 Aurati, μυρωναίη, à Myrone.
 59 | 96. v. δάρδαν⊙. Scal. πῖαρ, vel, πείρας.
 v. ὄγγυ⊙. Scal. αἰδέει τέμνων
 61 | 98. v. ὄρης. Scal. ἀλλὰ δὲ καιρῶ
 64 | 104. v. δηλίερας Scal. ἐῶ
 66 | 106. v. αἰδέειον. Scal. βίζας
 69 | 110. v. ἐδὲ γυνή. Scal. * * defunt quaedam.
 70 | 112. v. ἀλλ' ὅτε. Scal. σείβουσα
 71 | 114. v. ἄρης. Scal. θεῆς ἐπιβήτορες

122 V

- 77 122. v. χείλεσιν. leg. κασιγνήτη περὶ ἐόντων
- 79 126. v. ἐκ βυθίων. leg. αὐτὰρ ὁ πάση. est enim alte-
rum συγκρίσεως membrum.
- 82 130. v. σγαλέης. Scal. λάλον αἶμα
- 91 144. v. καὶ γαμῆ. Scal. δεσμὸν vel ῥυθμὸν
- 97 154. v. πρώϊον. Scal. ἀσίπρω
- 98 ibid. v. σνομένην. Scal. σμῆν ἐνιπρήυεν
Scal. ἔβλισεν αἰόλα δῶρα μελισαγέ &c.
- 101 158. Scal. νεβεσφόνων ἐχάραξαν
- 108 170. v. ὄλβι. Scal. ὦτ' ἐν, ὅτι &c.
- 116 182. v. τειπλόον. Scal. ἠχῆς.
v. θερμιγῆ. Scal. ἐγὼ δυτικῶ &c.
- 120 188. v. πῆ. Scal. ἕτερ' βαρύγυν
- 122 192. v. δεξιτερῆν. Scal. ἐλικώδεα μήνην.
- 133 206. v. καὶ θεός. Scal. ἐπικείμενον ὄινοπα κισδὸν
- 138 214. v. λῦεται. Scal. ἀονήσιν ἐνὶ &c.
v. μήνης. Sca. ποῖον ἔχει σιμῆιον; ἰσαμένων γδ &c.
- 140 218. v. ἐννεσπε, Scal. νύξ φθονίη
- 142 222. v. ὄρχαλ. Falk. ἐννυχον ἐννήν.
- 163 252. v. νήπιον. Scal. εἰσέτι μικρὸν
- 164 254. v. πινδέ. Scal. ψάουσιν
- 166 256. v. παίγνια. Scal. κυρίζοντι
- 167 258. v. καὶ νέ. Scal. ἐναςῆς ἔχων
- 168 260. v. καὶ βλοσυρὸν. post hunc versum sequitur in
Oporiniano codice,
κὶ βλοσυρῶν ἰόβακχον ἰδῶν ὀλετῆρα λεόντων
ἰμματα φαιδρῆροισι παλῆρ' ἐφέλασσε κρονίων.
atq; sic expletur lacuna, quæ antea hic fuit.
Falk.
- 172 266. v. καὶ ῥοδέοις. Scal. ἐνόρυσσον
- 174 268. Scal. αἶγα λαβῶν λασίως δὲ πόδας &c.
- 181 280. v. καὶ ποδός. Scal. ποῶν ἐρυθραίνετο &c.
v. εἰ δὲ. Scal. βοογλήνων φαέων

- 186 286. v. μῦνον. Scal. ἐμοὶ λίπε δῶμα
 191 296. v. ἐν χροῖ. Scal. νικήσας καὶ ἐν
 192 ibid. Scal. καὶ χροῖ φοινίσσῃ
 195 300. v. εἰσέπ. Scal. χεῖλῳ ἐρείσας
 197 302. v. ὅτπ. Scal. δεδονημένῳ ὀλκῇ
 201 310. v. ἀλλὰ. Scal. θανάτῳ πμιορὸς εἰς φόνον &c.
 203 312. v. ἀζομαι. Scal. λάζομαι ἀσράπτυσαν &c.
 204 314. v. κάλπιν. Scal. ἔυυδρον
 206 318. v. νεϊόδι. Scal. δειμαίνων
 208 320. v. ἐκλοθεν. Scal. ἐδύσατο
 215 330. v. φαιδρὸν Scal. βλεφάρων τύπον αἰόλον.
 217 334. v. τοῖα. Scal. ἀδάκρυτον δόνυσον
 219 336. v. γαστήρ. Scal. ἄκρα δ' ἐθειρῶν
 221 340. v. σῶν. Scal. τειῆς κήρυκα τελευτῆς
 225 346. v. πετραίην. Scal. γείτονα χειρῶν.
 226 ibid. v. ἐότενῳ. Scal. εἰλικθεντῳ ἀπέκλασεν
 232 356. v. ξεινοδόκῳ. Scal. ὑρεῖῳ.
 235 360. v. δῆειν. Scal. ἀλήταις
 237 364. v. λυσαμένη. Scal. σάφρονῳ ἄμμα
 Scal. καὶ χθονὸς ὠδαοῖο διὸς &c.
 239 366. v. ὄψιμῳ. Scal. πρότερον μύλον
 242 372. v. καὶ μέλῳ. Scal. ἐπικωμον
 244 374. v. ἠλέκτρης. Scal. ἐπισώσαντο
 246 378. v. ἐξ ὑδάτων. Scal. ἐπίβαθρον
 248 380. v. μυθονίς. Scal. ἐπίκλονον
 v. καὶ φρύγες. Scal. ἐγχεμάχοιο
 v. οἰ δρεσίην. Scal. κ' ὄγριμον, ὅς τε ρεέθροισ &c.
 249 382. v. ζεύς. Scal. ὑπατῳ ἀρήνῃ
 250 384. v. ἔπω. Scal. ἔπλεκε μομφὴν
 251 386. v. καὶ στρατῶν. Scal. φοιβάδες ὠδαὶ
 253 388. v. καὶ σκοπέλων. Scal. αὐτορόφοιο
 255 390. v. δισσοφυῆς. Scal. κερσφόρῳ
 ibi. 392. v. ἰο, ὠν μάλα. Scal. φερμῆ. Fal. φερρῆς, vel φορμῆ.

- 257 394. v. πολλάκι. Scal. πεπηλότι
 259 398. v. γείτονες. leg. ἐπιμηλάδες
 v. ἐς μέθον. Scal. ἐλῆσαι
 261 400. v. καὶ χρυσέαις. Scal. ἤρμοσε μίτριθ
 262 402. v. τῶτα. Scal. λίθον & σιγή.
 263 404. v. ἤρη. Scal. ——— δέμας ἰνδῶ
 ἔλοκόμφ μελανῆι.
 264 ibid. v. οἱ δὲ. Scal. παλιγγόσιο ποδὸς διδυμάονι
 267 410. v. βρονταίοις. Scal. ἀῆρ
 275 422. v. δῆιον. Scal. εἴλκεν
 v. τεύχεσιν. Scal. καταιγίζοντά
 290 444. v. καί σε. Scal. ἐνώδες ἄνερι
 293 450. v. ἦ ῥα. Scal. ἦ ῥά σέ τις ταμίην
 v. μὲν ⊕. Scal. ἐποικλείρεις με, καὶ ὡς & c.
 297 454. v. ἡμερόεις. Scal. αἰθυσεν
 300 460. v. πίπτε. Scal. δέλας
 301 462. v. θῆλυν. Scal. ζωθαλαπέες
 303 464. v. ἐνθα. Scal. διασείχοντα
 304 466. Scal. δεῖπνα, τάπερ σπεύδονπ & c.
 v. ὠπλισε. leg. χύδην
 306 468. v. ἰνδοῖς. Scal. ἐβρεμεν αἰχμῆ
 310 474. v. κενλάυρη. Scal. ἐτέροιο
 311 476. Scal. ὡς κερέεις ἀχελῶ ⊕ ἀείδεται & c.
 312 478. v. ὄρχαμον. Scal. ῥέων ἐμὸς
 314 480. v. ἀμφι. Scal. ὑψόδι φιτρῶ
 317 484. v. πατρώης. Scaliger hæc sic transposuit,
 φεκλὸν ὑποτρύζων πολυώνυμον ὕμνον αἰοιδῆς,
 πατρώης νοέων ζωαρκέ ⊕ ὄργια τέχνης.
 ὡς ὁ μὲν αἰόλον ἐλκ ⊕ ἀκέσατο, & c.
 318 486. v. ἀσυρίων. Falk. σίχα ποσσὶν
 319 488. v. ζῆνα. Falk. μιῆ ξείνισσε καλιῆ.
 321 490. v. ὄφρα. Scaliger hæc transponit,
 ——— φιλοσόργω δὲ μενοινῆ

- ἄπλισε πιαλέης ἑτερότροπα δειψανατραπέζης.
 ὄφρα μὲν εἰσέτι βότρυς ἐκόσμεε δαίτα λυαία,
 τόφρα δὲ &c.
- 327 500. v. ὁπότε. Scal. ἐπεσσυμένοιο
 v. ἔρπε. Scal. τελυγμένῳ
- 329 504. v. τὸν κρόνῳ. Scal. καὶ αἰχμάζοντα κεραυνῶ
 v. πολλάκι. leg. λαμῶ
- 333 508. v. ὡς φαμένε. Scal. νεοπενθέῳ ὄρφνης
 v. οἰκτρὸν. Scal. μέθη κλάισσα
- 338 518. v. ὃ γάρ. leg. ἀγῶν
- 349 534. v. ὅς δέ. Scal. πολυβλεφάροιο νομῆῳ
 v. ἄζομαι. leg. φείης.
- 354 540. v. ἄκρα. Scal. λαβῶν
- 355 542. v. ἄρεα. Scal. μάρτυρα, λεύσσε τ' ἀθήνην
- 358 548. v. καὶ σάκῳ. Scal. ἀσκυρόνωλον
- 362 552. v. λυδὸν. Scal. εἰς χθίνα σύρω
 v. ἀλλ' ἀδινόϊς Scal. ἀλλὰ λίνοϊς
- 363 554. v. ἔδε. Scal. ἐπελήσαιο χάρμης,
 ἀλλὰ λάβεν βυπλήγα
 v. ἢ τότε. leg. κατὰ χεῖρῳ
- 375 572. v. θαρσήεις. Scal. ἐβίησε πρὸς
- 379 580. v. ἢ ὁπότε. Scal. τραγικοῖο χορῶν δεδαχημένος ἀνήρ
- 380 ibid. v. καὶ κίρκης. Scal. κυκεῶνα
- 381 582. v. ἀντι. Scal. θηριαδῆῳ ὁμοφρονέω
- 385 588. v. ἄλλου. leg. κατέδραμε
- 388 594. v. μηρὸν. Scal. ἐπιγράψαυτα
- 390 596. v. μεσσαλίην. Scal. χαρασσομένε
- 391 ibid. v. ἀμφιφαῖς. Scal. φέγξῳ ἀποσίλβουσα κεραίαιν
 ἄκρα διατληῖσασα δυοῖν νεοφεγξέῳ &c.
- 393 600. v. δυσμενέες. Scal. φόβω σείβοντες
- 399 608. v. ὑψιφανῆς. Scal. ἀνέκυπτε
- ibi. 610. v. καὶ γνώφῳ. Scal. συνέσιχε δαμναμενῆϊ
- 400 612. v. αἰδέομαι. Falk. μιγήμεται

ibid.

- 401 ibid. v. καὶ ποταμὸς. Scal. κελάρυζεν ἄγωνδεσ.
 403 614. v. σὸς. Scal. ἴτυϊ
 407 620. v. ἰνδοῖς. leg. ὄιδμα
 411 626. v. πατρώης. Scal. ἀπῆνης
 ibi. 628. v. ἡ δὲ. Falk. θωῶν.
 416 634. Scal. ἀτρίπης ἔο χεῖρας
 417 636. v. καὶ μίτον. Scal. καινῆ μετέδωκεν ἀνάγκη
 v. ἡνίοχ⊙. Scal. καμῶν δεδονημέν⊙
 422 642. v. φορκύδ⊙. Falk. λαθῶν
 425 648. v. βάνχ⊙. Falk. ἰναχ⊙ ἀμφοτέρων &c.
 429 654. v. καὶ ζέφυρον. Falk. hęc hiulca & defecta ex-
 plentur in Oporini codice, adjectis duobus versu-
 bus. hoc modo,
 ἀλλὰ νότον, καὶ τὰρσὰ βορήια, καὶ πέρδον ἔυρα,
 καὶ ζέφυρον κήρυκα φέρων τετράζυγι νίκη
 ὠκεανόν, χθόνα, πόντον ἑῶν ἐπλησεν ἀέθλων.
 εἰ κλέ⊙ ἀνδράποισι δράκων, εἰ φολέδες ἕδραι,
 βάνχ⊙ σέμματα ταῦτα, λεχάϊα ταῦτα λυάϊα.
 430 654. v. εἰς γόνυ. Scaliger sic transponit,
 θηγαλίην δὲ ἐπίκυβρον ἀνεῖρύσασα κεραίην
 εἰς γόνυ ταῦρον ἔκαμψεν ἀκοντισῆα λέοντιαν.
 εἰς. πολλάκις οἱ κεράεσιν &c.
 430 656. v. χρυσοφαῆς. Falk. καρπὸς.
 436 664. v. ἀβροχον. Scal. & Falk. ρυμδν
 437 666. v. δοχμώσας. Falk. ἕδωρ σπειρηδόν
 v. ποιήην. leg. ἰῆσαν
 439 670. v. καὶ τότε. Falk. δαμείη
 441 672. v. ὄρδι⊙. Falk. μελέων ἐνοσίχθονι
 445 678. v. δηριάδης. Falk. ἀπὸ νήσων
 452 678 v. καὶ σόλ⊙. Falk. ἀπὸ νήσων
 457 696. v. ἄχει. Scal. κεχαλασμένον
 458 698. v. καὶ σίχες. Scal. — ἐμετρήθησαν αἴταις
 τετραπόρων πλήσαντες &c.

- 465 708. Falk. κύμασιν ἀμφίζωσον ἐπισέφας &c,
 465 708. v. κύματι. Sc. liger sic transposuit,
 ——— ὄπη πειμήκει πορθμῶ
 χειῦμα παλινδίνητον ἄγσιν κελάρυζεν ἰδάσπης.
 καὶ τελιάτην κόσμησεν, ὄπη νολίω παρὰ κόλπω
 κύματι πορφύροντι μεσημβρίας ἔλκεται ἄλμη.
 καὶ στραπὴν εὐχαλκον ἀναξ ἔσησε τετάρτην
 ἀντολίης ὑπὸ πέζαν, ὄθεν δονακῆα διαίνων
 σέλλεται &c.
 467 712. v. καὶ θεσύν. Scal. defunt quædam.
 470 714. v. αἰέν. Falk. ὅσε διδάξω
 ibi. 716. v. εἰσόκε. leg. δῆλῶ ἔμεινε.
 471 716. v. ὅς περὶν. Falk. ἐρείδων
 479 728. v. ὄφιζόνω. Falk. φυλασσομένον κυνεγείρω. vidē
 epigramma Crinagoræ lib. i. Anthol. ἐστὶ ἀνδρείος.
 ὄφρυάδην σπάρτης τὸ μέγα κλέϛ, ἢ κυνεγείρον
 ναύμαχον, &c.
 480 730. v. ἰνδόν. Scal. quæ sequuntur, sunt mutila.
 ibi. 732. v. καὶ ξείνην. Scal. βιαιγενέϛ
 481 ibid. v. παιδός. Falk. βραδύς ἔλκει
 482 734. v. ὑφινεφής. leg. χθονίων νεφελάων. nā has op-
 ponit cœlestibus.
 485 738. v. ἡμβρολεν. Falk. λίθω κορύβαντας
 489 744. v. καὶ φονίην. Scal. ἀλίωσεν
 490 746. v. ὠτειλή. Scaliger sic transiecit,
 ποῖον ἄχϛ κλονέοι με δαίζομένοιο καβείρον;
 ποῖον ἐμοί ποτε πένθϛ εὐρραδάμιγλϛ ὀπώρησε
 ὠτειλή αὐτύρη πότε πε, πότε βάκχον ὀρίνη;
 σπληνός πεσέτω σαφυληκόμεϛ ἐσμός ἀλάθω
 βασσαρίδων, καὶ μῆνον ἀπῆμονα παῖδα νοήσω.
 ἰλήκοι κλυτόταξϛ ἀεσαίοιο πεσόντϛ
 κρείσσονα κικλήσκειϛ ἔης ὠδίνα μελίσσης.
 ibi. 748. v. δυσμενέας. Falk. ζώντας ἐάσω
 ○ ibid.

- ibi. ibid. v. ἄρτι. Scal. defunt quædam.
 494 752. v. τέυχων. Falk. ἰέτο φωνήν.
 v. ἐνρυμέδων. Scaliger hos duos versus posuit
 post istum, qui paulo supra est,
 τέυχων θερμα λέπαδρα, καὶ ἔμπυρον ἰσοβοῆα.
 ἐνρυμέδων μὲν ἔλαυνε· πνευβλήτω δὲ χαλινῶ
 ἔμπυρον ἠνιόχευε σδηροπόδων γένυν ἰππων.
 ἡἷς. χεῖρὶ δὲ λήμνιον ἔγχῳ, ὄπερ κάμε πάτριῳ ἄκμων,
 δεξιτερῇ κέφιζεν, &c.
 v. ἀκροτάτοις. leg. βαιδὸν ἀείρας
 496 756. v. σιληνῶ. Falk. ὅς δίχα
 497 ibid. v. ἀμφί. Falk. εὐπλοκάμοιο δὲ βάρκχης
 v. νύσης. leg. ἄλγῳ ἔπαυσε
 500 762. v. ὄς. Scal. κῶμα τινάξας
 508 772. v. εἰ πῆλε. Scal. defunt quædam.
 v. ἠερίη. Scal. πολιῆ
 513 780. v. ποίην. leg. ὄρσιβόνν.
 v. πολλοῖς. Scal. εὐχῳ
 v. ἠλυθεν. leg. ἠλίθον ἀιχμάζων
 514 782. v. ἴδριν. Falk. ἰνδοὶ δ' ἀνδρσοφόνιο
 516 784. v. περσεφόνην. Falk. ἐκίχησε
 ibi. 786. v. ἄλλη. Falk. κῶμον ἄγασ
 519 788. v. φρικλόν. Scal. defunt quædam.
 520 790. v. καῖδι. Scal. ὕπνῳ ἔμιμνε &c.
 522 792. v. ἀυίθι. Scal. ἦρη
 523 796. v. φυαλιήν. Scal. πῆδων vel πόθων
 525 798. v. ἔχῳ ἄλις. Scaliger hæc sic transiecit,
 ἔχῳ ἄλις ἀιχῳ ἐκεῖνο θεοσυγῆς, ὅτι δοκεῖω
 ἡἷς. τρώϊον ἠέκτι ἦρα διὸς δρησῆρα κυπέλων
 ἕρανὸν ἀιχύροντα, &c.
 532 808. v. μηκεδανὸς. Falk. ἐρειδομένους
 ibi. 810. v. κύμασιν. Falk. νίπλων
 533 ibid. v. γραπλόν. Scal. μεδύσης

- 535 814. v. ὡς εἰπῶν. leg. ἐνθάρε μορφέυς.
- 538 818. v. ἄλλαι. Scal. ἀμαδρυάδεσαν
v. μυρομένη. Scaliger hæc transfecit ad præ-
cedentia.
δέξατο κυμαίνοντ' ἐς ἄνλια παρθενεῶν
μυρομένη βαρὺ πένθ' ἀπεινήτη διονύση.
ἄλλαι ἀμαδρυάδες σκιεροῖς &c.
- 540 822. v. ἀγλαῖην. Scal. καλέωη
- 543 826. v. καὶ πόδ' . leg. καὶ πόσις &c.
- 549 834. v. εἰδέ τις. Scal. ἰνδὸς ὀδίτης
v. τήκελο. Falk. ἐν γ' ὀμίχλη
- 555 844. v. τὸν δέ. leg. ἐκλοθεν
- 557 848. v. εἰς θάλαμον. Scal. μελαγκύλωπιον ἢ νυκλῶς
- 560 852. v. αἶμαπ. Scal. μαρμαίρυσαν
v. ἐνθα. Scal. διασμήξας
- 564 858. v. μῆλα. Scal. ῥήγε' ὀλκῶ
- 571 868. v. ἀλλὰ. Falk. ἔλκ' ἀφάσων
- 572 ibid. v. χειροβίη. Scal. μορφέ' οἰχμῆν
- 575 874. v. λῆρο. leg. σῶν βελῶν
v. ἔτόπον. Scal. αἰχμάζει σάκ' ἄρε'
- 578 878. v. ἀφνειαῖς. Scal. ὄλβη
- 579 880. v. σληνὸς. Falk. ἐδοκευε
- 580 882. v. ὑμετέροις. Falk. ἄσαλ' ὑψόθι
- 581 ibid. v. σβέασον. Scal. κύματα νῆσθ
- ibi. 884. v. κέρη. Scal. ἦρη δ' ἔκ
v. ἄγρια. Scal. κύματα
- 583 886. v. ἀμφοτέρων. Scal. πονέω τῶ
v. λιπδα. leg. κτέρας ἄλμης
- 588 894. v. μή ποτε. Scal. νομήσας
- 589 896. v. ἠερίοις. Scal. ἄρμα σελήνης
- 491 898. v. καὶ φονίη. Scal. χάλιξ
- 593 902. v. ποσσὶν. Falk. κόνιν ὀπλῆ
- 594 904. v. ἰνδῶ. Falk. ἔπλετο

- 600 912. v. κάλλιπον. leg. μεμηλότα
- 602 914. v. ὑπδανοῖς. leg. κτείνουσ γυναῖκες
- 612 930. v. καὶ τεόν. Scal. ταχύδρομον ἄρμα
- 614 934. v. ὦν. Falk. πεσοβημένῳ
- 615 ibid. v. σκέλμις. Falk. ἀλίδρομον
- ibi. 936. v. καὶ νύκτι. Scal. desunt quaedam.
- 617 938. v. φαῦνον. leg. ὀχέεσσαν
- 621 944. v. καὶ πέλεν. Scal. διαδορόντῳ
- 622 946. v. τῷ μὲν. Scaliger hæc sic transposuit,
 ——— ἦλθε θαλασσίων ὅτι δίφρων
 σκέλμις ὅπισπέρων πρὸς δῆλον ἄρμα θαλάσσης.
 τῷ μὲν ἐπαίσσοντῳ ὀπισσώτρων μόγις ἄκρων
 ἐκταδῆς φάουσαν ἐλισσομένης τρίχες ἕρπης,
 κύκλῳ ὅσον τροχῶσις ἀπολείπεται ὡκέτῳ ἴσπασε.
 δεῖτερον δ' εἶλεν ἀεθλα &c.
- 624 948. v. ἠέ μιν αἰμάξαιε. Scal. est versus spurius.
 v. καί μιν. Scal. καρπῶν ἀμείβων
- 628 954. v. καὶ πυμάτω. Scal. ἐντύκλω
- 629 956. v. δια. Scal. ὄν πνι
- 630 ibid. v. εἰ τότε. Scaliger hæc sic transposuit,
 ἀλλὰ παλιννόσοιο ποδὸς ταχυδινεῖ παλμῷ
 ὡκύθοῳ πεφόρητο μετὰ λμηνῳ ἐσσίμενῳ δὲ
 ἀντιπάλου πρὸς θέοντῳ ἐπήλυδα ταρσὸν ἀμείβων,
 εἰ τότε βαιὸς ἐν ἐπὶ πρὸ δρόμῳ, ἢ τάχα βαινῶν
 ἢ πέλεν ἀμφήειςῳ, ἢ ἐφθασεν ἀσὸν ἀθήνης.
 καὶ κτέρως &c.
- 635 966. v. ἀμβολίνν. leg. ἕπς αὐτῇ
- 639 972. v. ὁππότε. Scal. κέρας ὡκεανοῖο
- 643 976. v. ἄλλο. Falk. γέρας
- 646 982. v. καὶ θέρῳ. Scal. ἄγγελον ὀμπνης
 v. ὑψίηνῳ. Scal. ὅτ' ἐδραμον
 v. καί μιν. Scal. πρὸς ἐν πχιτῶνι
- 652 992. Scal. σοιχάδες ἰθύροντες ἐς ἄρρα &c.

ibid.

- 653 ibid. v. καὶ σόλον. Falk. ἀθρήσαντες
- 657 998. leg. ἀσκὸν ἐπισφίγξας ἀνεμάδεα &c.
- 658 1000. v. ῥύεο. Falk. πλόον
- 660 1002. v. μηκέτι. Falk. δαμείν
- 661 1004. v. ἦν. leg. σόν⊙
- 662 1006. v. ξανθόν. Falk. ῥόν αἵματ⊙
v. χεῖρας. Scal. πανοσειή
v. αἰμαλέω. Falk. χύσιν
- 663 1008. v. πατρώων. Scal. γλαχῖνα τριαίνης
- 665 1010. v. ὀλκείης. Scal. λευκανίης
- 666 1012. v. καὶ σεροπιῆς. Scal. defunt quaedam.
- 690 1048. v. τοῖον. Scal. ξυνώσατο βύκταις. Falk. κέραις
- 691 1050. v. ἐξ ἀλός. Scal. ὀλίγης ἀλοσύδνης
- 694 1054. v. σύζυγα. Falk. ἄσπορ⊙ ἰλὺς
- 701 1064. v. ἔννομα. Falk. παπτάζουα
- 702 1066. v. ἀσσυρίης. Scaliger hæc sic transposuit,
καὶ πινυτῆς οἰσθησαν ἀκλήτων φρένας ἀνδρῶν
ὀφθαλμοὶ γελῶντες ἀκονπσηρες ἐρώτων.
ἀσσυρίης δὲ ἔκρυπτεν ὀμήγυριν ἡλικ⊙ ἤβης
φαιδρετέρας χαρίτεσσιν, ὄσον &c.
- 704 1070. πρώτην. Falk. ἔτασσι
- 707 1074. v. πυκνά. Falk. παρεμέτρουν
- 715 1086. v. καὶ βερόης χεδόν &c. in hoc libro multa luxa-
rūt librarii, quæ neque loco suo, neque ordine po-
sita rectè dixeris. ea singula Scaliger transposuit ad-
mirabili felicitate. quod magis manifestum esset, si
totus hic liber recuderetur. nunc breviter hoc in-
dicasse satis sit. ac primo quidem post hūc versum,
καὶ βερόης χεδόν ἦλθεν &c. ponenda sunt illa quæ le-
guntur pag. 1090. καὶ οἱ ἐριπίοιτον &c.
καὶ βερόης χεδόν ἦλθε, καὶ ἦθελε μῦθον ἐνίφαι.
καὶ οἱ ἐριπίοιτον ὑπὸ σόμα μῦθ⊙ ἀλήτης
ἔλθουσαν ἐς ἀκροτάτην ἐπιλαίνελο χεῖλει γείταν, &c.
- Ο ὃ quæ

720 quæ continuanda sunt usque ad illud pag. 1094.

ἔις ἐμὲ καὶ δῖονυσον &c.

715 cui iterum copulandum est illud pag. 1086.

ἀλλὰ φόβω πεπέδησο &c.

hoc modo,

— φίλε βᾶκχε τεὰς ὤκλειρα μερίμνας.

καὶ σε πόθεν νίκησεν ἔρωσ Τρασύς; εἰ θέμις εἰπαῖν,

ἔις ἐμὲ κ', δῖονυσον ἔρωσ ἐκένωσε φαρέτρην.

ἀλλὰ φόβω πεπέδησο. φιλεῦτε πῆ σέο Δύρσοι

ἀνδροφόνοι; πῆ φεικτὰ κεράαῖα; &c. caetera, ut se-

717 quuntur, usque ad illud pag. 1090.

ἔδὲ γέλωσ πέλε τοῖσ' &c.

720 cui addatur hoc, quod est pag. 1094.

ἱμερταὶ γεγάασιν &c.

isto pacto,

— σὺ ὄφρ' ἐνα τέρπειο σιγῇ

μυρομένησ ὀρώων μελιιδέα δάκρυα κέρης.

ἔδὲ γέλωσ πέλε τοῖσ', ἐπεὶ πλέον οἶνοπι μορφῇ

ἱμερταὶ γεγάασιν, ὅτε σενάχουσ γυναιῖκες.

μέλψον ἔρωμανέουσιν ἐπ' ἐνδυμίωσι σελήνην,

μέλπε γάμον χαρῖεντοῖσ' ἀδώνιδ' &c.

usque ad finem libri.

716 1088. v. ψευδαλέον. Falk. σέο θάμβ' ἐχέφρονε

728 1106. v. μύρρης. Falk. λαχών

730 1108. v. κάλλει. Scal. πατρίδα κέρης

731 1110. v. ἄρεσ' ἀρμονίην. hunc versum posuit Scali-

732 ger post illum, qui est seq. pag. 1112. ἀννέφελ' &c.

— ἐλικώδει ῥόμβω

733. ἀννέφελ' σάλπιζε μέλ' πολεμήϊον αἰθῆρ

ἄρεσ' ἀρμονίην φρυγίᾳ μυκώμενον αὐλῶ.

καὶ βλοσυρὸν μύκημα &c.

733 1112. v. καὶ χθονίᾳ. Scaliger hæc sic transposuit,

— θαλασσίων ἀπὸ νῆτων

δαί.

- εἰς. δαίμονες ἐσθλόντων, τανυπλόρθοις ἢ κορύμβοις
 ἡμερίδες λιθάνοιο μετοχλίζοντο τριαίην
 καὶ χθονίη λοφόντ' ἀρασσομένη κενεῶν
 δῶμα ποσειδάων ἰμάσσειο πόντιον ἕδωρ.
 καὶ πνα βουσκομένην &c.
- ibi. ibid. v. εἰς βοέν. Scal. defunt quædam.
 735 1116. v. κύμβαλα. Scal. νηρείδεσσιν
 736 1118. v. νίκης. Scal. ἀγχιάλιοι
 742 ibid. v. ἀρχαίην. Falk. λύσσα
 v. γλαυκά. Scal. φαλαίην
 746 1132. v. ὀφιομένην. Scal. ἐπίποτμον
 756 1148. v. φεύσμαι. Scal. ὡς κ' ἰδίων ἐμοί
 Scal. παιδὸς ἔης διὰ μῶμον ἐὼν δόμον ἔφλεγε κἀδμω.
 vel paulo aliter,
 μητρὸς ἔης διὰ μῶμον ἐὼν δόμον ἔφλεγε βᾶκχ.
 759 1154. v. αἰ δὲ. leg. νεύματι κραιρῆς
 760 1154. v. βακχεύσας. Scal. αἰεταῖδαο, id est, ἀκλαίωγος
 761 1156. v. εἰς γάμον. Falk. ἐκυεῖ πέλεις ἰοχεαίρης
 762 ibid. v. ἠέα. Scal. σούφρον ἰοχεαίρης
 769 1168. v. ὄσι ποτε. Scal. πελαίης
 v. μαινομένην. Scal. εἴχα λαμῶν
 777 ibid. v. ἀλλ' ὅτε. Scal. ἀνῆρ θεασύς
 v. ὄζεις. Scaliger hunc versum posuit post
 istum,
 ἄζο, μὴ κρονίδης μετὰ μῆτέρα καὶ σε δαμάσση.
 ὄζεις μ' ἠέξισε, κ' ἔγλαγ' ἔσπασα ρεῖης.
 ἔαρβαρον ἔμεθέπω καὶ ἐγὼ γέν.
 781 1186. v. φεικτὸν ἐχιονίδην. Scal. defunt quædam.
 784 1190. v. ἐζόμενον. leg. εὐπαλάμω
 787 1194. v. καλὰ φέρεις. Scal. defunt quædam.
 v. καὶ μογέει. Falk. λιπύρατρις ἀλήτης
 ibi. 1196. v. νηιάδες. Scal. ἠδέσσατο κἀδμω.
 789 ibid. v. ἀρμονίης. Falk. πασάδα κἀδμω

- 802 1216. v. ποντιάς. Scal. ναυίλλετι' ἀργώ
- 804 1220. v. αὐλός. Falk. ἔρας θάμβησιν. ἀπενθήτω δ' ἐνὶ
νάξω &c.
- 807 1224. v. ἔδρον. Scal. ἕδωρ αὐλός
- 808 1226. v. φθεγγομένω μίνωϊ. Scal. φθεγόμενον θησιῶ
- 819 1244. v. ἔλίνα. Scal. ῥλίνα
- 822 1248. v. αὐλογόνω. Scal. φῦλα γιγάντων
v. δήσατε. Scal. defunt quædam.
- 824 ibid. v. ἀντίτυπον. Scal. κερυνῶ
v. ἐγκέλαδω. Scal. πέφλεκτο
- 829 1258. v. καὶ γαμίν. Falk. ῥάχιν ἰαμῶ
- ibi. 1268. v. δάιμονι. Scal. defunt quædam.
- 839 1272. v. δάκρυσιν. Scal. ἐκ ἰδεπηγῆν
- 843 1280. v. ἔτάχα. Falk. ἀκοίτην
- 845 ibid. v. κῆθι διαφύσσα διός &c. Scaliger. defunt
quædam.
- 849 v. ἔκλυε. Falk. θηρηλήρα ῥοδοσεφέω
- 850 1290. v. ἄχετα. Scal. defunt quædam.
- 857 1302. v. ἢ σκυλάκων. Falk. ἐλίωπες ἀρείονες ἐσέ
- 858 ibid. v. ταρβαλέης λέχω ἄλλο. Scaliger. defunt
quædam.
- 889 1304. v. γαίη. Scal. νικάτη δ' ἐδν ἦα.

FINIS.

